

การทว้คุณ คริสต์จักร

ศึกษากลยุทธ์ในการออกไปทำงานมิชชั่นของพระเจ้า

การทวิคุณ คริสต์จักร

ศีกษากลยุทธ์ในการออกไปทำงานมิชชั่นของพระเจ้า

เรียบเรียง

โดย

สตีเฟน ทิมมิส

แปลโดย

รุจิรา โวทเบิร์ก

ตรวจสอบภาษาโดย

ปัทมา สาทรราชกูร์

เดวิด โวทเบิร์ก

คัดลอกหรืออ้างอิงข้อพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์
ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย สงวนลิขสิทธิ์โดยองค์การอมตธรรม
ใช้โดยได้รับอนุญาตจากองค์การอมตธรรม

นำมาจากพระคัมภีร์ ฉบับอ่านเข้าใจง่าย © 2001,
2015 ศูนย์พระคัมภีร์นานาชาติ (ไบเบิลสีกานานาชาติ) ได้รับอนุญาตแล้ว

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดย
สมาคมพระคริสตธรรมไทย ใช้โดยได้รับอนุญาต

WWW.ACTS29.COM

ออกแบบปกโดย Daniel van Straaten

สารบัญ

อาร์มกบท	5
ประวัติผู้ร่วมเขียนโดยย่อ	11
บทที่ 1 จงให้ความสว่างเกิดขึ้น	13
: การปลุกคริสตจักรและเรื่องราวจากพระคัมภีร์	
- ทิม เซสเตอร์	
บทที่ 2 ให้เราสร้างมนุษย์	45
: การปลุกคริสตจักรและเรื่องราวแห่งการทรงสร้าง	
- อองรี บลูชัย	
บทที่ 3 พวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา	67
: การปลุกคริสตจักรและเรื่องราวของคริสตจักร	
- สตีฟ ทิมมิส	
บทที่ 4 แรงจูงใจ	83
: การปลุกคริสตจักรที่เปี่ยมไปด้วยพระคุณ	
- แมก แชนด์เลอร์	
บทที่ 5 วิธีการ.....	101
: การปลุกคริสตจักรที่มีพระวาทะเป็นศูนย์กลาง	
- รูเบน อันเดอร์	
บทที่ 6 ช่องทาง.....	125
: การปลุกคริสตจักรที่ได้รับการเสริมกำลังโดย	
พระวิญญาณบริสุทธิ์	
- แมก แชนด์เลอร์	

บทที่ 7 ความหลากหลายทางเชื้อชาติ	143
: การปลุกคริสตจักรที่เอาชนะวัฒนธรรม	
- โอบี โมกฮาเก	
บทที่ 8 ผู้ชายที่ปลุกคริสตจักร	159
- สตีฟ กิมบิส	
บทที่ 9 ผู้หญิงที่ปลุกคริสตจักร	175
- รุธ วูดโรว	
บทที่ 10 บทสรุป	191
- สตีฟ กิมบิส	

อาร์มบก

เมื่อสิบหกปีที่แล้วผมได้แก้ไขและเรียบเรียงหนังสือเกี่ยวกับเรื่องการทรงเรียกให้ไปบุกเบิกคริสตจักรเล่มหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า *การทวีคูณคริสตจักร* สมัยนั้นอะไรๆ ก็ต่างไปจากทุกวันนี้มาก ขณะนั้นมีผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตอยู่เพียง 360 ล้านบัญชีเท่านั้น ทุกวันนี้ (2015) มีผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตมากกว่านั้นเกือบสิบเท่า การใช้งานอินเทอร์เน็ตที่แอฟริกาได้เพิ่มสูงขึ้นอย่างน่าตกใจเป็น 7,146 เปอร์เซ็นต์จากเดิม และจำนวนตัวเลขของอีเมลทั่วทั้งโลกในแต่ละวันก็เพิ่มขึ้นจาก 12,000 ล้านฉบับไปเป็นมากกว่า 205,000 ล้านฉบับ ในปี 2000 คอมพิวเตอร์ iMac รุ่นใหม่ล่าสุด มีความเร็วการประมวลผลอยู่ที่ 500 เมกะเฮิร์ตซ์ (MHz) และมีน้ำหนักอยู่ที่ 17.2 กิโลกรัม ในปี 2015 โทรศัพท์มือถือ iPhone 6s มีความเร็วการประมวลผลอยู่ที่ 1.84 กิกะเฮิร์ตซ์ (GHz) และน้ำหนักอยู่ที่ 143 กรัม ในปี 1999 มีบล็อกในอินเทอร์เน็ตอยู่เพียง 23 บล็อก เว็บไซต์ Wordpress และ Tumblr ก็ยังไม่ถือกำเนิดขึ้นมาเลย ปัจจุบันนี้ทั้งสองเว็บไซต์เป็น

เจ้าของ 76 ล้านและ 261 ล้านบล็อกอยู่ตามลำดับ ทุกวันนี้มีโทรศัพท์มือถือในสหรัฐอเมริกามากกว่าที่เคยมีอยู่ในปี 2000 กว่า 178 ล้านเครื่อง และจำนวนของโทรศัพท์มือถือก็มีมากกว่าจำนวนของประชากรเสียอีก ในปี 2000 เฟสบุ๊ค ไอโฟน ยูทูบและวิกิพีเดียนั้นยังไม่เป็นแม้แต่คำๆ หนึ่งเลย และดาวพลูโตก็ยังถูกนับว่าเป็นดาวเคราะห์ดวงหนึ่งอยู่

และอีกสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือในระหว่างปีเหล่านี้คือท่าทีในเรื่องการปลุกคริสตจักร ครั้งแรกเมื่อเราเริ่มเขียนหนังสือการวิพากษ์คริสตจักร ความจำเป็นในการต้องออกไปบุกเบิกคริสตจักรนั้นยังเป็นประเด็นที่ต้องพิสูจน์อยู่ เวลานั้นไม่ใช่ทุกคนจะเชื่อว่ามันเป็นสิ่งที่ดี ฉะนั้นเรื่องความจำเป็นของมันก็ยังไม่ต้องพูดถึงเลย แล้วทุกวันนี้ล่ะ? การปลุกคริสตจักรเป็นเรื่องธรรมดาที่เกือบจะเหมือนกับการที่เห็นนกอยู่ในกรงนกไปเสียแล้ว ซึ่งนี่จุดประกายให้เกิดคำถามที่ว่าแล้วทำไมยังต้องมีการแก้ไขและเรียบเรียงหนังสือขึ้นมาใหม่อีก? มันมีเหตุผลที่สำคัญอยู่ห้าประการ

ประการแรก เมื่อมีบางสิ่งกลายมาเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ(common practice)ไปแล้ว (อันที่จริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัตินั้นแหละ) มันจึงสำคัญมากที่จะทบทวนและประเมินหลักการที่ได้ทำให้เกิดสิ่งนั้นขึ้นอีกครั้ง และมันจะต้องทำอย่างสม่ำเสมอด้วย ไม่เช่นนั้นแนวคิดแบบปฏิบัตินิยม (pragmatism : วิธีการใดก็ตามที่ก่อให้เกิดผลดี วิธีการนั้นนับว่าถูกต้องและเป็นจริง แม้จะผิดจากพระคัมภีร์ก็ตาม) จะค่อยๆ คืบคลานเข้ามาในการปฏิบัติต่างๆ และในจิตใจสำนึกของเราด้วย ไม่ว่าตอนเริ่มต้นนั้นจะมีหลักการมากแค่ไหนก็ตาม

ประการที่สอง บางสิ่งที่ได้ถูกสถาปนาไว้อย่างมั่นคงแล้วก็ยังสามารถกลายเป็นสิ่งที่ล้าสมัยได้อย่างง่ายดาย เดิมนี่การปลุกคริสตจักรไม่ใช่เรื่องที่ใหญ่แล้ว ทั้งพวกสุดโต่งและนักเคลื่อนไหวที่อยู่ในหมู่พวกเราก็ได้เห็น

ไปหาสิ่งอื่นแล้ว พวกเขา กำลังมองหาคลื่นลูกใหม่เพื่อจะได้กระโดดเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย

ประการที่สาม โลกนี้ได้ก้าวไปข้างหน้าแล้วและความจำเป็นของการบุกเบิกคริสตจักรในยุคปัจจุบันก็มีมากยิ่งขึ้นกว่าเมื่อยุคปี 2000 กำลังเริ่มต้นเสียอีก ตัวเลขประชากร 1,200 ล้านคนที่ได้เกิดมานับตั้งแต่ปี 2000 นั้นสูงอย่างน่าใจหาย มีเพียงแค่ 15 เปอร์เซนต์เท่านั้นจากจำนวนประชากรที่เกิดขึ้นมา ในระหว่างปี 1980-2000 ที่สามารถจัดได้อยู่ในหมวดหมู่ของ “คริสเตียน”

ประการที่สี่ เนื่องจากการปลุกคริสตจักรได้กลายมาเป็นเรื่องที่ธรรมดาไปแล้ว ดังนั้นเราจึงมีประสบการณ์ที่หลากหลายขึ้นในการรู้ว่าเราควรก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างไรดี เรามีบทเรียนให้เรียนรู้ มีความผิดพลาดมากมายที่เกิดขึ้นและเราก็มีชัยชนะที่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงเลย มันคงจะเป็นความบกพร่องและความเฉื่อยชาของเราแน่หากเราจะไม่เผยแพร่เรื่องราวเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการเขียนหนังสือเล่มนี้ก็มีส่วนเกี่ยวข้องในการกิจนั้นอย่างเต็มที่เสมอมา ซึ่งบางคนก็มีส่วนในช่วงเวลานั้นโดยตลอด

ประการที่ห้า พระเยซูยังไม่เสด็จกลับมา ความจริงที่ว่าคุณยังกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่หมายความว่าเรื่องนี้ก็ยังเป็นประเด็นอยู่ ฉะนั้น คำบัญชา ที่ว่า “จงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติให้เป็นสาวกของเรา” นั้นยังคงมีผลบังคับใช้อยู่ มันยังไม่ถูกยกเลิก การบุกเบิกคริสตจักรจึงเป็นวิธีในการเชื่อฟังคำบัญชาและหนทางในการบรรลุเป้าหมายนั้นอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่การนำหนังสือเล่มที่เราเขียนขึ้นในปี 2000 มาปรับปรุงให้ทันสมัยขึ้น หลักความเชื่อที่เรายึดถือเรื่อยมานั้นยังคงอยู่และบางส่วนของเนื้อหาก็ได้ถูกนำกลับมาใช้อีก แต่เนื้อหาส่วนใหญ่ของเล่ม

นี้เป็น สิ่งใหม่ นั่นเป็นเพราะเราได้เรียนรู้บทเรียนที่สำคัญมาแล้ว แต่อีกหนึ่งเหตุผลคือทุกวันนี้เราก็ต้องพบเจอกับความท้าทายใหม่ๆ เช่นกัน ลองพิจารณาถึงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงที่น่าสะทือนใจที่เกิดขึ้นนับจากช่วงเวลาของโครงการวิจัย(เกี่ยวกับศาสนาต่างๆในอนาคตที่ดีพิมพ์ขึ้นในปี 2015) นี้ดู

- โดยไม่คิดจำนวนคนที่เข้ามาเพิ่ม คาดว่าในปี 2050 จะมีผู้คนประมาณ 66 ล้านคนที่จะออกจากคริสตศาสนา
- มีการคาดการณ์ว่าในปี 2050 ทวีปอเมริกาเหนือจะมีจำนวนคริสเตียนน้อยลงกว่าในปี 2010 อยู่ประมาณ 27 ล้านคน
- มีผู้คนอพยพเดินทางข้ามชายแดนทั่วโลกในระหว่างปี 2010 - 2015 ประมาณ 19 ล้านคน ซึ่งรวมไปถึงการไหลบ่าเข้ามาของชาวมุสลิมในทวีปยุโรปจำนวน 1 ล้านคนด้วย
- คาดว่าจะมีประชากรอิสลามในประเทศอังกฤษ ถึง 11.8 เปอร์เซนต์ในปี 2050
- ทั่วทั้งโลก ประชากรมุสลิมเติบโตขึ้นเป็นสองเท่าของประชากรโดยรวม
- หากกระแสของสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ยังดำเนินต่อไปเรื่อยๆ คริสเตียนกลุ่มนิกายแองกลิคันในประเทศอังกฤษก็จะหมดไปภายในปี 2033 และในปี 2067 เราก็จะเห็นจุดจบของคริสตศาสนาในประเทศอังกฤษ!

ประโยคอันโด่งดังซึ่ง มาร์ค ทเวน ได้เคยกล่าวเอาไว้ คือ “คำโกหกนั้นมีอยู่สามประเภท นั่นคือ คำโกหกทั้งหมด คำโกหกที่พระเจ้าสาปแช่ง และตัวเลขสถิติ” ฉะนั้นการที่เราจะรอบคอบและระมัดระวังเกี่ยวผลของ

การประมาณการเหล่านี้ก็เป็นเรื่องที่มีเหตุผลอยู่ อย่างไรก็ตามการเพิกเฉยไม่ใส่ใจมักจะเป็นความโง่เขลามากกว่าความสบายใจ ดังนั้นเราจึงไม่ควรจะปิดหูปิดตาไปจากข้อมูลเหล่านั้น เราจำเป็นต้องเฝ้าระวังสถานการณ์ที่คริสตจักรทั่วโลกกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้

แล้วอะไรควรจะเป็นการตอบสนองของเราต่อสถิติเชิงลบเหล่านี้?

ความสิ้นหวัง? นั่นเป็นการตอบสนองที่พอจะเข้าใจได้ในระดับหนึ่ง ภาพที่เห็นมันก็ช่างน่าสิ้นหวังจริงๆ แต่การที่เราเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงครอบครองเหนือทุกสิ่งก็ทำให้การตอบสนองเช่นนี้ไม่เพียงพอแต่เป็นไปไม่ได้แต่ยังเป็นความบาปอีกด้วย

การเฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย? การไม่รู้สึกรู้สาอะไรเลยต่อภาพอันเลวร้ายที่ตัวเลขเหล่านี้กำลังฉายให้ดูนั้นจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อคุณมีความรู้สึกเฉยชาต่อพระเจ้าและต่อพระเกียรติสิริของพระองค์ขั้นรุนแรง

ทำอะไรสักอย่าง? แน่นอนว่านี่จะต้องเป็นการตอบสนองของบรรดาคนที่พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย พระองค์มิได้ทรงเฉยชาหรือมองโลกในแง่ร้าย และเราก็ไม่ควรจะเป็นแบบนั้นด้วย

บ่อยครั้งที่คนมักจะพูดว่า หนทางเดียวที่จะเอาชนะความมืดได้คือการจุดเทียนให้มากขึ้น การปลุกคริสตจักรคือการทำเช่นนั้นนั่นเอง การปลุกคริสตจักรคือการลงมือสร้างชุมชนแห่งความสว่างขึ้นมาท่ามกลางโลกที่มืดมนนี้ และนี่คือสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเรียกให้เราทำ พร้อมด้วยคำสัญญาที่ว่าพระองค์จะทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์ขึ้นมาเพื่อที่ว่าประตูแดนมรณะจะไม่สามารถเอาชนะมันได้(มัทธิว 16:18)

หนังสือเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นมาโดยเหล่าบรรดานักปฏิบัติตัวจริง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในเครือข่ายกิจการ 29 (ACTS29) ซึ่งเป็นเครือข่ายของครอบครัว

ครวัคริสตจักรซึ่งมีความหลากหลายที่กำลังบุกเบิกคริสตจักรอยู่ทั่วโลก คำอธิษฐานของเราคือการที่คุณจะไม่เพียงแต่ได้รับการหนุนใจแต่ได้รับการท้าทายด้วย ที่คุณจะได้รับ การปลอบประโลมใจขณะเดียวกันก็รับการตำหนิ ได้รับความรู้ขณะเดียวกันก็รับการเสริมสร้างเพื่อเตรียมความพร้อมด้วย แต่ยังมีคำอธิษฐานของเราที่ยิ่งใหญ่และกล้าหาญมากกว่านั้นอีก คือ ที่หนังสือเล่มนี้จะสร้างชุมชนแห่งใหม่ของประชากรของพระเจ้า และแรงขับเคลื่อนใหม่จะเกิดขึ้น เดวิด แกริสันกล่าวว่า “มันไม่ได้เป็นการพูดเกินความจริงเลยว่า ความเคลื่อนไหวของการบุกเบิกคริสตจักรนั้น เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในโลกในการนำผู้คนนับล้านให้มาถึงความรอดและในการสร้างสาวกซึ่งมีความสัมพันธ์กับองค์พระเยซูคริสต์” ขอพระเจ้าทรงโปรดประทานให้เกิดความเคลื่อนไหวเช่นนั้น และขอให้หนังสือเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของจุดกำเนิดและพัฒนาการแห่งความเคลื่อนไหวนั้นด้วย

สตีฟ ทิมมิส

ผู้อำนวยการบริหาร

เครือข่ายกิจการ29

ประวัติผู้ร่วมเขียนโดยย่อ

อองรี บลูเชย์

อองรี บลูเชย์ ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์ Guenther H. Knoedler ที่วิทยาลัยวิทตัน(Wheaton Collage) เมืองวิทตัน รัฐอิลลินอยส์ และศาสตราจารย์วิชาศาสนศาสตร์ระบบที่มหาวิทยาลัย Faculté Libre de Théologie Évangélique เมือง Vaux-sur-Seine ประเทศฝรั่งเศส นอกจากนี้ยังมีผลงานหนังสือเล่มอื่นๆ อีก ได้แก่ Original Sin และ Evil and the Cross and In the Beginning

แมท แชนด์เลอร์

แมท แชนด์เลอร์ คือผู้บุกเบิกและศิษยาภิบาลของคริสตจักรเดอะวิลเลจ (The Village) รัฐเท็กซัส และผู้อำนวยการเครือข่ายกิจการ 29 ผลงาน หนังสือเล่มอื่นๆ ได้แก่ The Explicit Gospel , To Live Is Christ to Die Is Gain และ Creature of the Word

ทิม เชสเตอร์

ทิม เชสเตอร์ คือศิษยาภิบาลของคริสตจักรเกรท เบอโรบริดจ์ (Borough bridge) ประเทศอังกฤษ และเป็นอาจารย์สอนให้กับสถาบันการศึกษาโอค ฮิลอะคาเดมี(Oak Hill Acadamy) ของกิจการ 29 และทำนยังเป็นผู้เขียนหนังสืออีกกว่าสามสิบเล่ม

รูเบน ฮันเตอร์

รูเบน ฮันเตอร์ คือผู้นำทีมบุกเบิกคริสตจักรที่ทรินิตี้เวสต์(Trinity West) ซึ่งเป็นคริสตจักรที่กำลังเริ่มปลูกซึ่งอยู่ทางตะวันออกของลอนดอน ก่อนหน้านี้เคยเป็นศิษยาภิบาลฝึกหัดอยู่ที่คริสตจักรแคปิตอลฮิลแบพติส (Capital Hill Baptist Church) รัฐวอชิงตัน ดี.ซี และผู้ช่วยศิษยาภิบาลที่คริสตจักรสปิเซอร์สตรีท (Spicer Street Church) เซนต์แอลบันส์ ประเทศอังกฤษ

โอเน่ โมกฮาเทล

โอเน่ โมกฮาเทล คือผู้นำทีมบุกเบิกคริสตจักรรูทเดทเฟลโลชิพ (Rooted Fellowship) ซึ่งเป็นคริสตจักรที่ข้ามวัฒนธรรม ที่กรุงพริทอเรีย ประเทศแอฟริกาใต้ ท่านสำเร็จการศึกษาในด้านที่ปรึกษาด้านกฎหมายและเคยร่วมงานกับองค์กรแคมพัส เอาทรีช(Campus Outreach) ก่อนที่จะได้รับการฝึกอบรมให้เป็นผู้นำบุกเบิกคริสตจักร

สตีฟ ทิมมิส

สตีฟ ทิมมิส คือผู้อำนวยการบริหารของกิจการ 29 และศิษยาภิบาลผู้ก่อตั้งคริสตจักรเดอะคราวเดดเฮ้าส์ (The Crowded House) เมืองเซฟฟีลด์ ประเทศอังกฤษ ผลงานหนังสือของท่าน ได้แก่ Gospel-Centred Leadership , I Wish Jesus Hadn't Said That และ Total Church

รูธ วูดโร

รูธ วูดโร คือสมาชิกผู้ร่วมก่อตั้งคริสตจักร เดอะคราวเดดเฮ้าส์ (The Crowded House) ลอฟเบอโร(Loughborough) ประเทศอังกฤษ และเป็นแม่ของลูกๆ ทั้งสี่คน เธอแต่งงานกับจอห์นนี่ ซึ่งเป็นผู้นำบุกเบิกคริสตจักรของกิจการ 29

บทที่ 1

จงให้ความสว่างเกิดขึ้น การปลุกคริสตจักรและเรื่องราว จากพระคัมภีร์

โดย กิม เซสเตอร์

เราอาศัยอยู่ในโลกแห่งความมืด แม้จะมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและความเจริญขึ้นมาในระดับหนึ่ง แต่โครงสร้างทางสังคมของโลกตะวันตกเรานั้นกำลังแตกสลาย การแต่งงานจบลงที่การหย่าร้างมากกว่ายุคไหนๆ และผลที่ตามมาจากการหย่าร้างคือครอบครัวที่แตกสลายขาด ปัญหาเรื่องสุขภาพจิตมีอัตราสูงสุดเท่าที่เคยมีมา หากจะมองจากเลนส์ของข่าวประเสริฐแล้ว ทวีปยุโรปในปัจจุบันก็นับว่าเป็นทวีปแห่งความมืดดำ ที่เดียว

ตามฐานข้อมูลของคริสเตียนทั่วโลก¹(World Christian Database) ประชากร 10 กลุ่มที่เพิกเฉยต่อข่าวประเสริฐมากที่สุดล้วนแต่อาศัยอยู่ในทวีปยุโรป องค์กร เกรทเตอร์ยุโรปมิชชั่น (Greater Europe Mission) รายงานว่า ‘แม้ยุโรปจะมีจำนวนเปอร์เซ็นต์ของคนที่เราเรียกว่าเป็นคริสเตียนสูงแต่ข้อมูลก็แสดงให้เห็นว่าเปอร์เซ็นต์ของคริสเตียนที่แท้จริงเอาจึงและเป็นแบบอิวานเจลิคัล’ (คริสเตียนที่เน้นพระคัมภีร์ ความเป็นศูนย์กลางของไม้กางเขน การเปลี่ยนแปลงฝ่ายจิตวิญญาณ และการเคลื่อนไหว) ในยุโรปนั้นกลับมีจำนวนน้อยที่สุด ยุโรปเป็นทวีปที่คนสนใจแต่เรื่องทางโลกมากที่สุดในโลก

แล้วอะไรคือการแก้ไขในเรื่องความมืดนี้? แน่นอนว่าคำตอบของมันก็คือความสว่าง ดังนั้น ประโยคแรกที่พระเจ้าตรัสในพระคัมภีร์คือ “จงให้ความสว่างเกิดขึ้น” (ปฐม.1:3) จึงน่าเสียดายมาก บริบทในที่นี้คือความมืดที่อยู่ในความวุ่นวายแห่งยุคปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ ‘โลกยังไม่มีรูปทรงและว่างเปล่า ความมืดปกคลุมอยู่เหนือพื้นผิวของห้วงน้ำ’ (ปฐม.1:2) ในความมืดพระเจ้าทรงตรัสและสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือความสว่าง

ในโลกยุคโบราณแสงสว่างขนาดใหญ่ที่อยู่บนท้องฟ้า ไม่ว่าจะเป็นดวงดาวและดาวเคราะห์ต่างๆ มักจะถูกยกให้เป็นเทพเจ้า แต่ตามหลักการสร้างโลกของพระคัมภีร์พวกมันคือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น พระเจ้าคือแหล่งที่มาของแสงสว่างแต่เพียงผู้เดียว (สดด.18:28 และ118:27, กจ.22:6-11, 1ทธ.6:16 และ 1ยน.1:5) พระเจ้าทรงใช้แสงสว่างเป็นฉลองพระองค์

1. Cited in Greater Europe mission, ‘European Christian Demographics’, <www.joshuaproject.net/assets/unreachedeurope.pdf>. The least responsive mega-peoples are Swedish, Russian, Lithuanian, Polish, Georgian, Serb, French, Irish, Czech and Italian

2. Greater Europe mission, ‘European Christian Demographics’, <www.joshuaproject.net/assets/unreachedeurope.pdf>.

‘ทรงคลุมพระองค์ด้วยแสงสว่างเหมือนเป็นฉลองพระองค์’ (สดด.104:2, มธ.17:2) สดุดี 139:12 กล่าวว่า “สำหรับพระองค์แม้ความมืดก็ไม่มืด กลางคืนก็สว่างอย่างกลางวัน ความมืดเป็นอย่างไรความสว่าง” ที่ใดที่พระเจ้าสถิตอยู่ที่นั่นมีความสว่าง เพื่อที่ว่าแม้ว่าจะเป็นเวลากลางคืนมันก็จะส่องสว่างอย่างกลางวัน บางครั้งคนก็พูดว่าพระเจ้าทรงคลุมพระองค์ด้วยความมืด แต่ในบริบทนั้นมีความหมายแค่เพียงว่าพระเจ้าทรงซ่อนพระองค์ให้พ้นจากสายตาตามมนุษย์เท่านั้น (อพย.20:21, 2ชมอ.22:10 และ12, 1พกษ.8:12, สดด.97:2) ดังนั้นแทนที่ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวจะถูกนมัสการโดยมนุษย์ พระคัมภีร์กลับเรียกให้ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวสรรเสริญพระเจ้า ‘ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จงสรรเสริญพระองค์ ดาวทั้งสี่ที่ส่องแสงจงสรรเสริญพระองค์...ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชาสิ่งเหล่านั้น ก็ถูกเนรมิตขึ้นมา’ (สดด.148:3,5)

‘พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง” ความสว่างก็เกิดขึ้น’ (ปฐม.1:3) เป้าหมายในการทรงสร้างและการกิจของพระเจ้าคือการเอาชนะความมืดและความไร้ซึ่งระเบียบ ความสว่างคือวิธีแก้ปัญหาทั้งสองข้อนั้น การแก้ปัญหาความมืดโดยความสว่างนั้นย่อมชัดเจนอยู่แล้ว เวลาที่คุณตื่นขึ้นมา ตอนกลางดึกและต้องการจะหาทางไปห้องน้ำ คุณก็กดสวิตช์ไฟ ความสว่างนั้นได้ขับไล่ความมืดไป

แต่แสงสว่างนั้นเชื่อมโยงกันกับการเอาชนะความวุ่นวายด้วย เรื่องราวเกี่ยวกับการสร้างโลกในวันที่สี่บอกว่า :

“และพระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดดวงสว่างต่าง ๆ ขึ้นในแผ่นฟ้า เพื่อแยกกลางวันจากกลางคืน ให้เป็นเครื่องหมายบอกฤดู บอกวัน บอกปี และให้ดวงสว่างเหล่านั้นอยู่บนแผ่นฟ้าเพื่อให้แสงสว่างแก่โลก” ก็เป็นไปตามนั้น ฉะนั้นพระเจ้าทรงสร้าง

ดวงสว่างขนาดใหญ่สองดวง ให้ดวงที่ใหญ่กว่าครอบครองกลางวัน และดวงที่เล็กกว่าครอบครองกลางคืน ทั้งทรงสร้างดวงดาวต่างๆ มากมาย” (ปฐมก. 1:14-16)

ลองสังเกตคำว่า ‘ครอบครอง’ ดวงอาทิตย์ถูกสร้างมาเพื่อให้ ‘ครอบครอง’ กลางวัน และดวงจันทร์ถูกสร้างมาเพื่อให้ ‘ครอบครอง’ กลางคืน

จากข้อสอง ปัญหาของโลกนั้นมีอยู่สองข้อ คือมันไม่มีรูปทรงและว่างเปล่า การกิจการทรงสร้างของพระเจ้าได้แก้ปัญหาทั้งสองข้อนั้นในวันที่หนึ่งถึงวันที่สามพระเจ้าได้ทรงทำให้สิ่งที่ไม่รูปร่างให้มีรูปร่าง คำว่า ‘แยก’ ถูกใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อที่จะอธิบายกิจกรรมนี้ พระเจ้าทรงแยกสิ่งที่ก่อนหน้านี้ปะปนกันอย่างไร้ระเบียบและยุ่งเหยิง เช่นเดียวกันในสามวันแรกพระเจ้าทรงตั้งชื่อสิ่งต่างๆ ซึ่งมันคือภารกิจที่ทรงส่งมอบให้มนุษย์ทำในฐานะส่วนหนึ่งของสิทธิอำนาจที่พวกเขามีในการครอบครองโลก พระเจ้าทรงครอบครองอยู่เหนือความวุ่นวาย ในวันที่สี่ถึงหกพระเจ้าทรงเติมสิ่งที่ว่างเปล่าให้เต็ม ทรงเติมท้องฟ้าด้วยหมู่ดาวในวันที่สี่ ทรงเติมห้วงน้ำด้วยสัตว์ทะเลและเติมท้องฟ้าด้วยนกต่างๆ ในวันที่ห้า พระองค์ทรงให้พื้นแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยบรรดาสัตว์ในในวันที่หก

และเมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา พระองค์ทรงส่งมอบงานแห่งการสรรค์สร้างนี้ให้แก่พวกเขาด้วย เราได้รับมอบหมายภารกิจแห่งการวิญญูณอย่างเดียวกันนี้ด้วย ‘พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา “พระเจ้าตรัสกับพวกเขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวยบนแผ่นดินทั้งหมด”” (ปฐมก. 1:28) เราได้รับมอบหมายให้ต้องทวีจำนวนมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน และให้ครอบครอง เราจะต้องเกิดผลและต้องใช้อำนาจปกครอง เราถูกสร้างมาตามพระฉายของพระเจ้าและในพระลักษณะนั้นเราจำเป็นต้องเติมสิ่งที่ว่างเปล่าให้เต็มและครอบครองอยู่เหนือความวุ่นวาย

ดังนั้นการใช้คำว่า ‘ครอบครอง’ ในข้อที่16 เพื่อบรรยายถึงบทบาทและหน้าที่ของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์นั้นจึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่มันเป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงใจความสำคัญของปฐมกาล บทที่1 การส่องกระจายของแสงคือการส่งกระจายของอำนาจ

เราเข้าใจสิ่งนี้ดีจากประสบการณ์ของเราเอง ยามวิกาลคือเวลาที่นำกลัว ถ้าไม่มีแสงไฟเราก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าอยู่ในไหนหรือแม้แต่ทำงานอะไรที่ง่าย ๆ ได้ ความมืดช่วยอำพรางอาชญากรรม ฉะนั้นกลางคืนจึงเกี่ยวข้องกับความชั่วร้ายและภัยที่คุกคาม กลางคืนนั้น ‘วุ่นวายและไม่อาจควบคุมได้’ ดังนั้นมันจึงอันตราย พระเยซูตรัสว่า ‘ทุกคนที่ทำชั่วก็เกลียดความสว่าง และจะไม่เข้ามาในความสว่างเพราะกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกเปิดโปง’(ยน.3:20) การเป็นคนของความมืดจึงหมายถึงการเป็นคนที่ควบคุมไม่ได้ ไร้ระเบียบ เป็นคนที่อยู่ภายใต้การปกครองที่เลวร้าย ในทางตรงกันข้ามการที่จะดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้านั้นหมายถึงการดำเนินอยู่ในความสว่าง (สภษ.4:18, รม.13:12)

ความมืดยังเป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษาลงโทษ (อสย.13:10; 59:9, ยรม.13:16; 25:10, พคค.3:2, อสค.32:7-8, อมส.5:18-20, มธ. 24:29 และ วว.18:23) หนึ่งในภัยพิบัติที่เกิดขึ้นกับอียิปต์คือภัยพิบัติจากความมืด ‘ดังนั้นโมเสสก็เหยียดมือขึ้นสู่ท้องฟ้า จึงมีแต่ความมืดสนิท ปกคลุมอียิปต์ตลอดสามวัน ช่วงนั้นไม่มีใครมองเห็นกันหรือขยับลุกจากที่’ (อพย.10:22-23) นี่เป็นภัยพิบัติอันเกือบท้ายสุด การดับสิ้นของแสงตามมาด้วยการดับสิ้นของชีวิตไม่นานหลังจากนั้น อันที่จริงบ่อยครั้งที่แสงสว่างและชีวิตนั้นเกี่ยวข้องกัน ยกตัวอย่างใน สดุดี13:3 กล่าวว่า ‘ขอโปรดประทานความสว่างแก่ดวงตาของข้าพระองค์ หรือข้าพระองค์จะต้องหลับใหลอยู่ในความตาย’ (พบเช่นกันใน สดต.36:9; 38:10; 49:19และ 56:13, อสย.53:11) เยาว์มีย์ บทที่ 4 บรรยายถึงการพิพากษาของพระเจ้า

ที่จะมาถึงในฐานะของการทำลายล้างทุกสิ่งที่เคยถูกสร้างมาตั้งแต่ครั้งสร้างโลก เหล่านั้นจะโยยบินหนีไป แผ่นดินก็จะร้างเปล่า ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามองดูที่แผ่นดินโลก มันไม่มีรูปทรงและว่างเปล่า มองดูที่ฟ้าสวรรค์แสงสว่างลับไปเสียแล้ว’ (ยรม.4:23) เราย้อนกลับไปปฐมกาล1:2 เยเรมีย์กล่าวต่อไปว่า ‘(เพราะเรื่องนี้) โลกจะไร้ทุกข์และท้องฟ้าเบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้วเราได้มุ่งหมายไว้แล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจหรือหันกลับ’(ยรม.4:28) เมื่อครั้งสร้างโลกพระเจ้าตรัสและแสงสว่างก็เกิดขึ้นมา บัดนี้ในเวลาที่เราพิพากษาเมื่อพระเจ้าทรงตรัสความมืดก็บังเกิดขึ้น ‘ท้องฟ้าเบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว’ มีการเขียนบรรยายไว้ครั้งแล้วครั้งเล่าว่านรกเป็นสถานที่ของความมืด (มธ.8:12; 22:13; 25:30, 2ปด.2:4; 17, ยด.1:6;13)

แสงสว่างผ่านทางพระวอของพระเจ้า

ฉะนั้นเป้าหมายในการทรงสร้างและพระราชกิจของพระเจ้าคือการเอาชนะความวุ่นวายและการขับไล่ความมืดออกไปโดยการนำแสงสว่างเข้ามา แต่พระองค์จะทรงทำมันอย่างไร? คำตอบคือโดยทางถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งสิ่งนี้ได้นำแสงสว่างเข้ามาเมื่อตอนที่ทรงสร้างโลก ‘พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง”ความสว่างก็เกิดขึ้น’ (ปฐม.1:3) พระวอหรือพระวาทของพระเจ้าคือถ้อยคำที่นำความสว่างเข้ามา

แสงสว่างและความมืดนั้นไม่ใช่ของที่มาคู่กันชนิดที่แยกจากกันไม่ได้ แต่ก็ยังขัดแย้งกันอยู่ตลอดเวลาเหมือนกับหยินหยาง ไม่ใช่เลย ผมอยากพูดอีกครั้งว่าวัฒนธรรมแห่งโลกยุคโบราณมองสิ่งต่างๆ ในจักรวาลด้วยมุมมองเช่นนี้ คือมีความวุ่นวายและความเป็นระเบียบ และความมืดกับความสว่างจะยังคงอยู่เป็นความสมดุลที่คู่ขนานกันไปอย่างนี้ตลอดกาล แต่นั่นไม่ใช่ภาพที่เห็นได้ในพระคัมภีร์เลย ความมืดนั้นเป็นภัยคุกคามอย่าง

แท้จริงแต่พระเจ้าทรงขับไล่มันออกไปโดยคำพูดของพระองค์เท่านั้น และพระเจ้าทรงมีอำนาจครอบครองและควบคุมอยู่เหนือทั้งความมืดและความวุ่นวาย ในพระธรรมอิสยาห์ 45:7 พระเจ้าตรัสว่า ‘เราปั้นความสว่างและสร้างความมืด เราทำให้เกิดสวัสดิภาพและสร้างความวิบัติ เราคือยาห์เวห์ผู้ทำสิ่งทั้งหมดนี้’

เรารู้เรื่องนี้ได้จากประสบการณ์ของเราเองว่าความสว่างและความมืดนั้นเข้ากันไม่ได้เลย แต่ความสว่างมาปรากฏตัวความมืดก็ถูกขับไล่ออกไปแล้ว ในขณะที่ความมืดไม่สามารถขับไล่ความสว่างไปได้เลย มันไม่เคยมี ‘คอปเปลิ่งแห่งความมืด’ ที่สาดส่องความมืดเข้าไปในความสว่าง มีแต่ ‘คอปเปลิ่งแห่งความสว่าง’ ที่สาดส่องความสว่างเข้าไปในความมืด

ดังนั้น คำพูดแรกจากพระเจ้าในพระคัมภีร์จึงเป็นเหมือนโปรแกรมที่กำหนดเรื่องราวทั้งหมดในพระคัมภีร์ ‘พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง” ความสว่างก็เกิดขึ้น’ (ปฐม.1:3) ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนหรือเมื่อไหร่ที่พระเจ้าตรัสผลลัพธ์คือความสว่าง :

- ‘พระวาระของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์’ (สดด.119:105)
- ‘การอธิบายพระวาระของพระองค์ให้ความสว่าง’ (สดด.119:130)
- ‘พระบัญญัติเป็นประทีป และคำสอนเป็นแสงสว่าง และคำตักเตือนเพื่อการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต’ (สภษ.6:23)
- ‘และเรามีคำเผยพระวาระที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก และจะเป็นการดีถ้าพวกท่านจะเอาใจใส่คำนั้น เพราะคำนั้นเป็นเสมือนแสงตะเกียงที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวรุ่งจะผุดขึ้นในใจของพวกท่าน’ (1ปต.1:9)

และสิ่งที่อยู่ตรงข้ามก็เป็นจริงเช่นกัน ‘หากพวกเขาไม่ได้พูดตามนี้ พวกเขาก็ไม่ได้มีแสงสว่างแห่งรุ่งอรุณอยู่เลย’ (อสย.8:20) ที่ใดที่ไม่มีพระวาระของพระเจ้า ความมืดก็ปกคลุมที่นั่น (สดด.82:5, ปญจ.2:13-14) และคนเหล่านั้นที่ยัง ‘ดำเนินในความมืด’ ก็คือคนที่ ‘ไม่ได้ดำเนินชีวิตในความจริง’ (1 ยน.1:6)

อพยพ บทที่ 34 กล่าวว่า ‘ต่อมาโมเสสลงมาจากภูเขาซีนาย มีแผ่นพระโอวาทสองแผ่นในมือของท่านด้วย ขณะที่ลงมาจากภูเขานั้น โมเสสก็ไม่ทราบว่ามีผิวหนังของตนทอแสงเนื่องจากท่านได้สนทนากับพระเจ้า เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งหมดมองดูโมเสส ก็เห็นว่าผิวหนังของท่านทอแสง และพวกเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน’ (อพย.34:29-30) หลายครั้งที่พระเจ้ามักจะถูกบรรยายว่าเป็นเหมือนรัศมีที่เจิดจ้า สดุดี 76:4 กล่าวว่า ‘พระองค์ทรงงามรุ่งโรจน์ด้วยความสว่าง’ ตอนนีโมเสสก็ถูกบรรยายว่ามีรัศมีที่แจ่มจ้า โมเสสได้เผชิญหน้ากับพระเจ้าแบบหน้าต่อหน้าและดูเหมือนว่าผลจากการสนทนานั้นก็คือพระรัศมีของพระเจ้าได้สาตส่องลงมาบนตัวท่าน ใบหน้าของโมเสสเปล่งด้วยแสงของพระเจ้า เราจะเข้าใจเรื่องนี้ง่ายหน่อยเมื่อเปรียบเทียบกับอะไรที่มองเห็นได้ ไม่ว่าจะเป็นวัตถุอะไรก็ตามถ้าเราจุดไฟมันก็จะร้อน จากนั้นจะลุกโชนแล้วก็ปล่อยแสงสว่างออกมา

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าใบหน้าของโมเสสเปล่งแสงเพราะท่านได้เห็นพระเจ้า อันที่จริงในบทก่อนหน้านั้นโมเสสขอพระเจ้าที่ท่านจะได้เห็นพระองค์ และพระองค์ตรัสตอบว่า ‘เจ้าจะเห็นใบหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้’ (อพย.33:20) แต่ในบทที่ 33 พระเจ้าทรงเปิดเผยพระนามของพระองค์แก่โมเสส และในบทที่ 34 นี้เรารู้ว่าใบหน้าของโมเสสทอแสง ‘จากการที่ท่านได้สนทนากับองค์พระผู้เป็นเจ้า’ (34:29) แท้จริงมันคือพระวาระของพระเจ้าที่นำความสว่างมา

ในสดุดี 19:8 ดาวิดกล่าวว่า ‘ข้อบังคับขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นถูกต้อง...
ให้ความสว่างแก่ดวงตา’

แสงสว่างผ่านทางประชากรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงนำแสงสว่างเข้ามาโดยทางพระวจนะของพระองค์ แต่
ไม่ใช่แค่นั้นพระเจ้ายังทรงนำแสงสว่างเข้ามาโดยผ่านทางประชากรของ
พระองค์ด้วย

เรื่องราวการช่วยกู้ของพระเจ้านั้นจะเริ่มต้นจริง ๆ ก็ตอนที่พระเจ้าทรง
ทำพันธสัญญากับอับราฮัม พระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมว่าจะทรง
ประทานประชากรผู้ที่ได้รับพรและดินแดนแห่งพระพรของพระองค์แก่
ท่าน แต่พระเจาก็ทรงมอบบัญญัติให้พวกเขาทำตามตั้งแต่เริ่มต้น
พระองค์ทรงสัญญาว่าโดยผ่านทางวงศ์วานของอับราฮัม ‘บรรดาเผ่าพันธุ์
ทั่วโลกจะได้รับพร’ (ปฐม.12:3) เรื่องราวเดินทางมาถึง ณ จุดที่พระเจ้า
พุ่งเป้าไปที่คน ๆ หนึ่ง ครอบครัวหนึ่งและชนชาติหนึ่ง นับตั้งแต่แรกเริ่ม
มาแล้วพระเจ้าทรงตรัสไว้แล้วว่าเป้าหมายของพระองค์สำหรับอับราฮัม
และชนชาติอิสราเอลนั้นก็เพื่อบรรดาประชาชาติ ถึงขนาดตอนที่เปาโล
ต้องการที่จะปกป้องพันธกิจที่ท่านทำกับ ‘คนต่างชาติ’ หรือต่อ ‘ชนชาติ
อื่นๆ’ (สองคำนี้เป็นคำเดียวกันในภาษากรีก) ท่านไม่ได้ใช้เรื่องพระมหา
บัญชาของพระเยซูมากล่าวอ้างเพื่อสนับสนุนแม้ว่าท่านสามารถทำได้
ท่านก็นำพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพระสัญญาที่พระเจ้าทรง
มีต่ออับราฮัมมาใช้ กล่าวไว้ว่า ‘พระคัมภีร์รู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงนับ
ว่าคนต่างชาติ (หรือชนชาติต่าง ๆ) เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ และ
ประกาศข่าวประเสริฐล่วงหน้าแก่อับราฮัมว่า “ทุกประชาชาติจะได้รับพร
ผ่านทางเจ้า”...ถ้าท่านเป็นของพระคริสต์ ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม
และเป็นทายาทตามพระสัญญา’(กท.3:8,29) พระสัญญาที่พระเจ้าให้

อับราฮัมเป็นพรต่อทุกชนชาตินั้นเป็นคำบัญชาที่สั่งเปาโลให้ออกไปทำพันธกิจ (อ่านใน รม.1:1-6; 9:24-29; 16:25-27 และ อฟ.3:1-6)

แล้วพระเจ้าจะทรงอวยพรประชาชาติต่าง ๆ ผ่านทางอับราฮัมได้อย่างไร? ส่วนสำคัญของคำตอบคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะทรงบังเกิดมาจากเชื้อสายของอับราฮัม แต่มันมีรายละเอียดมากกว่านั้น ในปฐมกาล 18:18 กล่าวว่า ‘ทุกประชาชาติทั่วโลกจะได้รับพรผ่านทางเขา(อับราฮัม)’ และพระเจ้าทรงตรัสต่อไปอีกว่า ‘เพราะว่าเราได้เลือกเขา เพื่อเขาจะสั่งสอนลูกหลานและครัวเรือนของเขาที่จะมีมาภายหลัง ให้รักษาวิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เพื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมเป็นจริง’ (ปฐม.18:19) ให้สังเกตคำว่า “เพื่อ” พระเจ้าจะทำให้สิ่งที่ทรงสัญญาไว้ให้เป็นจริงและพระสัญญานั้นคือพระพรสำหรับทุกประชาชาติ และพระองค์จะทรงทำให้มันเป็นจริงได้อย่างไร? ‘เราได้เลือกเขา เพื่อเขาจะสั่งสอนลูกหลานและครัวเรือนของเขาที่จะมีมาภายหลัง ให้รักษาวิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม’ พระเจ้าจะทรงอวยพรชนทุกชาติขณะที่ครอบครัวของอับราฮัมดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า ประชากรของพระเจ้าจะต้องมีความกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งที่ยุติธรรม พระเจ้าตรัสว่าเราจะต้อง “ทำ” สิ่งที่ยุติธรรม และในฐานะคนของพระเจ้าที่อยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้าและดำเนินอยู่ในทางของพระองค์ โดยการทำสิ่งที่ยุติธรรมเราก็ได้นำพระเจ้าไปสู่บรรดาประชาชาติ

ผู้คนมักจะคิดว่าการที่พระเจ้าทรงปกครองนั้นถือเป็นข่าวร้าย พวกเขาคิดว่าพระเจ้าเป็นเหมือนผู้ปกครองจอมเผด็จการ พวกเขาคิดว่าการที่พวกเขาเป็นนายปกครองตัวเองโดยไม่ต้องมีเจ้านั้นเป็นทางเลือกที่ดีกว่า ดังนั้นในฐานะคนของพระเจ้าเราจึงมีหน้าที่ที่จะดำเนินชีวิตในทางที่จะสำแดงให้โลกนี้เห็นว่าการรู้จักพระเจ้าและการดำเนินชีวิตภายใต้การ

ปกครองของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่ดี เราจะเห็นได้ว่ารูปแบบนี้ได้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกกับเรื่องราวในพระคัมภีร์ การเป็นประชากรของพระเจ้าและการทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงมอบหมายให้ทำนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

กัณดารวิถี 6:22-27 ได้บันทึกคำกล่าวอวยพรที่อาโรนและบรรดาบุตรชายของเขาจะใช้กล่าวอวยพรชนอิสราเอล โดยคำอวยพรเหล่านั้นพระเจ้าตรัสว่า พระองค์จะ “ใช้ชื่อของพระองค์อวยพรอิสราเอล” หรือ “ประทับนามของพระองค์เหนืออิสราเอล” (6:27) มันมีคำที่ขีดเส้นแบ่งว่าประชากรของพระเจ้าคือประชากรของพระเจ้า หัวใจของคำอวยพรนั้นคือประโยคที่ว่า “ขอให้พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทอแสงเหนือท่าน ขอพระองค์ทรงเมตตากรุณาท่าน” พระเจ้าเองเป็นความสว่างและพระองค์นำความสว่างนั้นมาให้เราเมื่อทรงหันใบหน้ามาหาเรา ในสดุดี 4:6 (ERV) ดาวิดอธิษฐานว่า “พระยาห์เวห์เจ้าข้า ให้แสงจากใบหน้าพระองค์ส่องลงมาบนพวกเราด้วยเถิด” เราอาจพูดได้ว่าใบหน้าของพระองค์ส่องแสงสว่างเมื่อทรงมองมาที่ประชากรของพระองค์ และพระองค์ทรงทอแสงเหนือประชากรของพระองค์เมื่อทรงยิ้ม ในสดุดี บทที่ 67 เราได้พบกับคำกล่าวอวยพรของอาโรนอีกครั้ง

ขอพระเจ้าทรงเมตตาและอวยพรข้าพระองค์ทั้งหลาย

ขอให้พระพักตร์ทอแสงเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย

ขอให้คนทั่วโลกทราบถึงวิถีทางของพระองค์

และประชาชาติทั้งหลายรู้ถึงความรอดของพระองค์

ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติต่างๆสรรเสริญพระองค์

ขอให้ประชาชาติทั่วโลกสรรเสริญพระองค์

ขอให้นานาชาติประเทยินดีและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน

เพราะพระองค์ทรงปกครองชนชาติต่างๆ อย่างเที่ยงธรรม

และทรงนำประชาชาติทั้งหลายของโลก

ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติต่างๆ สรรเสริญพระองค์
ขอให้ประชาชาติทั่วโลกสรรเสริญพระองค์
แล้วแผ่นดินจะเกิดดอกออกผล
และพระเจ้า องค์พระเจ้าของเรา จะทรงอวยพรเรา
ขอพระเจ้าทรงอวยพรเราต่อไป
เพื่อคนทั่วทุกมุมโลกยำเกรงพระองค์

นี่คือคำอวยพรตามแบบภาษาของอาโรน แต่จงสังเกตให้ดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อพระเจ้าอวยพรประชากรของพระองค์ ผลก็คือ ทางของพระองค์ก็เป็นที่รู้จักท่ามกลางประชาชาติทั่วโลกและประชาชาติทั่วโลกก็ขึ้นบานยินดี แสงสว่างของพระเจ้าได้ส่องสว่างเหนือประชากรของพระองค์ และแสงนั้นเปลี่ยนรัศมีส่องสว่างไปทั่วทั้งโลก นำความสว่างไปสู่ความมืดและนำความเป็นระบบระเบียบเข้าไปแทนที่ความวุ่นวาย

ภายใต้การปกครองของกษัตริย์ชาโลมอนเราเห็นได้ว่าอิสราเอลเป็นแสงสว่างต่อนานาประชาชาติ ราชนิแห่งเซบาเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลจากอีกสุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อมาฟังสติปัญญาของพระเจ้าจากกษัตริย์ชาโลมอน (1พงษ.10:1-13) บรรดาชนชาติต่างๆ ก็นำความมั่งคั่งมาทำนุบำรุงทั้งประชากรและพระวิหารของพระเจ้า (1พงษ.10:14-29) ‘คนจากชนชาติทั้งหลายก็มาเพื่อฟังสติปัญญาของชาโลมอน พวกเขามาจากบรรดาพระราชแห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึงสติปัญญาของพระองค์’ (1พงษ.4:34)

แต่ชาโลมอนไปแต่งงานกับหญิงต่างชาติที่นำเอาพระต่างชาติเข้ามา (1พงษ.11:1-3) ชาโลมอนเองถึงกับไปร่วมนมัสการกับผู้หญิงเหล่านั้น (11:4-8) การที่อิสราเอลไปปะปนกับคนต่างชาติในฐานะผู้ที่จะนำความสว่างสู่บรรดาประชาตินั้นมันเป็นคนละเรื่อง ผลของมันคืออิสราเอลถูกชนชาติต่างๆ คุกคาม การทรงเรียกของคนอิสราเอลคือให้พวกเขาเป็น

เหมือนแม่เหล็กที่จะดึงดูดประชาชาติต่าง ๆ ให้เข้ามาในทางของพระเจ้า และอันตรายของอิสราเอลก็คือการที่พวกเขาจะถูกประชาชาติต่าง ๆ ดึงกลับให้เข้าไปในวิถีแห่งชนต่างชาติเหล่านั้น

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้น คือแทนที่อิสราเอลจะไปเป็นแสงสว่างต่อประชาชาติทั่วโลก พวกเขากลับไปเดินตามทางของประชาชาติเหล่านั้น (1พกษ. 14:24, 2พกษ. 16:3; 17:8, 11, 15, 33; 21:2) และอิสราเอลก็ถลำตัวเข้าไปลึกเกินกว่าจะกู้ให้กลับได้ภายใต้การปกครองของกษัตริย์มนัสเสห์ คนอิสราเอลไม่ยอมฟังพระคำของพระเจ้าแล้ว (2พกษ. 21:7-9) แทนที่จะฟัง “มนัสเสห์ชักนำพวกเขาให้หลงผิดไป พวกเขาจึงทำสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าชนชาติต่าง ๆ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำลายไปให้พ้นหน้าชนอิสราเอลเสียอีก” (2พกษ. 21:9) พวกเขาไม่ได้เป็นแสงสว่างให้แก่บรรดาประชาชาติอีกต่อไป พวกเขาไม่ได้เพียงแค่ดำเนินตามทางของชนชาติต่าง ๆ เท่านั้น แต่พวกเขากลับทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากกว่าชนชาติเหล่านั้นอีก

บรรดาผู้พยากรณ์ของพระเจ้าได้มองไปไกลกว่าการพิพากษาที่พวกเขาจะได้รับ คือเมื่อเวลาที่ประชากรของพระเจ้าจะกลับไปเป็นแสงสว่างต่อบรรดาประชาชาติอีกครั้ง ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดที่จะอธิบายเรื่องแสงสว่างที่กำลังมาโน้มนำได้มากกว่าอิสยาห์อีกแล้ว (อสย. 50:10; 51:4; 58:8-10)

นี่คือสิ่งที่อิสยาห์บุตรอาโมสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม
ในบั้นปลาย ภูเขาที่พระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งอยู่
จะได้รับการสถาปนาให้เป็นเอกในหมู่ภูเขาทั้งหลาย
จะได้รับการเชิดชูเหนือบรรดาเนินเขา
และมวลประชาชาติจะหลั่งไหลไปที่นั่น
ชนชาติต่าง ๆ จะมาและกล่าวว่า
“มาเถิด ให้เราขึ้นไปบนภูเขาขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าของยาโคบ

พระองค์จะทรงสอนพระมรรคาของพระองค์แก่เรา
เพื่อเราจะดำเนินในวิถีทางของพระองค์”
บทบัญญัติจะออกมาจากศิโยน
พระวามะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะออกมาจากเยรูซาเล็ม
พระองค์จะทรงตัดสินความระหว่างประชาชาติทั้งหลาย
พวกเขาจะตีดาบให้เป็นผลไม้ไถนาและตีหอกให้เป็นขอลิด
ประชาชาติจะเลิกรบราฆ่าฟัน
ทั้งจะไม่มีการสู้รบอีกต่อไป (อสย.2:1-4)

กรุงเยรูซาเล็มนั้นถูกสร้างบนเนินเขา อิสยาห์กล่าวว่า วันหนึ่งมันจะเป็นภูเขาที่สูงที่สุด กล่าวคือ ทุกคนจะสามารถมองเห็นประชากรของพระเจ้าได้และผลที่ตามมาคือบรรดาประชาชาติจะหลั่งไหลเข้าไปสู่กรุงเยรูซาเล็ม ประชาชาติทั้งหลายจะอยากได้รับการสอนบทบัญญัติของพระเจ้า เพราะพวกเขาเห็นว่าพระเจ้านั้นประเสริฐและการปกครองของพระองค์นั้นดี เหมือนดังที่โมเสสได้สัญญาไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:5-8 ว่า พวกเขาจะมาดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า เพื่อตอบสนองต่อภาพนิมิตแห่งอนาคตอันงดงามนี้ ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวเชิญชวนว่า “มาเถิดวงศ์วานของยาโคบเอ๋ย ให้เราเดินในแสงสว่างขององค์พระผู้เป็นเจ้ากันเถิด” (อสย.2:5) จงไปเป็นแสงสว่างต่อบรรดาประชาชาติ เพราะบรรดาประชาชาติจะมาหาพระเจ้าเมื่อประชากรของพระเจ้าดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์

อิสยาห์ บทที่ 9 บรรยายถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า ที่มายังประชากรของพระองค์เหมือนกับการมาของแสง

“อย่างไรก็ตามผู้ทุกข์ลำเค็ญจะไม่เศร้าหมองอีกต่อไป ในอดีตพระเจ้า ทรงทำให้ดินแดนเศบูลุนและนัฟทาลีต่ำลง แต่ในอนาคต

พระองค์จะทรงเชิดชูกาลีที่ชาวต่างชาติอาศัยอยู่ ซึ่งรวมทั้งเมือง
ริมทะเลเลียบแม่น้ำจอร์แดน

ประชากรผู้เดินอยู่ในความมืด
ได้เห็นแสงสว่างอันยิ่งใหญ่
บรรดาผู้อาศัยในดินแดนแห่งเงาของความตาย
แสงสว่างเริ่มสาดส่องพวกเขาแล้ว” (อสย.9:1-2)

แล้วอะไรคือความสว่าง? “ด้วยว่ามีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตร
ชายคนหนึ่งที่เราประทานแก่เราและการปกครองจะอยู่บนบ่าของเขา และ
เขาจะได้รับการขนานนามว่า ‘ที่ปรึกษาแห่งศัตรู พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ พระ
บิดาในรันดร์ องค์สันติราช’” (อสย.9:6)

อิสยาห์ บทที่ 60 ได้จับใจความที่พระเจ้าจะเสด็จลงมาหาประชากร
ของพระองค์พร้อมด้วยแสงสว่างอันเจิดจ้า ว่า

“เยรูซาเล็มเอ๋ย จงลุกขึ้นส่องสว่างเพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว

และพระเกียรติสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏขึ้นเหนือเจ้า

ดูเถิด ความมืดปกคลุมโลก

ความมืดมืดอยู่เหนือบรรดาประชาชาติ

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏขึ้นเหนือเจ้า

พระเกียรติสิริของพระองค์ปรากฏขึ้นเหนือเจ้า

ประชาชาติทั้งหลายจะมายังแสงสว่างของเจ้า

บรรดากษัตริย์จะมายังความเจิดจ้าตั้งรุ่งอรุณของเจ้า (อสย.60:1-3)

องค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏขึ้นเหนือประชากรของพระองค์ดังดวง
อาทิตย์ปรากฏขึ้นเหนือพื้นผิวโลกเพื่อที่ความมืดแห่งกลางคืนจะถูก
ขับไล่ออกไป ความมืดซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการพิพากษาถูกแทนโดย

พระสิริของพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บอกเราให้ทำสองสิ่ง ท่านบอกเราว่าให้ “ดูเถิด” จงมองดูรอบๆ ตัวคุณ จงสังเกตดูโลกแห่งความมืดที่ตกอยู่ภายใต้การพิพากษาซึ่งอยู่โดยปราศจากแสงสว่างจากพระคำของพระเจ้า แต่ท่านก็บอกเราด้วยว่า “จงลุกขึ้นส่องสว่าง” จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อความสว่างของพระเจ้าส่องมายังคนของพระเจ้า? คนของพระเจ้าก็จะส่องสว่างนั่นเอง! “ประชาชาติทั้งหลายจะมายังแสงสว่างของเจ้า บรรดาภักษัตริย์มายังความเจิดจ้าดังรุ่งอรุณของเจ้า”

อิสยาห์ บทที่ 60 กล่าวต่อไปว่า “จงเงยหน้าขึ้นและมองไปรอบๆ ทุกคนรวมตัวกันและมาหาเจ้า ลูกชายทั้งหลายของเจ้ามาจากแดนไกลโพ้น และลูกสาวทั้งหลายของเจ้ามีคนอุ้มมา” (อิสยาห์ 60:4) นี่คือนภาพที่เกิดขึ้นกับการออกไปทำพันธกิจของคริสตจักร ประชาชาติทั้งหลายกำลังเดินเข้ามาสู่อาณาจักรของพระเจ้า “จงเงยหน้าขึ้น” อัครทูตเฝ้าจับกับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำทั่วโลกผ่านทางประชากรของพระองค์ “แล้วเจ้าจะเห็นและโศกในช่วงด้วยกัน ใจของเจ้าจะเกรงกลัวและใจกว้างขึ้น” (อสย.60:5 KJV) นิमितของอิสยาห์เกี่ยวกับการรูกหน้าของชาวประเสริฐดำเนินต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเราได้อ่านถึงตอนที่ว่า

เจ้าจะไม่ต้องอาศัยแสงอาทิตย์ยามกลางวัน
หรือความสุขไสของดวงจันทร์อีกต่อไป
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นความสว่างนิรันดร์สำหรับเจ้า
และพระเจ้าของเจ้าจะเป็นศักดิ์ศรีของเจ้า
ดวงตะวันของเจ้าจะไม่ลับไปอีกเลย
และดวงจันทร์ของเจ้าก็จะมีข้างแรม
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเป็นความสว่างนิรันดร์สำหรับเจ้า
วันคืนอันทุกขโศกของเจ้าจะสิ้นสุดลง (อสย.60:19-20)

พระสิริของพระเจ้าทอแสงมาเหนือประชากรของพระองค์ โดยทางคนของพระองค์แสงนี้ก็ส่องไปทั่วโลก มันส่องสว่างไปทั่วทั้งโลกจนกระทั่งวันนั้นมาถึง คือวันที่โลกไม่ต้องการดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อีกต่อไป เพราะ “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นแสงสว่างนิรันดร์แก่เจ้าและวันเวลาแห่งการเสด็จไถ่จะสิ้นสุดลง” แนวคิดนี้ได้จากพระธรรม วิวรรณ์ 21-22 ในนิมิตของยอห์นเกี่ยวกับการสร้างโลกใหม่ “กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป เขาไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าจะทรงเป็นแสงสว่างของเขาทั้งหลาย” (วิว.22:5; 21:1,23-24)

ในระหว่างนั้น ประชากรของพระเจ้าจะแหงนมองไปที่พระเจ้าและเห็นแสงสว่างจากใบหน้าของพระองค์ส่องมาที่พวกเขา พวกเขาได้รับแสงสว่างจากพระรัศมีของพระองค์ พวกเขาจึงกลายมาเป็นความสว่างต่อนานาชาติ แสงสว่างของพระเจ้าได้ส่องกระจายออกไปผ่านทางคนของพระเจ้า

วลีที่ว่า “แสงสว่างแก่บรรดาชนชาติ” นั้นเอามาจากบทกวีของอิสยาห์เกี่ยวกับผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า อิสยาห์พูดถึงผู้รับใช้ของพระเจ้า บางครั้งผู้รับใช้ก็ดูเหมือนจะเป็นชนชาติอิสราเอล บางครั้งผู้รับใช้ก็ดูเหมือนจะเป็นใครสักคนที่มาช่วยกู้อิสราเอล ผู้รับใช้นี้คือผู้ที่มาสวมบทบาทและแบกรับหน้าที่แห่งการทรงเรียกของอิสราเอล (อย่างที่พวกเขาควรจะเป็น) และดังนั้นจึงมาช่วยกู้อิสราเอล นี่คือนิสัยที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับผู้รับใช้ผู้นี้

เราจะจับมือเจ้าไว้ เราจะคุ้มครองเจ้า

และทำให้เจ้าเป็นพันธสัญญาสำหรับเหล่าประชากร

และเป็นแสงสว่างแก่บรรดาชนต่างชาติ

ให้เบิกตาของคนตาบอด

ปลดปล่อยเชลยจากคุก

และช่วยนำผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดออกจากที่คุมขัง

(อสย.42:6-7)

เราจะให้เจ้าเป็นแสงสว่างสำหรับชนต่างชาติด้วย

เพื่อเจ้าจะนำความรอดของเราไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

(อสย.49:6)

แสงสว่างผ่านทางพระเยซูผู้ทรงเป็นประชากรของพระเจ้า

แปดร้อยปีต่อมา ชายชาวผู้หนึ่งอัมพาตกรน่อยไว้ในอ้อมแขนของตนแล้ว
กล่าวว่า

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เจ้าชีวิต ดังที่พระองค์ได้ทรง

สัญญาไว้ บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปอย่าง

เป็นสุข

เพราะตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์

ความรอดซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าประชากร
ทั้งปวง

เป็นแสงสว่างเพื่อสำแดงแก่คนต่างชาติ

และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์”

(ลูกา 2:29-32)

ชายชาวผู้นี้คือสิเมโอนและทารกน่อยนั้นคือพระเยซู สิเมโอนกล่าวว่า
ทารกน่อยนี้คือ ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่อิสยาห์สัญญาไว้ พระเยซู
เป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทอแสงเหนือประชากรของพระเจ้า พระเยซู
ทำให้พวกเขาส่องสว่างเพื่อที่พวกเขาจะทอแสงแห่งพระสิริของพระเจ้า
ต่อบรรดาประชาชาติ และพระเยซูเป็นความสว่างของบรรดาประชาชาติ
มัทธิวได้กล่าวถึงสิ่งที่อิสยาห์สัญญาไว้ใน อิสยาห์ 9:1-2 ว่า ประชาชนผู้เดิน
ในความมืดจะได้เห็นแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ สิ่งนี้ได้สำเร็จแล้วขณะที่

พระเยซูเสด็จดำเนินไปยังแคว้นกาลิลี (มธ.4:12-17)

แล้วพระเยซูก็ยืนขึ้นและพูดว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่เดินตามเรามาจะไม่เดินในความมืดเลยแต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยน.8:12; 9:5; 12:46 กจ.13:47) พระเยซูคือผู้รับใช้ของพระเจ้าคนหนึ่งที่อิสยาห์สัญญาไว้ พระองค์คือประชากรที่แท้จริงของพระเจ้าที่มาสำแดงให้เห็นว่าการปกครองของพระเจ้านั้นคืออะไรผ่านทางคุณความดีตลอดชีวิตของพระองค์

ในโรม 1:18-2:16 เปาโลแสดงให้เห็นว่ามนุษยชาตินั้นตกเป็นทาสของบาปและอยู่ภายใต้การพิพากษา แต่ขณะเดียวกันก็คาดการณ์ไว้ว่า จะมีคนยิวบางคนพูดแบบนี้ว่า “ฉันก็ได้อยู่แล้วเพราะฉันเป็นประชากรของพระเจ้า ฉันมีธรรมบัญญัติอยู่แล้ว” (2:17) ทำที่ที่สุดในบทที่ 3:9-20 เปาโลจะแสดงให้เห็นว่าพยานจากธรรมบัญญัติที่ทักท้วงเอาเองว่าใช้เป็นคำแก้ต่างหรือใช้ปกป้องตัวเองได้แท้จริงมันคือพยานที่ปรักปรำและกล่าวโทษธรรมบัญญัตินั้นกล่าวโทษอิสราเอล ดังนั้นทั้งโลก (ยิวและต่างชาติ) ก็ถูกกล่าวโทษด้วย อิสราเอลคือทางแก้ปัญหาวัวควราของพระเจ้าต่อบาปของมนุษย์ พวกเขาได้รับมอบหมายให้เป็นแสงสว่างต่อบรรดาประชาชาติเพื่อส่องให้เห็นหนทางกลับมายังพระเจ้า พวกเขาได้รับมอบหมายให้รักษาพระคำของพระเจ้าเพื่อว่าพวกเขาจะทำให้คนต่างชาติรู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า (3:2) แต่ในบทที่ 2:17-24 เปาโลเตือนความจำผู้อ่านจดหมายของท่านว่าแท้จริงสิ่งที่เกิดขึ้นคืออะไร พวกเขาอ้างว่าตัวเองเป็น “แสงสว่างแก่ผู้ตกอยู่ในความมืด”(2:19) แต่พวกเขากลับละเมิดพระบัญญัติที่พวกเขาควรจะเป็นผู้ชี้แนะเสียเอง แทนที่จะเป็นแสงสว่างแก่บรรดาประชาชาติแต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับตรงกันข้าม ‘ตามที่มีเขียนไว้ว่า “พระนามของพระเจ้าถูกลบหลู่ท่ามกลางคนต่างชาติก็เพราะท่าน”’ (รม.2:24) ดังนั้นเพื่อที่จะรักษาแผนการนั้นให้คงอยู่พระเจ้าจึงต้องจัดเตรียมยิว

ผู้เชื่อสัตย์ที่จะทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าเป็นที่รู้จัก และนั่นคือสิ่งที่ทรงจัดเตรียมไว้ในพระเยซูคริสต์ “แต่บัดนี้ความชอบธรรมจากพระเจ้าซึ่งอยู่นอกเหนือบาปบุญดีนั้นเป็นที่ประจักษ์แล้ว เป็นความชอบธรรมซึ่งหนังสือบาปบุญดีและหนังสือผู้เผยพระวจนะได้เป็นพยานถึง ความชอบธรรมจากพระเจ้านี้ผ่านมาทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ไปถึงคนทั้งปวงที่เชื่อ” (รม.3:21-22) พระเยซูคือผู้ที่สัตย์ซื่อในการสำแดงความชอบธรรมของพระเจ้า พระเยซูทรงทำให้พระเจ้าเป็นที่รู้จักและทำให้เราคืนดีกับพระองค์โดยการตายแทนเราในฐานะเครื่องบูชาที่ดับพระพิโรธพระเจ้า

แสงสว่างผ่านทางพระเยซูผู้เป็นพระวาทะของพระเจ้า

พระเยซูไม่เพียงนำแสงสว่างเข้ามาเพราะทรงเป็นประชากรที่แท้จริงของพระเจ้า แต่นำแสงสว่างเข้ามาเพราะทรงเป็นพระวาทะที่แท้จริงของพระเจ้า พระกิตติคุณยอห์นเริ่มต้นด้วย

ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ ในบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ ในพระองค์คือชีวิตและชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด แต่ความมืดไม่ได้ชนะความสว่างนั้น (ยอห์น.1:1-5)

เรื่องการทรงสร้างโลกถูกสรุปไว้ตรงนี้ ยอห์นจงใจจะเลียนแบบการเปิดเรื่องให้เหมือนกับของหนังสือปฐมกาล ยอห์นเริ่มต้นเหมือนในหนังสือปฐมกาลว่า “ในปฐมกาล” และสิ่งที่อยู่ตั้งแต่ต้นคือพระวาทะของพระเจ้า พระวาทะซึ่งเป็นผู้สร้างทุกสิ่งก็คือพระเจ้านั่นเอง และโดยทางพระวาทะนี้พระเจ้าทรงนำชีวิตและแสงสว่างเข้ามา พระองค์ทรงนำแสงสว่างเข้าไป

ในความมืด แต่ยอห์นไม่ได้กำลังพูดถึงเรื่องการสร้างโลกอีกต่อไป ท่านกำลังพูดถึงเรื่องการมาของพระเยซู “ความสว่างแท้ซึ่งให้ความสว่างแก่มนุษย์ทุกคนกำลังเข้ามาในโลก” (ยน.1:9) เมื่อครั้งพระเจ้าทรงสร้างโลก พระวาตะของพระเจ้าได้นำแสงสว่างให้เข้ามาในความมืด และพระวาตะนั้นก็คือพระเยซู พระเยซูพูดในยอห์น 12:46 ว่า “เราเข้ามาในโลกในฐานะที่เป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่เชื่อในเราจะไม่อยู่ในความมืด”

แสงสว่างนั้นดับลงที่ไม้งางเขน

ยอห์นกล่าวว่า “คำตัดสินเป็นดังนี้คือ ความสว่างได้เข้ามาในโลก แต่มนุษย์รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำของพวกเขาชั่วร้าย” (ยน3:19)

ระหว่างอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูกับเหล่าสาวก เราพบข้อความที่เต็มไปด้วยการบอกเป็นลาง ว่า “เมื่อยูดาสรับขนมปังชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน” (ยน13:30) ยอห์นได้บอกเราแล้วว่ามันเป็นเวลาเย็น เราจึงแทบจะไม่ต้องหาอีกเลยว่าเป็นเวลาอะไร (ยน13:2) ฉะนั้นเวลากลางคืนที่ยูดาสเดินออกไปมันจึงมีความหมายมากกว่าแค่ช่วงเวลา ในพระกิตติคุณยอห์นบทก่อนหน้านี้นี้พระเยซูได้บอกว่า “ผู้ที่เดินในเวลากลางวันจะไม่สะดุดเพราะเขามองเห็นโดยความสว่างของโลก เขาสะดุดเมื่อเขาเดินตอนกลางคืนเพราะเขาไม่มีความสว่าง” (ยน.11:9-10) ยูดาสเดินออกไปในเวลากลางคืน ความมืดกำลังจะเกิดขึ้น

เมื่อพระเยซูตายบนไม้กางเขนเราอ่านพบว่า “แล้วเกิดความมืดมัวไปทั่วแผ่นดินตั้งแต่เที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง” (มธ.27:45) แสงสว่างนั้นดับลง มีความมืดเพราะมีการพิพากษา การพิพากษาของพระเจ้าตกอยู่เหนือประชากรของพระเจ้าในร่างของบุคคลที่ชื่อว่าเยซู และความสว่างแห่งประชากรของพระเจื่อก็ดับลงด้วย

แต่สามวันต่อมา พระเยซูเดินออกมาจากอุโมงค์ฝังศพและเราก็ตีลังออกมาด้วย กลางคืนได้สิ้นสุดลงแล้ว วันใหม่กำลังเริ่มต้นขึ้น ตอนนี้เราได้เป็นพลเมืองแห่งความสว่างแล้ว “พวกท่านล้วนเป็นลูกของความสว่าง เป็นลูกของกลางวัน เราไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือของความมืด” (1ธส. 5:5; รม.13:12; คล.1:12)

แสงสว่างผ่านทางถ้อยคำของพระเยซู

เมื่อเปาโลปรากฏตัวต่อหน้ากษัตริย์อากริปปาท่านกล่าวว่า พระคริสต์ผู้เป็นขึ้นจากตายได้มอบหมายถ้อยคำเหล่านี้ให้แก่ท่าน “เราจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นจากพี่น้องร่วมชาติของเจ้าเองและจากชาวต่างชาติ เราจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา เพื่อเปิดตาของพวกเขาและหันพวกเขาจากความมืดมาสู่ความสว่างและจากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษบาปและได้อยู่ในหมู่ผู้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อในเรา” (กจ.26:17-18)

จุดประสงค์ของงานมิชชันนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระประสงค์ของพระเจ้าตั้งแต่การสร้างโลกคือการขับไล่ความมืดออกไปโดยการนำความสว่างเข้ามา และทุกวันนี้จุดประสงค์ของงานมิชชันก็คือการขับไล่ความมืดออกไปโดยนำความสว่างเข้ามาด้วย วิธีการของพระองค์นั้นยังไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อครั้งสร้างโลกพระเจ้าทรงนำแสงสว่างเข้ามาโดยถ้อยคำของพระองค์ และทุกวันนี้เรานำความสว่างเข้ามาโดยการพูดถ้อยคำของพระเจ้า

ใน 2โครินธ์ เปาโลเตือนความจำผู้อ่านจดหมายของท่านเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่เสสต้องคลุมหน้าตัวเองเพราะมันทอแสงแห่งรัศมีของพระเจ้า ตอนนี้เราก็มืดเหมือนโมเสส “และเราทั้งหลายผู้ไม่มีผ้าคลุมหน้าล้วนสะท้อนพระเกียรติสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และผลที่เกิดขึ้นกับเรา เป็นเหมือน

ที่เกิดขึ้นกับโมเสส คือ “เรากำลังรับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระองค์ด้วยรัศมีที่เพิ่มพูนขึ้นทุกที อันเป็นรัศมีซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ” (2คร.3:18) ตัวเราเองก็ทอแสงด้วยรัศมีที่สะท้อนมาจากพระเจ้าเช่นกัน

แต่เราจะเห็นรัศมีหรือพระสิริของพระเจ้าได้อย่างไร? เปาโลกล่าวต่อไปว่า “พระของยุคนี้ทำให้จิตใจของผู้ไม่เชื่อมืดบอดไป เพื่อพวกเขาจะไม่สามารถเห็นแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐอันทรงพระเกียรติสิริของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า” (2 คร.4:4) เราเห็นพระเกียรติสิริของพระเจ้าได้ในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ พระคริสต์คือถ้อยคำของพระเจ้าซึ่งตรัสแก่เรา ถ้อยคำนั้นคือความสว่าง ถ้อยคำนั้นเปล่งแสงด้วยรัศมีของพระเจ้า ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเอง เราประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (2 คร.4:5) เพราะเมื่อพระเยซูผู้เป็นพระวาทะของพระเจ้าได้ถูกประกาศออกไปจะมีสิ่งที่ไม่ธรรมดาเกิดขึ้น ‘เพราะพระเจ้าผู้ตรัสสั่งว่า “ให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืดมิด” ทรงให้แสงสว่างของพระองค์ส่องเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระเกียรติสิริของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระคริสต์’ (2 คร.4:6) สิ่งเดียวที่พอจะเปรียบได้กับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อมีคนกลับใจมาเชื่อถ้อยคำของพระเยซู คือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อโลกถูกสร้างขึ้น การทรงสร้างใหม่ได้เกิดขึ้นอีกครั้งทั้งหมดเมื่อมีคนกลับใจมาเป็นคริสเตียน เมื่อโลกถูกสร้างขึ้นพระเจ้าตรัสและความสว่างเกิดขึ้น และอีกครั้งเมื่อพระเจ้าทรงตรัส ความสว่างก็เกิดขึ้นมา เปาโลกล่าวในบทถัดไปว่า การทรงสร้างใหม่ได้เกิดขึ้นแล้ว (2คร.5:17)

พระองค์ผู้หนึ่งที่พูดแล้วความสว่างก็บังเกิดขึ้น ขณะนี้ได้พูดกับเรา พระองค์ผู้หนึ่งที่พูดกับความมืดแล้วแสงสว่างก็เข้ามา ผู้ที่พูดกับความวุ่นวายแล้วความงดงามก็เข้ามา ผู้ที่พูดกับความว่างเปล่าแล้วโลกนี้ก็ถูก

เติมให้เต็มด้วยสรรพสิ่งนั้นได้พบกับเราด้วย และถ้อยคำนั้นก็คือพระเยซู และถ้อยคำของพระองค์นำความสว่างมา โดยคำเทศนาเรื่องพระเยซู พระเจ้า “ให้แสงสว่างของพระองค์ส่องเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระเกียรติสิริของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระคริสต์”

แสงสว่างผ่านทางประชากรของพระเยซู

พระเยซูบอกกับสาวกของพระองค์ว่า

“ท่านทั้งหลายเป็นแสงสว่างของโลก เมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาจะซ่อนไว้ไม่ได้ เช่นเดียวกัน เมื่อคนจุดตะเกียงแล้วย่อมไม่เอาฝาครอบ แต่จะตั้งไว้บนเชิงตะเกียง ให้ส่องสว่างแก่ทุกคนในบ้าน ในทำนองเดียวกัน จงให้ความสว่างของท่าน กระจำงแจ้งต่อหน้าคนทั้งหลาย เพื่อเขาจะเห็นการดีของท่านและสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ (มัทธิว 5:14-16)

กลุ่มผู้เชื่อของพระเยซูต้องออกไปเป็นแสงสว่างแก่โลกนี้ที่คนอิสราเอลไม่ได้เป็น พวกเขาจะต้องเป็นเหมือนตึ่นครที่ตั้งอยู่บนภูเขาซึ่งบรรดาชนชาติทั้งหลายจะหลั่งไหลเข้าไปเหมือนที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้สัญญาไว้ (อิสย.2:1-5) ชุมชนผู้เชื่อของพระเยซูนี้จะต้องเข้าร่วมในนิมิตแห่งสันติภาพและความยุติธรรมของอิสยาห์ และเช่นเดียวกับการประยุกต์ใช้ของอิสยาห์คือการทรงเรียกให้ดำเนินในความสว่างของพระเจ้า (อิสย.2:5) การประยุกต์ของพระเยซูคือการที่ “ให้แสงสว่างของท่านส่องสว่างแก่คนทั้งปวง” และพระองค์สัญญาว่าเมื่อเราทำตาม คนมากมาย “จะเห็นการดีของท่านและสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มธ.5:16)

ในทำนองเดียวกันเปาโลกล่าวว่า

เพราะเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่เดี๋ยวนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง (เพราะผลของความสว่าง ประกอบด้วยความดีทั้งปวง ความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น) จงหาให้พบว่าจะไรเป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าเข้าส่วนใดๆ กับกิจกรรมของความมืดอันไร้ผล แต่จงเปิดเผยการเหล่านั้นดีกว่า เพราะเพียงเอ่ยถึงสิ่งซึ่งพวกที่ไม่ยอมเชื่อฟังแอบทำกันนั้นก็ยิ่งน่าอาย แต่ทุกสิ่งที่ถูกเปิดเผยโดยความสว่างก็เห็นกันแจ่มแจ้ง เนื่องจากความสว่างทำให้เห็นทุกสิ่งชัดแจ้ง ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวกันว่า

“โอ ผู้ที่หลับอยู่ จงตื่นขึ้น

จงฟื้นขึ้นจากความตาย

และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน” (อฟ.5:8-14)

เราเป็นชุมชนแห่งความสว่างซึ่งตรงกันข้ามกับชุมชนแห่งความมืดที่ถูกพูดถึงในเอเฟซัส 6:12 สิ่งนี้มีความหมายต่อเราในทุกวันนี้อย่างไร? สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับการปลุกคริสตจักร?

เราคือชุมชนแห่งความสว่าง

อย่างแรก เราคือชุมชนแห่งความสว่าง งานมิชชัน (พันธกิจแห่งการออกไป) นั้นไม่ใช่สิ่งที่เรามุ่งทำให้สำเร็จตามที่ได้รับมอบหมาย แต่มันคือส่วนหนึ่งในตัวตนของเรา การทำพันธกิจแห่งการออกไปคือหัวใจสำคัญในความหมายของการเป็นคนของพระเจ้า สำหรับหลายคนการออกไปทำมิชชันกลายเป็นแค่กิจกรรมๆ หนึ่ง การจัดงานเพื่องานมิชชันนั้นไม่ใช่สิ่งที่ไม่ดี พวกมันเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตของคริสตจักร แต่เราไม่สามารถลดฐานะพันธกิจแห่งการออกไปให้เป็นแค่กิจกรรมหนึ่งหรืองานหนึ่งที่เรাজัดได้ งานมิชชันเป็นมากกว่านั้น มันคือตัวตนของเราและเป็นวิถีชีวิตของเรา มันคือการใช้ชีวิตทั้งหมดของเรา ชีวิตธรรมดาๆ ที่เรามี

ไปพร้อมกับข่าวประเสริฐอย่างมีเป้าหมาย

สิ่งที่ท้าทายสำหรับเราคือสิ่งที่มัทธิว 5:15 บอก คือว่า “เช่นเดียวกันเมื่อคนจุดตะเกียงแล้วย่อมไม่เอาฝาครอบ แต่จะตั้งไว้บนเชิงตะเกียงให้ส่องสว่างแก่ทุกคนในบ้าน” คนอื่นจะต้องเห็นแสงสว่างของเราด้วย ชีวิตของเราจะต้องโปร่งใส เราจะต้องออกไปอยู่ในโลก เราจะต้องแนะนำเพื่อนที่ยังไม่เชื่อของเราให้รู้จักกับเพื่อนคริสเตียนของเรา เราจะต้องออกไปประกาศนอกชุมชนของเรา อ้าแขนต้อนรับคนเหล่านั้นแล้วชี้ให้เขาเห็นถึงพระบิดา

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกเราให้ไปส่องแสงเพื่อพระเยซูแต่เพียงลำพังนี้ไม่ใช่ภารกิจของคริสเตียนผู้โดดเด่นที่ดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าและทำสิ่งที่ดีงาม แต่เราเป็นชุมชนแห่งความสว่าง เราถูกเรียกให้เข้ามาอยู่ในชุมชนของงานมิชชั่น ในภาคพันธสัญญาเดิมมันคือชีวิตในชุมชนแห่งพันธสัญญาซึ่งทำหน้าที่เหมือนกับเป็นความสว่างให้แก่นานาชาติ และในภาคพันธสัญญาใหม่เช่นกันมันคือชีวิตของชุมชนที่นำข่าวประเสริฐออกไปประกาศ หลังจากที่พระเยซูได้มอบบัญญัติใหม่ให้แก่สาวกของพระองค์ที่จะรักกันและกันเหมือนอย่างที่เราที่พระองค์ทรงรักพวกเขา พระองค์ตรัสว่า “ถ้าท่านรักซึ่งกันและกันคนทั้งปวงจะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา”(ยน. 13:35) ความรักที่เราทั้งหลายมีต่อกันจะเปิดเผยตัวตนของเราและเปิดเผยข่าวประเสริฐที่มอบตัวตนนั้นให้แก่เราด้วย พระเยซูอธิษฐานเผื่อผู้ที่เชื่อในข่าวประเสริฐว่า “ขอให้พวกเขาได้รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อให้โลกรู้ว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาและทรงรักพวกเขาเหมือนที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์” (ยน. 17:20-23) โลกนี้จะรู้ว่าพระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นผู้ที่พระเจ้าส่งมาเพื่อเป็นผู้ช่วยกู้โลกนี้ให้รอดโดยผ่านทางชุมชนของผู้เชื่อ พระเจ้าผู้ที่ไม่มีใครมองเห็นก็สามารถถูกมองเห็นได้โดยผ่านทางความรักของชุมชนคริสเตียน (1ยน.4:12)

โลกดำเนินอยู่บนคำโกหกของซาตาน พวกเขาเชื่อว่าการปกครองของพระเจ้านั้นเป็นเหมือนการปกครองแบบเผด็จการ พระเยซูเริ่มพันธกิจของพระองค์โดยตั้งต้นประกาศข่าวดีแห่งอาณาจักรพระเจ้า แต่คนส่วนใหญ่ไม่ได้มองว่ามันเป็นข่าวดีเลย นั่นเป็นเพราะว่าตั้งแต่สวนเอเดนเป็นต้นมามนุษย์เราเชื่อในคำหลอกลวงของมาร คำโกหกของซาตานในสวนคือ กฎของพระเจ้านั้นมันช่างกดขี่ โหดร้ายและหนักเกินทน การเชื่อในคำโกหกนั้นทำให้มนุษย์เราปฏิเสธการปกครองของพระเจ้า

แต่ประชากรของพระเจ้าถูกเรียกให้ดำเนินชีวิตอยู่ในการเชื่อฟังพระคำของพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะสำแดงให้โลกนี้เห็นว่า แท้จริงการปกครองของพระองค์นั้นมอบเสรีภาพ ความรักและให้ชีวิตแก่เรา ประชาชาติทั้งหลายจะได้เห็นว่าการที่พระเจ้าทรง “อยู่ใกล้ชิด” นั้นเป็นเรื่องที่ดี (ฉบบ. 4:5-8) ซึ่งนี่แหละเป็นการเจาะลึกไปถึงต้นขั้วของปัญหาได้อย่างตรงประเด็น มันได้ชี้ให้เห็นถึงหัวใจที่กบฏและต้อติ่งของมนุษย์ คำโกหกที่คอยชี้นำหัวใจเรานั้นคือการปกครองของพระเจ้านั้นโหดร้าย ดังนั้นกลุ่มคนของพระเจ้าจึงถูกใช้ให้ไปเป็นแสงสว่างต่อประชาชาติ แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าอย่างไรคำโกหกของมารก็คือคำโกหกอยู่ดี และความจริงคือว่าพระเจ้านั้นทรงแสนดีและการปกครองของพระองค์นั้นนำเสรีภาพมาให้

นี่ไม่ได้หมายถึงการเพียงแค่เชิญคนให้เข้ามาร่วมประชุมเท่านั้น ถ้าเราคิดว่าคริสตจักรเป็นเพียงแค่กิจกรรมๆ หนึ่งเราก็จะคิดว่าการเป็นชุมชนแห่งแสงสว่างคือการเชิญชวนคนให้มาเข้าร่วมกิจกรรม แต่พระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้มาจัด “การประชุมของความสว่าง” หรือ “กิจกรรมของความสว่าง” ตัวเราเองต่างหากที่เป็นแสงสว่าง พระเจ้าจึงเรียกเราให้เป็นชุมชนแห่งความสว่าง มันคือชีวิตที่ร่วมแบ่งปัน เป็นชีวิตที่สะท้อนข่าวประเสริฐซึ่งเปิดต้อนรับคนทั้งหลาย

หนึ่งในเหตุผลสำคัญสำหรับการปลุกคริสตจักรคือ การปลุกคริสตจักร

ได้นำชุมชนของคริสเตียนไปไว้ที่ตรงหัวใจของงานมิชชั่น ถ้าความเป็นเอกเทศเป็นหัวใจของเป้าหมายของพระเจ้า มันคงจะเป็นเรื่องธรรมชาติที่จะเอาแต่ละปัจเจกบุคคลมาวางไว้ที่หัวใจของงานมิชชั่น แต่หัวใจของแผนการช่วยกู้ของพระเจ้านั้นคือการเป็นครอบครัวและชนชาติของพระองค์ ดังนั้นคริสตจักรจึงควรอยู่ตรงกลางหัวใจของงานมิชชั่น เมื่อทุกคนร่วมมือกันเราก็สำแดงให้โลกนี้เห็นถึงพลังแห่งการคืนดีกันของชาวประเสริฐ ความแตกต่างในประสบการณ์ชีวิตของแต่ละบุคคลได้ทำให้ชาวประเสริฐของแต่ละคนนั้นมีสีสันและมีรสชาติที่ต่างกัน ของประทานที่ต่างกันของเราได้เสริมสร้างซึ่งกันและกัน เราสำแดงให้โลกนี้เห็นว่าชีวิตที่อยู่ร่วมกันภายใต้การปกครองของพระเจ้านั้นช่างเป็นชีวิตที่ดี คริสตจักรควรอยู่ตรงใจกลางของงานมิชชั่น และนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติและไม้อาจหลีกเลี่ยงได้เมื่อคุณกำลังปลุกคริสตจักร

เราคือชุมชนแห่งความสว่างที่กระจายตัว

มีคนกล่าวไว้หลายครั้งว่า งานมิชชั่นในยุคพระคัมภีร์เดิมเป็นในรูปแบบของการเข้ามาสู่จุดศูนย์กลาง แต่งานมิชชั่นในยุคพระคัมภีร์ใหม่นั้นเป็นในรูปแบบของการออกจากจุดศูนย์กลาง เป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่าการทำพันธกิจในยุคพันธสัญญาใหม่นั้นเป็นการออกจากจุดศูนย์กลาง มันเป็นรูปแบบที่ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนักในยุคพันธสัญญาเดิม เราจะต้อง “ออกไปและนำทุกชนชาติมาเป็นสาวกของเรา” (มธ.28:19) แต่ในขณะเดียวกันก็ใช่ว่าการออกไปทำพันธกิจในยุคพันธสัญญาใหม่นั้นจะไร้ซึ่งการเข้ามาสู่จุดศูนย์กลางเสียทีเดียว อย่างที่เราได้เห็นพระเจ้าเรียกให้เราเป็นชุมชนแห่งความสว่างที่ดึงดูดคนให้เข้ามาอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า สิ่งที่เปลี่ยนไปคือจุดศูนย์กลาง บรรดาประชาชาติไม่ได้ห้ำหั่นเข้าไปสู่นครเยรูซาเล็มจริงๆ แต่พวกเขาถูกนำไปเข้าไปในนครเยรูซาเล็ม

ใหม่ซึ่งก็คือคริสตจักร เราทั้งหลายเป็นเมืองเบรูซาเล็มใหม่ เป็นนครที่ตั้งอยู่บนภูเขา ฉะนั้นเดี๋ยวนี้การออกไปทำงานมิชชันจึงมีการขับเคลื่อนทั้งสองรูปแบบ พระเยซูส่งเราไปยังสุดปลายแผ่นดินโลกและทุกๆ ที่ที่เราไปเราก็สร้างชุมชนแห่งความสว่างที่จะดึงดูดผู้คนให้เข้ามา

ผมเคยดูวิดีโอที่แสดงถึงภาพการเติบโตแบบก้าวกระโดดของจำนวนประชากรโลก วิดีโอแสดงภาพของโลกที่กำลังหมุนอยู่และเห็นเมืองต่างๆ ในโลก ซึ่งเมืองใดที่มีประชากรหนึ่งล้านคนก็จะแทนด้วยหนึ่งจุดของดวงไฟ โลกหมุนไปพร้อมกับนาฬิกาที่อยู่ตรงหัวมุมแสดงให้เห็นเวลาที่ผ่านไป เวลาผ่านไปหลายศตวรรษแต่ดวงไฟยังคงมีอยู่เพียงหนึ่งหรือสองดวงเท่านั้น แต่เมื่อมาถึงศตวรรษที่ยี่สิบโลกก็เปล่งประกายไปด้วยแสงไฟ แสงสว่างส่องเต็มไปทั่วทุกทวีป

ลองคิดว่าคริสตจักรเป็นเหมือนดวงไฟเหล่านั้น งานของเราคือการเข้าไปในโลกแล้วสร้างชุมชนที่ทำให้คนสามารถเห็นและร่วมแบ่งปันชีวิตของพระเยซูคริสต์ได้ เราทำให้โลกนี้เต็มไปด้วยชุมชนแห่งความสว่างน้อยๆ หลายๆ แห่ง เพื่อที่ชุมชน ภูมิภาคและประเทศมากมายจะได้เปล่งประกายไปด้วยแสงนั้น

เห็นแล้วว่าหนึ่งในเหตุผลสำคัญสำหรับการปลุกคริสตจักรคือการปลุกคริสตจักรได้นำเอาชุมชนของคริสเตียนไปไว้ที่หัวใจของงานมิชชัน และเหตุผลที่สำคัญอีกข้อก็คือ การปลุกคริสตจักรได้นำเอางานมิชชันไปไว้ที่หัวใจของชุมชนคริสเตียน

เพื่อนของผมคนหนึ่งมาเป็นคริสเตียนตอนอายุยี่สิบกว่าๆ เขาทำงานบนเรือพาณิชย์และไม่เคยไปโบสถ์เลยจนกระทั่งกลับใจมาเชื่อพระเจ้า เขาเล่าให้ผมฟังว่าตื่นเต้นแค่ไหนที่จะได้ไปร่วมการประชุมวาระของคริสตจักร เพื่อนของผมเคยไปร่วมนมัสการในวันอาทิตย์มาแล้วบ้างและได้รับบัพติศมาแล้ว ตอนนี้งานประชุมทุกสามเดือนของคริสตจักรกำลังจะมา

ถึง และเขาก็ตั้งตารอที่จะได้ร่วมประชุมครั้งนี้ในความคิดของเขา เขาคิดว่าที่นี่แหละจะเป็นที่วางแผนการโค่นล้มซาตาน แต่เพื่อนของผมก็ต้องตกใจกับสิ่งที่เจอ เขาพบว่าประเด็นสำคัญที่ถูกถกเถียงกันในการประชุมนั้นคือ ควรจะใช้กระดาษชำระในห้องน้ำแบบไหนดี มันช่างน่าพิศวงเสียจริงๆ

งานมิชชั่นกลายมาเป็นกิจกรรมหนึ่งของวิถีชีวิตของคริสตจักรได้ง่ายๆ มันเบียดเสียดอยู่กับรายการที่ต้องทำอื่นๆ ในวาระการประชุมของคริสตจักร คอยโหมกไม่โหมกมือเรียกร้องความสนใจแข่งกับรายการอื่นๆ หรือไม่มันก็ถูกทิ้งไว้ให้พวกไฟแรงที่มีความกระตือรือร้นไปจัดการเอาเองสำหรับคริสตจักรบางแห่ง การออกไปทำพันธกิจดูเหมือนจะเป็นฝันที่อยู่ไกลออกไปเพราะคริสตจักรเองก็ยังไม่มั่นคงและยังต้องสาละวนอยู่กับการรักษาเสถียรภาพของคริสตจักรอยู่

แต่การปลุกคริสตจักรได้เปลี่ยนคริสตจักรให้ไปอยู่ในวิถีของผู้ออกไปทำงานมิชชั่นโดยธรรมชาติซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ การบุกเบิกคริสตจักรใหม่เป็นเครื่องรับประกันว่างานมิชชั่นจะเป็นตัวกำหนดอุปนิสัย เป้าหมาย และกิจกรรมของคริสตจักร (อย่างที่ผมควรจะเป็นอย่างอยู่แล้ว)

ดังนั้นการปลุกคริสตจักรใหม่จึงเป็นถนนสายที่งานมิชชั่นและคริสตจักรมาพบกัน โดยนิยามแล้วการบุกเบิกคริสตจักรหมายถึงกิจกรรมของงานมิชชั่น มันเป็นเครื่องรับประกันว่างานมิชชั่นจะเป็นแก่นแท้ของคริสตจักร แต่โดยนิยามแล้วการปลุกคริสตจักรคือกิจกรรมอย่างหนึ่งของคริสตจักร มันเป็นตัวรับประกันว่าคริสตจักรคือส่วนสำคัญของพันธกิจแห่งการออกไป มันให้นิยามของงานมิชชั่นในฐานะของสิ่งที่ก่อร่างและสร้างคริสตจักรขึ้น การปลุกคริสตจักรทำให้งานมิชชั่นเป็นหัวใจของคริสตจักรและคริสตจักรเป็นหัวใจของงานมิชชั่น

พระคริสต์ตายเพื่อเจ้าสาวของพระองค์ซึ่งก็คือคริสตจักร ผมได้รับความรอดเมื่อ (โดยความเชื่อ) ผมมาเป็นส่วนหนึ่งของคนกลุ่มที่พระคริสต์

ได้ตายเพื่อเขา ตัวตนของผมในฐานะของคริสเตียนคือตัวตนที่ใช้ร่วมกัน พระเจ้าเรียกเราให้มาอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน ทรงให้เราอยู่เป็นชุมชน ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของตัวเองเท่านั้น เราเป็นชุมชนแห่งความสว่างซึ่งถูกออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อทำภารกิจที่ทรงมอบหมายให้สำเร็จคือการนำความสว่างเข้าไปในความมืด

เวลาเย็นในฤดูหนาวของเมืองเซฟฟีลด์ (เมืองอุตสาหกรรมในตอนเหนือของอังกฤษ) ที่ผมอาศัยอยู่นั้นมีดีมาก และเมื่อคุณเดินออกไปท่ามกลางความหนาวเหน็บ บนถนนที่มีดสนิท ที่ทางเท้าอยู่ติดกับบ้านของผู้คน คุณสามารถมองเข้าไปในบ้านเหล่านั้นได้ ปอยครั้งผมก็อดสงสัยไม่ได้ว่าแล้วผู้คนที่เดินผ่านชุมชนแห่งการประกาศของเราเขาคิดอะไรเมื่อเขามองเข้ามา สำหรับผมมันทำให้เกิดภาพที่สวยงามของการออกไปทำงานมิชชั่น เราอาศัยอยู่ในโลกที่มีดมนและเหน็บหนาว แต่เมื่อคนอื่นมองเข้ามาทางหน้าต่าง พวกเขาจะเห็นภาพของชุมชนที่มีความสุข ความรักและมิตรภาพ เป็นชุมชนที่มีแสงสว่าง ความอบอุ่นและการต้อนรับ นี่คือนี่สิ่งที่คริสตจักรจะต้องมีในโลกที่มีดมมืด เย็นชาและไร้ซึ่งความรัก คือชุมชนแห่งความสว่างที่ตั้งอยู่ในระยะของคนเดินดิน นี่คือนี่ที่ที่คนจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้ นี่คือนี่ที่ที่คนจะกลับคืนดีกันกับพระเจ้าเมื่อทรงนำเขาเข้ามาในพระคริสต์ นี่คือนี่เหตุผลของการปลุกคริสตจักร คือการที่จะออกไปเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติบนถนนของคนเดินดิน

ฉะนั้นเพื่อนที่รักทั้งหลาย ในเมื่อท่านได้เชื่อฟังเสมอมา ไม่เพียงขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วย แต่ยังเชื่อฟังมากขึ้นขณะที่ข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ก็จงบากบั่นต่อไปด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่นจนกระทั่งความรอดของท่านบรรลุผล เพราะพระเจ้าคือผู้ทรงกระทำกิจภายในท่าน ให้ท่านตั้งใจและทำตามพระประสงค์อันดีของพระองค์

จงทำทุกสิ่งโดยปราศจากการบ่นว่าหรือทู่เถียงกัน เพื่อท่านจะปราศจากตำหนิ
และบริสุทธิ เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ปราศจากข้อบกพร่องในยุคอันคดโกงและ
เสื่อมทราม ส่องสว่างท่ามกลางพวกเขาตั้งดวงดาวในจักรวาล ขณะที่ท่านยึด
มั่นในพระวาทะแห่งชีวิต (ฟป.2:12-16)

บทที่ 2

ให้เราสร้างมนุษย์ การปลูกคริสตจักร และเรื่องราวแห่งการทรงสร้าง

โดย อองรี บลูเชย์

เปาโลเขียนจดหมายถึงคริสตจักรที่ท่านได้ปลูกไว้ที่เมืองโครินธ์ ว่า “ข้าพเจ้าหวังแทนท่านด้วยความหวังแทนที่มาจากพระเจ้า ข้าพเจ้าหมายความว่าท่านไว้สำหรับสามัคคีตพิธีคือพระคริสต์ เพื่อจะได้ถวายท่านในฐานะที่เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระองค์ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าใจท่านจะถูกชักจูงให้ไขว่ไปจากความจงรักภักดีต่อพระคริสต์อย่างจริงใจและ

บรลสุทธี เหมือนที่เอวาทูกล่อลวงด้วยอุบายของงูนั้น” (2คร.11:2-3)

หวัข้อการปลุกคฤศตจักรเกยวข้องอะไรกับบทตันๆ ของหนังสือปฐมกาล? การเริ่มต้นคฤศตจักรใหม่ในฐานะเป้าหมายของงานมลขัณคฤศเตยนมื่ออะไรที่คล้ายกันกับการเปลยของพระเจ้าในเรื่องตันกำเนตจักรวาลหรือเรื่องการล้มลงในความบาปของมนุษย์ซึ่งประหนึ่งเหมือนกับเพลงโหมโรงของวงซมฟอนีเล่า? จากแวบแรกที่เราเห็นไม่ว่าจะเป็นในด้านเนื้อเรื่องหรือมุมมอง ทั้งสองอย่างจะห่างไกลกันเหลือเกิน

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากภาพของวันทั้งเจ็ดและเรื่องราวของสวนเอเดนเป็น “รากฐานของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม” ดังที่ลูเธอร์กล่าว ถ้าทั้งสองอย่างนี้เป็นโครงสร้างพื้นฐานเพื่อให้เรื่องอื่นที่เกิดขึ้นตามมามีความหมาย และถ้าการปลุกคฤศตจักรไม่ใช่งานส่วนขอบส่วนปลายที่ไม่สลักสำคัญอะไร แต่เป็นส่วนหนึ่งของพระมหาบัญชาที่สาวกต้องทำ ถ้าอย่างนั้นสองสิ่งนี้จะต้องมีความเชื่อมโยงกันแบบที่คัมค่าแก่การใคร่ครวญเลยทีเดียว ในพระคัมภีร์เราได้พบแบบอย่างใน 2โครินธ์ 11 ที่เปาโลซึ่งเป็นนักบุกเบิกคฤศตจักรได้ใช้ปฐมกาล บทที่ 3 ในการอ้างอิงเพื่อชี้แนะและตักเตือนกลุ่มผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ ความท้าทายสำหรับเราคือการวิเคราะห์ความเชื่อมโยง การค้นหาโครงสร้าง และการชี้ให้เห็นถึงความสำคัญหรือผลที่ตามมาของมัน

สิ่งที่เราสนใจคือใจความสำคัญของความจริงในพระคัมภีร์ ผมจะขอละประเด็นที่คาบเกี่ยวไปถึงเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปฐมกาลและการปลุกคฤศตจักรที่อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญและไม่สำคัญพวกนั้นไว้ก่อน ซึ่งนี้อาจรวมไปถึงเรื่องอย่างเช่น เราจะจัดการกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในระหว่างการแปลความหมายเรื่องการสร้างโลกและการวิวัฒนาการในกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มแรกซึ่งเป็นศูนย์กลางของคฤศตจักรที่จะเกิดมาได้อย่างไร? ผมไม่ได้ตั้งใจมาจัดการกับปัญหาพวกนี้

1. ความตั้งใจของพระเจ้าที่จะมีมนุษย์เป็น *หุ้นส่วน*

อะไรคือสิ่งที่พระเจ้ามุ่งเป้าไปหาตั้งแต่แรก? อะไรคือเป้าหมายสูงสุด ในหัวใจของพระเจ้าเมื่อทรงสร้างโลกและสิ่งมีชีวิตอื่นที่ต่างจากพระองค์ ขึ้นมา? พระเจ้าไม่ได้ขาดแคลนสิ่งใดและไม่มีสิ่งใดจะสามารถมาเพิ่มเติม ความสมบูรณ์แบบอันเป็นนิรันดร์ของพระองค์อีกได้ แรงจูงใจของพระองค์ จะต้องเป็นเพราะความกรุณาอันเต็มขนาด แต่พระองค์ทรงทำมันเพื่อใครเล่า? “กระดาน” แผ่นที่หนึ่งแห่งปฐมกาลเป็นฉากแรกของบทละคร (1:1-2:3) ที่ได้เปิดเผยถึงเป้าหมายของพระองค์ และ “กระดาน” แผ่นที่สอง ได้นำเสนอให้เห็นถึงภาพ “ในระยะไกล” ของผลงานที่เสร็จแล้ว จากนั้น ตามมาด้วยสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นลำดับต่อไป (ผมเคยอธิบายเรื่องนี้แล้วใน หนังสืออีกเล่มที่ผมเขียน³ ในขณะที่ทั้งสองได้ชี้ให้เห็นถึงการเริ่มต้นของ กาลเวลาที่เกิดจริงในอวกาศ ทั้งสองก็ได้ก่อตัวขึ้นภายใต้การดลบันดาล จากพระเจ้าด้วยสติปัญญาอันล้าลึกของพระองค์ ปฐมกาลในบทแรกได้ เนรมิตเรื่องราวแห่งจินตนาการอันโด่งดังนี้ให้มีสีสันและมีชีวิตขึ้นมาโดย ใช้วิธีบรรยายแบบกึ่งบทกวี และในขณะที่เดียวกันก็สื่อให้เห็นถึงบทเรียน ทางศาสนาสตรอันลึกซึ้งหลาย ๆ เรื่องอีกด้วย)

โครงสร้างของกระดานแผ่นที่หนึ่งนำเราไปสู่แก่นอันสูงสุด คือ พระเจ้า ทรงให้มนุษย์อยู่ต่อหน้าพระองค์ แผ่นที่สองแสดงให้เห็นการที่พระเจ้า ทรงค่อย ๆ กำหนดวิถีทางและทรงจัดเตรียมเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของพวกเขา ระยะระหว่างสวรรค์กับโลกคือส่วนหนึ่งของโครงสร้าง ‘vis-à-vis’ ซึ่ง หมายถึงระยะที่อยู่ไกลแบบหน้าต่อหน้า โลกของมนุษยชาติ (และนี่คือ ความหมายแฝงของชื่อ “อาดัม” ซึ่งเอามาจากคำว่า *dàma* ซึ่งแปลว่า พื้นโลกหรือพื้นดิน) ทำให้พวกเขาสามารถยืนอยู่ในฐานะ “หุ้นส่วน” กับ พระเจ้าและยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าได้ แม้แต่ทูตสวรรค์ก็ยังไม่อาจมีสถานะ

3 Henri Blocher, *In the Beginning: The Opening Chapters of Genesis* (IVP, 1984).

เช่นนั้นได้ พวกเขาสามารถเป็นได้แค่เพียงเปลวไฟแห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า การเป็นหุ้นส่วนกับพระเจ้าหมายถึงการเป็นสิ่งมีชีวิตที่อยู่ภายใต้การดูแลของพระองค์ การอยู่ใต้พระบัญชา การเป็นผู้รับสารแห่งพระบัญญัติและพระสัญญาของพระองค์ การสามารถตอบสนองและถูกเรียกมาให้ตอบสนองต่อพระองค์ด้วยการเชื่อฟังและความวางใจ ไม่มีใครสามารถมองข้ามข้อบ่งชี้พวกนั้นได้ว่าพวกมันไม่ใช่จุดประสงค์ของพระเจ้าในการสร้างโลก

สิทธิพิเศษของมนุษย์ถูกบรรยายไว้ในคำว่า *พระฉายของพระเจ้า* หรือรูปภาพของพระเจ้า ผมขอตีความคำบุพบทของภาษาฮีบรูจากปฐมกาล 1:26 ว่ามนุษย์คือภาพของพระเจ้า คือสิ่งมีชีวิตซึ่งมีลักษณะคล้ายกับพระเจ้าที่ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางสิ่งมีชีวิตอื่นบนโลก ซึ่งไม่มีอะไรที่เหมือนกับรูป/เคารพจอมปลอมพวกนั้นเลย เหมือนที่คนอื่นๆ หนึ่งมองดูภาพสะท้อนของตัวเองจากน้ำที่ใสราวกับกระจกเงาฉันใด พระเจ้าเองก็พอใจที่จะมองภาพสะท้อนของพระองค์ในมนุษย์ซึ่งเป็นกระจกเงาที่อาศัยอยู่ ณ โลกเบื้องล่างฉันนั้น อำนาจปกครองของรองผู้สำเร็จราชการแผ่นดินที่ถูกมอบให้แก่มนุษย์ผู้ถูกสร้างได้สะท้อนอำนาจการครอบครองเหนือทุกสิ่งของพระยาห์เวห์ และโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชายกับหญิงสะท้อนถึงการเป็นหุ้นส่วนกันระหว่างพระยาห์เวห์กับมนุษยชาติ คำว่า ‘vis-à-vis’ (เทียบเท่า เหมาะสม หน้าต่อหน้า) คือคำแปลตรงตัวของคำที่ใช้ในปฐมกาล 2:18

เราสามารถเรียกโครงสร้าง ‘vis-à-vis’ ด้วยคำสำคัญทางพระคัมภีร์ว่า *พันธสัญญา* ก็ได้ ตามประวัติศาสตร์นักศาสนศาสตร์เรียกมันว่า “พันธสัญญาแห่งการกระทำ” ของสวอนเอเดน เพื่อหลีกเลี่ยงการเข้าใจผิด ผมจะขอใช้คำว่า “พันธสัญญาแห่งการทรงสร้าง” ดีกว่า แต่ผมก็ยินดีที่จะค้นหาส่วนประกอบสำคัญของพันธสัญญาในคำสั่งของพระเจ้าจาก

ปฐมกาล 2:15-17 นี้ โยเซยา 6:7 เตือนให้เรานึกถึงพันธสัญญาที่ตามการตีความแบบเก่าซึ่งยังคงเป็นฉบับแปลที่ดีที่สุดในข้อนี้

อีกภาพตัวอย่างหนึ่งของการที่มนุษย์เป็นหุ่นส่วนในพันธสัญญาฉบับแรกถูกพบได้ในวันที่เจ็ดแห่งการทรงสร้าง จุดสูงสุดของกระบวนการสร้างโลกได้เกิดขึ้นแล้วในวันที่หก แต่มันยังไม่ใช้จุดจบของเรื่องนี้ วันที่เจ็ดได้ตามมา มันคือวันที่ไม่ได้จบลงในหนังสือปฐมกาล (อ้างอิงตามยอห์น 5:17 ในวันนั้นประวัติศาสตร์ได้ถือกำเนิดขึ้น) นี่คือนวันที่พระเจ้าทรงอวยพรและชำระให้บริสุทธิ์เพื่อมนุษย์ชาติ พระองค์จะทำเพื่อใครเสียอีกนอกจากทำเพื่อมนุษย์ คือเพื่อที่ภาพซึ่งมีชีวิตอยู่ของพระองค์จะใช้เวลาใคร่ครวญเพื่อตอบสนองและมีความสุขกับความสัมพันธ์อันกลมเกลียวกับพระองค์ หรือที่เราเรียกว่า “การมีสามัคคีธรรม” พระเจ้าบรรลุปาหมายของพระองค์เมื่อมนุษย์ซึ่งเป็นหุ่นส่วนของพระองค์มายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์เพื่อจะรับฟังถ้อยคำและตอบสนองต่อพระองค์ด้วยความยินดีและการสรรเสริญ

เราเรียกคนทั้งหลายที่เป็นหุ่นส่วนกันนี้ว่าเป็น “ชนชาติ” เพราะเรามุ่งประเด็นไปเฉพาะที่เรื่องราวชีวภาพ ความเป็นกลุ่ม การอยู่ร่วมกันของมนุษยชาติตามที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยเท่านั้น เป็นที่รู้กันดีว่า คำว่า ‘อาดัม’ ก่อนที่จะถูกใช้ตั้งชื่อของมนุษย์คนแรกนั้น มันเป็นคำนามที่ใช้เรียกมนุษย์ทั้งเผ่าพันธุ์ในปฐมกาล บทที่ 1 การที่พระเจ้าทรงอวยพรให้เกิดผลแบบทวีคูณนั้นได้ตอกย้ำให้เห็นว่าพระเจ้ามีภาพครอบครัวยของมนุษยชาติไว้ในใจอยู่แล้ว การครอบครองแผ่นดินโลกไม่อาจสำเร็จได้โดยทางอื่นเลยในปฐมกาล บทที่ 3 การทรยศของชายและหญิงคู่แรกส่งผลร้ายต่อลูกหลานของพวกเขา มันพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้มองมนุษย์ซึ่งเป็นรูปภาพและหุ่นส่วนของพระองค์เหล่านี้ในฐานะของผู้ที่ผูกพันต่อกันในชุมชนที่เป็นหุ่นส่วนร่วมกัน

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับกับการปลุกคริสตจักรในระดับที่ลึกซึ้งมาก นั่นเป็นเพราะคริสตจักรเป็นภาพของการกลับคืนสู่สภาพเดิมในพระประสงค์ของพระเจ้า ศัตรูนั้นฉลาดพอที่จะล่อลวงให้อาตมผู้เป็นมนุษย์คนแรกกบฏต่อพระเจ้า แต่พระบุตรของพระเจ้าก็ได้มาทำลายสิ่งที่ซาตานได้ทำไว้ (1ยอห์น.3:8) พระองค์เป็นอาดัมคนใหม่ซึ่งพระประสงค์ของพระเจ้าจะสำเร็จโดยทางพระองค์ ชุมชนของพระองค์คือกลุ่มของมนุษย์ผู้ถูกสร้างขึ้นใหม่ และถ้าพระองค์ทรงเป็นอาดัมคนใหม่ ดังนั้นคริสตจักรก็อาจนับได้ว่าเป็นเอวาคนใหม่ด้วย ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงอ้างถึง 2 โครินธ์ 11:3 การอวยพรให้เกิดผลวิเศษในปฐมกาล 1:28 อาจเทียบได้กับ “พระมหาบัญชา” ในมัทธิว บทที่ 28 ซึ่งอันที่จริงการปลุกคริสตจักรก็รวมอยู่ในนั้นด้วย ⁴

นี่คือเรื่องที่สนับสนุนเรื่องสัญลักษณ์ต่างๆ ของพระคัมภีร์ได้อย่างสวยงาม ใน 1 เปโตร 3:20-22 คนแปดคนที่อยู่ในเรือโนอาห์คือภาพของคริสตจักร ในตัวของน้ำที่ท่วมโลกเองเป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษาและจุดจบของโลกเก่าอันเสื่อมทราม ในขณะที่การเริ่มต้นใหม่ซึ่งมีโนอาห์เป็นทั้งภาพเปรียบเทียบของการทรงสร้างอันแรกและภาพจำลองของการทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์ คนแปดคนซึ่งเป็นชุมชนของโนอาห์เป็นภาพล่วงหน้าของคริสตจักรในฐานะผลแรกแห่งการทรงสร้างใหม่และในฐานะของคำบัญชาที่ให้ไปเกิดผลด้วย (ปฐม.9:1)

2. ความตั้งใจของพระเจ้าที่จะให้คนของพระองค์มีชีวิตใหม่อุรภัยนั้น

วลี ‘การทรงสร้างใหม่’ อาจจะทำให้ผู้อ่านบางคนเข้าใจผิด เพราะว่าความสัมพันธ์ระหว่างของใหม่กับของเก่านั้นเป็นเรื่องที่ซับซ้อน มันไม่ใช่แค่การสร้างขึ้นมาใหม่จากความว่างเปล่า (*ex nihilo*) เหมือนหน้ากระดาษที่

4 ขอบคุณ อาจารย์ Etienne Koning สำหรับสติปัญญาอันลึกซึ้งในเรื่องนี้

เลอะเทอะจนพระเจ้าฉีกมันทิ้งแล้วเริ่มต้นเขียนหน้าใหม่ การทรงสร้างโลกใหม่นี้มีผลกระทบต่อโลกใบเก่าด้วย มันเป็นงานของการกวาดล้างและสร้างขึ้นมาใหม่ทั้งหมด (เหมือนที่น้ำท่วมโลกเป็นภาพของการพิพากษาใน 2 ปต. 3) สิ่งที่เกิดจากการทรงสร้างครั้งแรกจะถูกซ่อมแซมฟื้นฟูและคืนสู่สภาพดีทั้งหมด ไม่ใช่แค่ถูกกวาดล้างและทำลายจนหมดสิ้น การที่พระเจ้าทรงเห็นว่ามันดีแล้วที่จะให้สิ่งที่ถูกสร้างตั้งแต่แรกเริ่มนั้นคงอยู่ (แม้ความบาปและความตายได้ทำให้ความงามดั้งเดิมของมันผิดรูปไป) ก็ถูกอธิบายไว้แล้วในหลักข้อเชื่อในเรื่อง “พระคุณเพื่อส่วนรวม/ common grace” (ตัวอย่างเช่น ในพระธรรม กจ. 14:16-17 คือให้ฝนตกแดดออกกับทั้งคนธรรมและชอบธรรม) คำสอนหลักที่พบในปฐมกาลบทที่ 3 คือการที่พระเจ้ายังคงให้คำสั่งที่ให้มนุษย์ครอบครองและการอวยพรที่ให้เกิดผลทวีคูณนั้นคงอยู่ ไม่ว่ามนุษย์ยังต้องดำรงชีวิตด้วยความเจ็บปวดและสิ้นหวังมากแค่ไหน แต่ก็ยังเป็นโลกซึ่ง**ตกอยู่ใน**ความบาปใบนี้เองที่พระยาห์เวห์จะเปิดเผยความลึกลับแห่งแผนการของพระองค์และทำให้มันดำเนินไปถึงจุดหมายที่ทรงกำหนดไว้

ความแตกต่างคือการทรงสร้างขึ้นมาใหม่แบบใหม่นั้นไม่ใช่การสร้างจากความว่างเปล่า “*ex nihilo*” แต่สร้างจากสิ่งไร้ค่าหรือไร้ความหมาย “*ex nihilismo*” (ใน 1 ซมอ. 12:21 คำนี้มาจากการเลือกสิ่งที่ไร้ค่าซึ่งมีอีกชื่อว่าความบาป ภาษาฮีบรูใช้คำว่า *tohu* ซึ่งแปลว่า ‘การไร้ค่า’) ส่งผลให้เกิดลักษณะพิเศษใหม่หลายประการขึ้นมา ปฐมกาล 3:15 บอกอย่างชัดเจนว่าการทรงสร้างใหม่เป็นส่วนหนึ่งของสงครามอันยาวนานระหว่างพระเจ้ายกย่อง ระหว่างมนุษย์ชาติกับงูตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ซึ่งนั่นก็คือซาตาน ถ้าพระเจ้าจะแค่เพียงกวาดล้างสรรพสิ่งซึ่งทรงสร้างจากครั้งแรกแล้วไปเริ่มต้นใหม่ที่อื่น การกักอันชั่วร้ายของซาตานคงสำเร็จไปแล้ว มันคงได้ขัดขวางให้เป้าหมายเดิมของพระเจ้าล้มอย่างไม่เป็นท่าไปแล้วละ

ขออย่าให้เป็นแบบนั้นเลย! ฉะนั้นการตอบสนองของพระเจ้าจึงไม่ใช่การทำลายล้างโลกที่ชั่วร้ายเสียทีเดียวแต่ทรงอดกลั้นพระทัยไม่กำจัดทุกสิ่งที่ได้สร้างไปให้ดับสิ้นในพริบตาเดียว มันดำเนินไปด้วยปัญญาที่เกินความเข้าใจ ด้วยสติปัญญาที่สมองมนุษย์ไม่อาจประมวลผลได้ (1 คร.2:8-10) นำแปลกที่ผู้พิชิตของพระเจ้าซึ่งเป็นบุตรของหญิงนั้นจะเหยียบหัวเจ้านั้นเสียจนแหลก! แต่จะเกิดขึ้นได้อย่างไร? ก็โดยการยอมให้ผู้หญิงนั้นกัดอย่างไรละ วิธีการสร้างชิ้นใหม่ที่แปลกประหลาดนี้จึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมบรรดาสาวกของพระบุตรจึงไม่ต้องถูกรับออกไปจากโลกแห่งความเสื่อมทรามนี้ทันที แต่ในขณะที่ยังอาศัยอยู่ในโลกอย่างชั่วคราว พวกเขาได้รับการคุ้มครองให้พ้นจากความชั่วร้ายและมารซาตาน (ยน.17:15)

สงครามนี้คือสงครามฝ่ายวิญญาณ อาวุธของมันไม่ใช่อาวุธของโลก “แห่งเนื้อหนัง” นี้ (2 คร.10:4) การทรงสร้างใหม่คือการทำงานที่เหนือธรรมชาติ เพราะอันที่จริงแล้วอาดัมคนใหม่นี้ไม่ได้เป็นเพียง ‘ผู้ซึ่งมีชีวิต’ อย่างที่อาดัมคนแรกเป็น แต่เป็น ‘วิญญาณที่ให้ชีวิต’(1 คร.15:45) การกลับสู่สภาพเดิมเป็นมากกว่าการกลับคืนสู่สภาพเดิม! และเนื่องจากการเกิดผลหรือการวิพากษ์ “แบบธรรมชาติ” ยังคงถูกรักษาให้คงอยู่ผ่านทางพระคุณเพื่อส่วนรวม หนึ่งการให้กำเนิดทำให้หนึ่งชีวิตได้เกิดมาเป็นสมาชิกของคนแห่งการทรงสร้างใหม่ มันคือการบังเกิดมาจากเบื้องบนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันได้คลอด “ผู้บังเกิดใหม่” ที่เหนือธรรมชาตินี้เองที่เป็นลักษณะพิเศษของการทรงสร้างใหม่ (จากของเดิม)

ความเชื่อมโยงระหว่างงานมิชชันของคริสเตียนและการปลุกคริสตจักร ไม่อาจเล็ดลอดสายตาของผู้อ่านไปได้เลย กระบวนการฝ่ายวิญญาณที่เมื่อใครสักคนได้เกิดมาเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างใหม่นั้น จากมุมมองของพระเจ้ามันเรียกว่าการบังเกิดใหม่และการกลับใจใหม่ การสำนึกบาปและการมีความเชื่อเมื่อมองจากมุมมองของมนุษย์ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นผลที่เรา

หวังจากการประกาศ “ศิลาอันมีชีวิต” ที่ได้รับการเปลี่ยนใหม่หมดขณะนี้ มารวมตัวกันเพื่อก่อตัวขึ้นเป็นคริสตจักรเพื่อสร้างประชากรผู้เป็นหุ้นส่วนของพระเจ้าขึ้นมา และนี่คือความหมายที่แฝงอยู่ของการมีชัยเหนือภูเขาร้ายนั้นในปฐมกาล 3:15 ลูกหลานที่เลื้อยอยู่ของผู้หญิงนั้น (วว.12:17) ยังคงต่อสู้อยู่ในสมรภูมिरบต่อไป แต่ชัยชนะของการรบได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ตั้งแต่วันเริ่มต้นของปฏิบัติการ คือชัยชนะเหนือภูเขาร้ายหรือผู้กล่าวโทษตัวนาง *โดยเลือดแห่งลูกแกะของพระเจ้า* (วว.12:11) โดยความตายของพระองค์เอง อาตมคนใหม่นี้ได้บดขยี้หัวของซาตานผู้กุมอำนาจแห่งความตายไว้ ผลคือ “บุตรทั้งหลายที่พระเจ้าประทานให้แก่พระองค์จะถูกปลดปล่อยให้เป็นไท” (ฮบ.2:13-15) ตอนนี้พวกเขาสามารถเหยียบงูและแมงป่องซึ่งหมายถึงพลังอำนาจของฝ่ายศัตรูไว้ได้หมด(ลก.10:19) และอีกไม่นานพวกเขาก็จะ “บดขยี้ซาตานไว้ใต้เท้าของท่าน” (รม.16:20) ข้อความในพระคัมภีร์ใหม่นี้เป็นภาพสะท้อนของการประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรกถึงชัยเหนือภูเขาร้ายแห่งสวนเอเดนของปฐมกาล บทที่ 3 มันทิสุจน์ว่าการประกาศข่าวดี การเป็นพยานถึงพระคริสต์ การแสวงหาความจริงแห่งพระคำและการปลุกคริสตจักรหมายถึงการร่วมรบในสงครามอันยาวนานกับเจ้าภูเขาร้าย ซึ่งสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือชัยชนะแห่งความเชื่อเหนือโลกนี้ซึ่งตกอยู่ใต้การควบคุมของมารร้าย (1ยน.5:4,19)

การประจันหน้าที่ยืดเยื้อนั้นเกิดขึ้นที่โกละโกธา เป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วที่ลูกหลานของผู้หญิงนั้นได้รักษาชัยชนะแห่งการสู้รบในสงครามเล็กๆ ต่างๆ เรื่อยมา (วว.12:17) แต่ความจริงคือสงครามนั้นยังไม่สิ้นสุด ตามที่กล่าวมานั้นชัยชนะแห่งความเชื่อไม่ได้มีแต่การเดินมาสู่ความเชื่อ แต่คือการทำยังคงดำรงอยู่ในความเชื่อต่อไป ทั้งการเพิ่มพูนและบากบั่นในความเชื่อด้วย เพราะฉะนั้นผู้ที่บุกเบิกคริสตจักรจะต้องไม่ลืมว่าอะไรคือสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป อัครทูตเปาโลยอมเจ็บปวดเพื่อที่จะช่วย

ให้ชุมชนที่ท่านได้ก่อตั้งเติบโตขึ้นและเพื่อที่จะป้องกันอันตรายที่ท่านได้สังเกตเห็น ท่านพูดถึงปฐมกาล บทที่ 3 ใน 2 โครินธ์ 11 ด้วยน้ำเสียงที่เป็นกังวลต่อคริสตจักรผู้เป็นเอวาคนใหม่กับก้าวต่อไปของชีวิตเธอในการกระทำเช่นนี้เป็นที่แน่นอนว่าเปาโลกำลังเป็นตัวอย่างให้ผู้บุกเบิกคริสตจักรทั้งหลายได้เลียนแบบอยู่

อันตรายอันดับต้นๆ ที่เปาโลเป็นห่วงก็คือเรื่อง *การปลอมปน* ในข่าวประเสริฐที่แท้จริงของคริสเตียน ผู้คนยังคงประกาศเรื่องของพระเยซูอยู่ แต่มันไม่ใช่พระเยซูของจริง พวกเขาสอนเรื่องวิญญาณแต่ไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขามอบข่าวดีที่ฟังแล้วรื่นหูให้แก่ผู้ที่ได้ยิน แต่มันไม่ใช่ข่าวดีแห่งไม้กางเขนซึ่งช่วยคนให้รอด (2 คร.11:4) หลังจาก que พระคริสต์ลงมาในโลกนี้ ศัตรูของพระองค์ได้เพาะเมล็ดพันธุ์ของผู้ต่อต้านพระคริสต์ (antichrists) คือผู้มาแทนที่พระคริสต์ขึ้นมา (คำว่า 'anti' หมายถึง ทั้งการสับเปลี่ยนที่และการอยู่ฝ่ายตรงกันข้าม)

ภัยคุกคามนี้พบเห็นได้มาตั้งแต่สมัยของเหล่าอัครทูตแล้ว สมัยของเราก็ยังเห็นมากไปกว่านั้นอีก! “การตีความ” หลักข้อเชื่อของคริสเตียนที่ไปยืมรูปแบบข้อความของพระเจ้าแต่ปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของพระคำนั้น (2 ทธ.3:5) แยกแยะและสังเกตได้ยากขึ้นเรื่อยๆ พวกมันมักโน้มน้าวความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่โดยใช้สื่อที่น่าสนใจและระบบการศึกษาที่คนให้ความเคารพเป็นเครื่องมือ เพียงแค่ในปฐมกาล บทที่ 3 ภูก็หยิบยื่นเอาสิ่งปลอมแปลงซึ่งดูเหมือนของขวัญจากพระเจ้าเข้ามาให้แล้ว มันเอาสิทธิพิเศษของการที่ได้เป็นภาพของพระเจ้ามาปนกับ “การเป็นเหมือนพระเจ้า” (เราสามารถแปลได้ว่า เป็นเหมือนเทพเจ้าหรือเหมือนพระเจ้า) การแปลคำว่า “ความรู้ตัวชั่ว” อย่างดีที่สุดนั้นจะได้ความหมายว่า ภาวะอิสระหรือความต้องการที่จะปกครองตนเอง มีความสามารถที่จะแยกแยะว่าสิ่งใดดีหรือถูกต้องและสิ่งใดชั่วร้ายหรือผิดได้ เราจะมองว่าสิ่งนี้คือการ

บิดเบือนสิทธิพิเศษแห่งความรับผิดชอบที่มาจากพระเจ้า (ความสามารถแยกแยะสิ่งดีและชั่ว) อย่างแยบยลก็ได้

คงจะไม่มียุคใดในประวัติศาสตร์ที่การอ้างสิทธิการปกครองเหนือตนเองเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางมากไปกว่ายุคของเราแล้ว ศาสนศาสตร์ที่เพาะพันธุ์ชาวประเสริฐเทียมเท็จนี้มีมาอย่างไม่ขาดสาย เราอาจเพิ่มข้อสังเกตที่เอามาจากปฐมกาลที่สามารถนำมาใช้กับการทำงานมิชชันในยุคของเราว่า งูนั้นมีความหมายที่ลึกซึ้งต่อชาวตะวันออกกลางในยุคโบราณ มันเป็นสัญลักษณ์ของเวทมนต์ อำนาจลึกลับ และยังเป็นสัญลักษณ์ขององคชาตซึ่งหมายถึงอำนาจทางเพศ แล้วใครจะปฏิเสธได้ว่าแม้แต่คนในยุคนี้ก็ยังคงหลงเสน่ห์ของมันอยู่?

การปลุกคริสตจักรยังสอดคล้องกับปฐมกาล บทที่ 3 อีก คือ การปลุกคริสตจักรได้มอบอาวุธให้กับกลุ่มคนผู้เป็นหุ้นส่วนของพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะต่อสู้ในสงครามแห่งความเชื่อในยุคที่ต่อต้านคริสเตียนนี้ได้

3. ความตั้งใจของพระเจ้าที่จะมอบ *ที่อยู่บนแผ่นดินโลก*นี้ให้ แก่คนของพระองค์

กระดานแผ่นที่สองแห่งการเปิดเผยของพระเจ้าเรื่องสวนเอเดน แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการที่ในตอนแรกพระเจ้าทรงจัดเตรียมและจากนั้นก็ทรงมอบที่ดินที่เจาจะบริเวนหนึ่งไว้ให้แก่มนุษย์ (ปฐมก.2:8-15) สิ่งนี้บอกให้รู้ว่าพระเจ้าดูแลมนุษย์ที่ทรงสร้างและเลือกไว้อย่างพิเศษกว่าสิ่งมีชีวิตอื่นๆ พระองค์พอใจที่จะอวยพรมนุษย์ทั้งชายและหญิง ไม่ว่าจะเป็นพระพรที่ตอบสนองความจำเป็นทั่วไป (อาหารเพื่อปากท้อง) และพระพรที่มากกว่านั้น (สิ่งที่งามน่าดู) การอวยพรนี้รวมไปถึงสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมน่าอยู่ การอวยพรลักษณะนี้พิสูจน์ให้เห็นว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ *อยู่บนโลก* ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่เขาได้รับ มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ *อยู่*

ในสถานที่จำเพาะเจาะจงซึ่งถูกกำหนดไว้

ทุกวันนี้เราเห็นคนไร้ถิ่นฐานเป็นล้านๆ คน มีคนไร้บ้านมากมายนับไม่ถ้วน ความเป็นมนุษย์ของพวกเขาถูกรีดรอนลงไปในว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม สัจธรรมนี้ยังคงเป็นจริงด้วยเมื่อความมั่งคั่งนำคนเราไปสู่การไม่ยอมลงหลักปักฐาน คือพวกคนร่ำรวยผู้เดินทางไปทั่วโลก มีบ้านพักร้อนอยู่ทุกที่ทุกแห่ง (อันที่จริงก็เหมือนไม่มีบ้านจริง ๆ สักหลัง) ผู้คนมีชีวิตอยู่อย่างไรสสารและต่ำกว่ามาตรฐานของมนุษย์

บทเรียนนี้ยังคงเป็นจริงไม่ว่าใครจะตีความเรื่องสวนเอเดนไปอย่างไร นักบุญโธมัส อีควินัส ยังคงเชื่อว่าใครก็ตามที่เดินทางไปตามทิศตะวันออกให้ไกลพอ สุดท้ายแล้วก็จะได้พบกับเครูป (ที่เฝ้าอยู่หน้าสวนเอเดน) จอห์น คาลวินเชื่อว่าน้ำท่วมได้กวาดเอาเค้าโครงเดิมของสวนสวรรค์แห่งปฐมกาลไปหมดแล้ว แต่เขาก็ใช้ข้อมูลทั้งหมดที่มีเพื่อหาตำแหน่งของสวนเอเดนในแผนที่ ในหนังสือจดหมายเหตุปฐมกาล (Commentary on Genesis) ตอนหนึ่งของคาลวินได้พูดถึงเรื่องนี้ สมมติฐานนี้สร้างจากการอ้างอิงแม่น้ำซึ่งเป็นที่รู้จักดีทั้งสองสาย คือแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติส และเนื่องจากมันมีการบอกเป็นนัยๆ ว่าแม่น้ำกิฮอนและแม่น้ำไนล์น่าจะเป็นแม่น้ำสายเดียวกัน บางคนจึงกล่าวว่าสวนนั้นที่จริงก็คือพื้นที่ทั้งภูมิภาคของตะวันออกกลาง อย่างไรก็ตามความจริงคือพระยาห์เวห์ได้ทรงกำหนดสถานที่แห่งหนึ่งในโลกนี้ไว้ให้แก่ชุมชนที่ได้ทรงก่อตั้งไว้ให้อยู่ตรงหน้าพระองค์ในฐานะหุ้นส่วนแห่งพันธสัญญาของพระองค์

เรื่องนี้สามารถใช้กับคริสตจักรได้ด้วย คริสตจักรไม่ใช่ว่าการมาประชุมร่วมกันอย่างไม่แน่นอนของจิตวิญญาณที่ล่องลอยไปอย่างไร้ทิศทาง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ของคำว่า *ekklesia* ในพระคัมภีร์ใหม่หมายถึงคริสตจักรท้องถิ่น มีเพียงสองครั้งเท่านั้นที่หนังสือพระกิตติคุณในภาษากรีกบันทึกว่าพระเยซูพูดคำๆ นั้น และครั้งที่สองที่มันถูกใช้

สถานะของการเป็นชุมชนในแต่ละท้องถิ่นของมันก็แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนเลย (มธ.18:17) ในการปลุกคริสตจักร จำเป็นว่าสิ่งที่ “ถูกปลุก” จะต้องอยู่ในถิ่นที่ตั้งสักที่หนึ่ง สิ่งนี้สอดคล้องกันกับเจตนาของพระเจ้า ดังเช่นที่ในปฐมกาล บทที่ 2 พิสูจน์ให้เห็น เราสามารถลากเส้นขนานเส้นโตเพื่อแสดงความคล้ายคลึงกันระหว่าง *การปลุกคริสตจักร* และ *การปลุก “สวน”* เอเดนในครั้งแรกเริ่มได้เลยละ!

อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ชัยชนะที่ได้มาอย่างง่าย ๆ เมื่อพูดถึงคำว่าการคริสตจักร “ท้องถิ่น” มักจะต้องพูดถึงปัญหาที่ยุ่งยากเหมือนกับเส้นทางที่เต็มไปด้วยความขรุขระ ตั้งแต่ในทางปฏิบัติไปจนถึงเรื่องทางทฤษฎี ในทางปฏิบัติจะต้องมีความเป็นท้องถิ่นแค่ไหนถึงจะเรียกว่า “ท้องถิ่น”? ในยุคของพวกอัครทูต การประชุมพบปะกันของพวกคริสเตียนโดยปกติแล้วจะทำการที่บ้านของผู้เชื่อที่พอจะมีฐานะหน่อย หลักฐานที่เราได้พบจากบันทึกของพวกยิวที่กระจัดกระจายไปก็พูดอย่างเดียวกัน เปาโลเขียนจดหมายถึง “คริสตจักร (รูปเอกพจน์) ของพระเจ้าในเมืองโครินธ์” แต่คริสตจักรนั้นเกิดจากการรวมตัวกันของกลุ่มตามบ้านหลายๆ กลุ่มซึ่งหักขนมปัง ฟังคำสอนและใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณร่วมกันในหลายๆ สถานที่ นี่รวมไปถึงสถานที่ที่ทำธุรกิจและบ้านที่พักอาศัยของอาควิลลาและปริสซิลลา (1คร.16:23, กจ.18:24-26) ที่พักอาศัยของชาวเมืองผู้ทรงอิทธิพลคนหนึ่งชื่อเอรีสทัสซึ่งเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของเมืองหรือผู้อำนวยความสะดวกกิจการสาธารณะของเมือง(รม.16:23) และที่คล้ายๆ กันในอื่นๆ ด้วย ผู้เชี่ยวชาญบอกว่าคาดว่าบ้านดังกล่าวสามารถจุได้ประมาณห้าสิบคน⁵ และในกรณีพิเศษอาจจุได้ถึงหนึ่งร้อยคน⁶ ซึ่งไม่ต่างกันมากเลย

5 Derek J. Tidball, 'Social Setting of Mission Churches', in Gerald F. Hawthorne & Ralph P. Martin (eds), *Dictionary of Paul and His Letters* (Downers Grove, IL/Leicester: InterVarsity Press, 1993), p. 885.

6 Bradley B. Blue, 'Architecture, Early Church', in Ralph P. Martin & Peter H. Davids

กับขนาดของ “คริสตจักรท้องถิ่น” จำนวนมากของบ้านเรา แต่กระนั้นก็มีคริสตจักรแห่งเดียวในสายตาของเปาโล (แต่ท่านไม่ได้ใช้รูปเอกพจน์ที่หมายถึงคริสตจักรแห่งเดียวเมื่อท่านเขียนถึงชาวโรมัน) ในเมืองโครีนธ์มีทั้งการที่เป็นคริสตจักรแห่งเดียวและคริสตจักรตามบ้านหลายแห่งรวมอยู่ด้วยกัน แล้วมันมีคริสตจักรเพียงแห่งเดียวหรือคริสตจักรหลายๆ แห่งในเมืองใหญ่ๆ ในสมัยนี้กันแน่?

ความยากในการที่จะจำกัดวงของคริสตจักรท้องถิ่นในทุกวันนี้เกิดจากวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไป พื้นที่ในการมีประสบการณ์ร่วมกัน ดังนั้นเรื่องความใกล้ชิดจึงไม่ใช่เรื่องของเมตรหรือกิโลเมตรเท่านั้นแต่เป็นเรื่องของความเป็นไปได้ที่จะใช้ชีวิตร่วมกัน การพบปะกันและการมีความช่วยเหลือร่วมกันมากกว่า สำหรับพวกเราส่วนใหญ่แล้ว ระยะทางนั้นวัดกันที่เวลาในการคมนาคม ปกติแล้วเราใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ห่างไกลจากบ้านที่พักอาศัย ตกกลางแล้วเราเป็นของสถานที่ใดกันแน่? ความสัมพันธ์กับครอบครัวและกับเพื่อนไม่ควรถูกมองว่ามันไม่เข้ากันเมื่อเราใช้คำว่า “ความใกล้ชิด” เป็นเหตุผล ถ้าหากเราตั้งใจที่จะทำให้เจตนาธรรมดั้งเดิมของพระเจ้าเกี่ยวกับสถานที่ที่ถูกกำหนดไว้นั้นสำเร็จ เราจะต้องเตรียมรับมือกับความไม่แน่นอนและการรู้จักประนีประนอมกันด้วย

“ในทางทฤษฎี” แล้ว (คอยดูผลในทางปฏิบัติ) มันไม่ง่ายเลยที่จะระบุขอบเขตความสัมพันธ์ในการใช้คำว่าคริสตจักรท้องถิ่นครั้งแรกของพระเยซู (มธ.16:18) อันที่จริง มันได้กลายเป็นชนวนแห่งความแตกร้างในหมู่นักศาสนศาสตร์ชาวโรมันคาทอลิกตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา

(eds), *Dictionary of the Later New Testament and Its Developments* (Downers Grove IL/Leicester: InterVarsity Press, 1997), p. 93. Blue refers to the case of the so-called Palatial Mansion with the reception hall which ‘could have accommodated seventy- five people’ (71.5 square metres) and taken with the adjoining rooms ‘about one hundred people quite comfortably’.

สิ่งใดที่มาก่อนและสำคัญระหว่างการเป็นคริสตจักรสากล (การเป็นหน่วยเดียวกันของคริสตจักรทั่วโลก) ภายใต้สันตะปาปาหรือคริสตจักร “ท้องถิ่น” ที่แต่ละแห่งต่างก็มีส่วนร่วมในความรับผิดชอบ (พวกเขาใช้คำว่าท้องถิ่นสำหรับเขตการปกครองของบิชอปและของบาทหลวง) กลุ่มนิยมนคริสตจักรสากลสนใจที่จะรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางจึงได้มีแถลงการณ์หลักข้อเชื่อแห่งวาติกัน (*Dominus Iesus*) เกิดขึ้นมา ส่วนกลุ่มนิยมนคริสตจักรท้องถิ่นก็อ้างแถลงการณ์แห่งวาติกันฉบับสอง (*Vatican II statement*) เช่นกัน

สำหรับในกลุ่มโปรเตสแตนต์อิวาเจลลิคัลนั้นการถูกทดลองให้ตกขอบไปเป็นพวกคริสตจักรท้องถิ่นแบบสุดโต่งก็มีให้เห็นอยู่ สมาชิกคริสตจักรแบปติสในช่วงศตวรรษที่ 19 มากมายได้หลงเชื่อไปกับการโฆษณาชวนเชื่อของกลุ่มแลนด์มาร์คิซึม (*Landmarkism* กลุ่มที่เชื่อว่าคริสเตียนที่ไม่ใช่สมาชิกของคริสตจักรแบปติสนั้นไม่ใช่ลูกพระเจ้าแท้) ซึ่งปฏิเสธการมีตัวตนอยู่ของคริสตจักรสากล ในความคิดของพวกเขา คริสตจักรสากลที่คริสเตียนอยู่ร่วมกันทั้งหมดจะมีการรวมตัวกันเฉพาะในวันสุดท้ายเท่านั้น

กลุ่มคริสตจักรท้องถิ่นสุดโต่งเหล่านี้แทบจะไม่ได้มีอะไรที่สอดคล้องกับคำพูดที่อยู่ในพระคัมภีร์ใหม่เลย อัครทูตเปาโลได้พูดถึงพระคริสต์ที่ยอมมอบตัวเองเพื่อคริสตจักรและได้ชำระเจ้าสาวของพระองค์ให้บริสุทธิ์และไม่มีที่ติโดยทางพระคำอย่างต่อเนื่องเพื่อเตรียมเธอให้พร้อมสำหรับงานฉลองพิธีสมรสนั้น (อฟ.5:25-27) ความเชื่ออันสุดโต่งนี้ปฏิเสธกลุ่มพยานขนาดใหญ่ที่เป็นพยานถึงความต่อเนื่องของการเป็นประชากรแห่งพันธสัญญาตั้งแต่พวกแรกมา (1ปต.2:9-10 และดูในการอ้างถึง “ชนอิสราเอลของพระเจ้า” ใน กท.6:16) มันได้พลาดเรื่องความสำคัญของการเป็นกายเดียวกัน การเป็นคนใหม่ในพระกายเดียวกัน ซึ่งประกอบด้วยสามเหตุการณ์ คือ เหตุการณ์บนไม้กางเขนของพระเยซู การเป็นขึ้น

จากความตายและการเปล่งมาของพระวิญญาณที่ทรงสัญญาไว้

ในทางกลับกันเราก็ไม่ควรจัดให้คริสตจักรท้องถิ่นเป็นแค่เพียงส่วนหนึ่งหรือแม้แต่เซลล์หนึ่งของบริษัทขนาดใหญ่ คริสตจักรท้องถิ่นคือคริสตจักรของพระเจ้าในตัวมันเองและชัดเจนว่ามันเป็นที่ที่น้ำพระทัยของพระเจ้าจะถูกทำให้สำเร็จ และถ้ามันไม่เป็นจริงดังนั้น เปาโลก็คงไม่สามารถใช้สัญลักษณ์ของเจ้าสาวและเอวาคันใหม่แทนคริสตจักรท้องถิ่นในเมืองโครินธ์เมื่อท่านเขียน 2 โครินธ์ 11 ได้ คริสตจักร (คือความจริงแห่งการทรงสร้างขึ้นใหม่ที่เหนือธรรมชาติที่ได้ส่งผลกระทบต่อไปเรื่อยเรื่อยแล้ว) ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนโดยพระคริสต์ผ่านทางพระวิญญาณเพื่อที่มันจะถูกแบ่งออกเป็นส่วนต่างๆ เหมือนกับอวัยวะของมนุษย์เรา คริสตจักรท้องถิ่นคือคริสตจักรที่อยู่ในท้องถิ่นต่างๆ

ดังนั้นเราควรจะหลีกเลี่ยงจากหลุมพรางทั้งสอง เราจะต้องเลี่ยงอันตรายจากการยกชูคริสตจักรแห่งสากลว่ามันมีฐานะสูงกว่าและมาก่อนคริสตจักรท้องถิ่นและผู้เชื่อคนอื่น ๆ คือไม่ใช่ทั้งในฐานะแบบแนวคิดจิตนิยมเพลโต (Platonic idea : แนวคิดหรือนามธรรมเท่านั้นที่แสดงความเป็นจริงได้ถูกต้องที่สุด) หรือในฐานะของสถาบันใดสถาบันหนึ่ง เราจะต้องเลี่ยงจากอันตรายของการที่ไม่เห็นว่าคริสตจักรท้องถิ่นเป็นคริสตจักรๆ หนึ่งที่ผูกพันกับคริสตจักรอื่นๆ ในฐานะพระกายของพระคริสต์แผนผังที่สร้างขึ้นโดยอัครทูตเปาโลอาจช่วยให้เดินตรงโดยไม่เสียสมดุลได้ คือเรานั้นเป็นลูกหลานของนครเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งเป็น “มารดาของเรา” (กท.4:26, วว.12:17) “เราเป็นพลเมืองสวรรค์” (ฟป.3:20) และคริสตจักรท้องถิ่นของเราเป็นอาณาจักรของนครนั้น คือคริสตจักรสากลหรือคริสตจักรเดียวกันทั้งโลก (ซึ่งมีอยู่แล้ว) เช่นเดียวกับที่เมืองฟิลิปปีเป็นเมืองขึ้นของกรุงโรม

การยอมรับในความจริงของคริสตจักรสากลและท้องถิ่นนั้นแสดงออกได้หลายทางไม่ว่าจะเป็น การดูแลคริสตจักรทั่วโลกของพวกเขาอัครทูตในยุค

ที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ ความห่วงใยของเปาโลต่อคริสตจักรต่างๆ (2คร. 11:28) ได้สร้างขอบเขตการทำงานขึ้นพื้นฐานให้ และมรดกที่พวกเขา มอบให้คือ ธรรมเนียมของเหล่าอัครทูตหรืองานเขียนของอัครทูตที่ส่งต่อกันมาเป็นทอดๆ ให้แก่คริสตจักร (ซึ่งก็คือพระคัมภีร์ที่พระเจ้าดลใจ) ยังคงเติมส่วนหนึ่งของบทบาทนี้ นอกจากนี้ยังมีความช่วยเหลืออย่างอื่นที่มาพร้อมด้วยเช่น จดหมายแนะนำตัว การประชุมกัน ท่าทีแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและการอุปถัมภ์ซึ่งกันและกัน ผู้บุกเบิกคริสตจักรคนใดที่ทำงานร่วมกับคริสตจักรหรือสมาคมที่มีอยู่แล้วอย่างใกล้ชิดก็ถือว่ามีส่วนสำคัญ

4. ความตั้งใจของพระเจ้าที่จะเห็นคนเหล่านี้มีทั้งระบบระเบียบและชีวิต

ดังที่เห็นแล้วในบทต้นๆ ของปฐมกาลว่าแผนการดั้งเดิมของพระเจ้าทรงสร้างโลกมีสองลักษณะสำคัญที่เห็นได้ชัด นั่นคือ *ความเป็นระบบระเบียบและการมีชีวิต* ดังนั้นเราจึงควรคาดหวังที่จะเห็นผล กระทบของสองลักษณะนี้ในคริสตจักรที่เราปลูกหากเราได้เดินไปตามทางที่ได้พูดถึงมาก่อนหน้านี้

“กระดาน” แผ่นแรกบอกเราว่าในยุคปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างความเป็นระบบระเบียบ (order) จากความไร้ระเบียบ (disorder) *tôhû-wabôhû* โดย “การแยก” พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์นั้นทรงเกลียดชังความวุ่นวาย (disorder) ดังนั้นพระองค์จึงทรงกำหนดให้มีชีวิตจำกัดและบทบาทหน้าที่อย่างละเอียดและเจาะจง พระองค์ทรงกำหนดเขตแดนและโครงสร้างที่แตกต่างกัน ฉะนั้นในตอนที่สองของชุดสามวันในการทรงสร้าง พระองค์ทรงทำให้เกิดสิ่งมีชีวิตที่จะครอบครองเขตแดนเหล่านั้น

- ดวงสว่างในพื้นที่ที่ถูกกำหนดไว้โดยการแยกที่เกิดขึ้นในวันหนึ่ง คือดวงสว่างที่การเคลื่อนที่ของมันเป็นภาพของการมอบชีวิตให้

(คนยุคโบราณถือว่าดาวฤกษ์นั้นเป็นสิ่งมีชีวิต พระคัมภีร์ไม่ได้บอก เช่นนั้นแต่ใช้มันเพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงความหมาย)

- สัตว์มีชีวิตที่อาศัยอยู่ในน้ำรวมทั้งนกซึ่งจะขยายจำนวนและอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ถูกกำหนดไว้แล้วในวันที่สอง
- สัตว์ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินและมนุษย์ชาติซึ่งเป็นรูปแบบชีวิตที่เหนือกว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ที่จะมีลูกทวีจำนวนขึ้นบนแผ่นดินโลก ที่ถูกเตรียมไว้แล้วตั้งแต่วันที่สาม

นี่คือการแบ่งงานอย่างละเอียดของโครงสร้างนี้ คือ งานที่สองของวันที่สามเตรียมการสำหรับกลุ่มของสิ่งที่จะเกิดในวันถัดไป เพราะพืชพันธุ์ต่าง ๆ นั้นเป็นทั้งส่วนหนึ่งของขอบเขตการทำงานแห่งการเติมพื้นที่ให้เต็มและยังเป็นสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินด้วย ในรูปแบบที่คล้ายกัน งานที่สองของวันที่สี่เตรียมการสำหรับวันที่เจ็ดเพื่อมนุษย์ซึ่งเป็นรูปที่มีชีวิตของพระเจ้าจะสามารถมีความสุขกับสามัคคีธรรมแห่งการพักผ่อนกับพระเจ้าได้

ความเป็นคู่ของรูปแบบแห่งระบบระเบียบและชีวิตนี้สอดคล้องกับสิ่งซึ่งเป็นของตัวแทนของการทรงสร้างดังที่กล่าวไว้ในข้อที่สองของปฐมกาลบทที่ 1 คือ พระคำและพระวิญญาณ “พระเจ้าตรัส” ถ้อยคำซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นเหมือนคมดาบ (อฟ.6:17, วว.19:15) กำหนดขอบเขต ซึ่งทำให้คลายความสับสนทางความรู้สึก ระบุตัวตน และบังคับให้เกิดทางเลือกระหว่างสิ่งที่ถูกและผิด ระบบระเบียบนั้นเป็นของพระวาตะ ในพระคัมภีร์พระวิญญาณนั้นมักจะถูกเรียกว่า “พระวิญญาณแห่งชีวิต” พระวิญญาณคือลมหายใจซึ่งถ้าปราศจากพระองค์แล้วสิ่งมีชีวิตทั้งหมดก็จะตายไปในไม่ช้าและพระวิญญาณเป็นพลังอันลึกลับซึ่งทำงานอยู่ในครรภ์ของมารดา (ปญจ.11:5 เชื่อมโยงลมจากเบื้องบน (*ruah*) และการให้กำเนิดมนุษย์เข้าด้วยกัน ซึ่งนี้อาจเป็นสิ่งที่พระเยซูคิดถึงเมื่อทรงตรัสใน

ยอห์น 3:5-8) ชีวิตนั้นเป็นของพระวิญญาณ

ความเป็นคู่กันยังพบอยู่ใน “กระดาน” แผ่นที่สองด้วย การจัดการของพระยาห์เวห์นั้นข้างเป็นระเบียบเรียบร้อยเสียจริง คือต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ตรงกลางของสวนที่มนุษย์จะต้องดูแลรักษา นี่ดูเหมือนจะเป็นการรักษาระบบระเบียบ โดยคำพูด (เช่นเดียวกับพระเจ้า) มนุษย์ได้ตั้งชื่อและแยกประเภทของสัตว์ชนิดต่าง ๆ และแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่สำคัญระหว่างมนุษย์และสัตว์ป่าหรือนก ถ้อยคำของพันธสัญญาแห่งสวนเอเดนได้แยกถูกออกจากผิอย่างเด็ดขาด การฝ่าฝืนกฎของมันนำไปสู่กระบวนการยุติธรรมซึ่งถูกจัดระบบมาอย่างดี โดยมีการสอบสวนก่อนแล้วจึงมีการประกาศคำตัดสินแก่ผู้กระทำผิดแต่ละราย มันคือความเป็นระเบียบโดยไม่ต้องสงสัย

การเน้นเรื่องของชีวิตก็มีไม่น้อยกว่านั้นเลย ชีวิตเป็นสิ่งสำคัญมาก ต้นไม้ต้นนั้นอยู่ตรงกลางสวนและไม่มีเครื่องปิดกั้นสู่ต้นไม้ต้นหรือต้นไม้ไหนๆ เสรีภาพในการเปลี่ยกายต่อกันระหว่างสามีและภรรยาบอกเป็นนัยถึงเรื่องชีวิตนี้ คือความโปร่งใสอันปราศจากความละอายในความสัมพันธ์นั้นได้ถูกสถาปนาขึ้นโดยพระเจ้า มันมีความหมายเป็นนัยจากการกระทำโดยความเชื่อของอาดัมเมื่อเขาเข้าใจถึงพระสัญญาของพระเจ้าแล้วตั้งชื่อให้กับภรรยาของตนว่า “เอวา” (*hawwā*) เป็นคำที่มีรากมาจากคำว่า ชีวิต (*hayyā*)

บ่อยครั้งที่บรรดานักปรัชญาจะคิดว่าระบบระเบียบและชีวิตนั้นมันต่างกันสุดขั้ว กลุ่มที่นิยมแบบแผน (Classical) จะชอบรูปแบบที่เป็นระเบียบและแบบแผน ในขณะที่กลุ่มจินตนิยม (Romanticism) จะต่อต้านโดยใช้เรื่องของชีวิตมาอ้าง ความเป็นเหตุเป็นผลที่มีความเชื่อมโยงกับความ เป็นระบบระเบียบและชีวิตถูกมองมาโดยตลอดว่าเป็นสิ่งที่ลึกลับเหนือเหตุผลและความเข้าใจ แบบแผนที่ขัดแย้งกันเองเช่นนี้บิดเบือนมุมมอง

ของพระคัมภีร์ผิดไป บนรากฐานของพระเจ้าและภายใต้การครอบครอง
 เหนือทุกสิ่งของพระองค์ (ที่นักปรัชญาทั้งหลายปฏิเสธที่จะยอมรับอย่าง
 เห็นได้ชัดเจน) ระบบระเบียบและชีวิตอยู่คู่กันอย่างสามัคคี ไม่เพียงแค่นั้น
 นั้นแต่มันยังเป็นนิยยะถึงกันและกันอีกด้วย ประสบการณ์ของเราต่าง
 ยืนยันว่าการไร้ซึ่งระบบระเบียบหรือความผิดปกติ (disorder) เป็นสาเหตุ
 ของความตาย! ไม่มีใครสามารถอยู่ในความผิดปกติหรือความไร้ระเบียบ
 ได้ ผมจะวิเคราะห์ความคิดนี้ให้ฟัง การที่เราละทิ้งความจริงนั้นไม่ได้
 ก่อให้เกิดความผิดปกติหรือไร้ระเบียบ (disorder) “ในตัวของมันเอง”
 แต่มันเป็นภาพที่ร้ายแรงของการอยู่ผิดที่ผิดทาง (mis-order) คือการออก
 นอกระบบระเบียบเดิมไปสู่ความไร้ระเบียบหรือความผิดปกติ มะเร็งเป็น
 ภาพที่อธิบายว่าการอยู่ผิดที่ผิดทางนั้นหมายถึงอะไร มันคือการคัดลอก
 หรือการทวีคูณจำนวนของเซลล์ที่บ้าคลั่งโดยปราศจากขอบเขตและความ
 เป็นหนึ่งเดียวกัน คำกล่าวของคอนราด ลอเรนซ์ (Konrad Lorenz
 นักชาติพันธุ์รุ่นบุกเบิก) นั้นน่าคิดยิ่งนัก เขากล่าวว่าการรวมตัวของ
 เนื้อเยื่อในร่างกายนั้นคล้ายกับเมืองดั้งเดิม แต่เมืองของเราในยุคปัจจุบัน
 นั้นเหมือนดังการรวมตัวกันของเนื้อร้าย “มันช่างเป็นความเหมือนที่น่า
 ที่ระหว่างภาพของคนที่น่าอึดอัดกับเมืองและภาพของเนื้อร้าย”⁷
 มนุษยชาตินั้นทวีอำนาจอย่างน่าอัศจรรย์ และยิ่งความก้าวหน้าของ
 ยุคปัจจุบันมีประสิทธิภาพมากเท่าไรพวกเขายิ่งปฏิเสธรูปแบบและ
 ระบบระเบียบดั้งเดิมแห่งการทรงสร้างของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น ตัวอย่าง
 เช่น วิถีชีวิตที่ถูกออกแบบมาของเมืองใหญ่ส่งผลให้เกิดความผิดปกติ
 อย่างโรคมะเร็งร้าย ในทางกลับกันความตายได้ก่อให้เกิดความผิดปกติ
 ด้วย ซากศพจะเข้าสู่ “สภาวะการย่อยสลาย” ในอีกไม่ช้า มันแตกต่างไป

7 Konrad Lorenz, *Les Huit Péchés capitaux de notre civilisation* (trans. Elizabeth de Miribel, Paris: Flammarion, 1973), p. 41. This is the French translation of Konrad Lorenz, *Die acht Todsünden der zivilisierten Menschheit* (Munich: Piper & Co.), 1973.

จากพระเจ้าแห่งพระคัมภีร์นั้นอย่างเห็นได้ชัด เพราะพระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะผูกความเป็นระบบระเบียบและชีวิตเข้าด้วยกัน

ชีวิตอาจถูกนิยามได้ว่าเป็นการสันตปาหรือการลุกไหม้ “ทางชีวภาพ” (อาหารคือเชื้อเพลิงที่ทำให้เกิดพลังงาน) การเล่นคำที่มีเสียงคล้ายกัน (ในภาษาอังกฤษ) อาจนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ได้ คือคำว่า *order* : ระบบระเบียบ น่าจะไปด้วยกันได้กับ *ardour* : ความรักอันแรงและความกระตือรือร้น

สิ่งนี้สัมพันธ์กับการปลุกคริสตจักรเป็นอย่างมาก ทั้งคริสตจักรที่เพิ่งก่อตั้งหรือก่อตั้งนานแล้วต่างต้องการสองอย่างนี้ คือ ระบบระเบียบแห่งพระคำพระเจ้าและชีวิตแห่งพระวิญญาณ สองสิ่งนี้ต้องการซึ่งกันและกัน ดังที่มันบอกเป็นนัยยะถึงกัน ด้านหนึ่งคือ รูปแบบที่ชัดเจนแห่งคำสอนที่ถูกต้องและ “ระบบของคริสตจักร” ที่มีประสิทธิภาพ และอีกด้านหนึ่งคือ ความรักใคร่และความยืดหยุ่นของเนื้อเยื่อที่ดีซึ่งนี่เป็นการทำงานร่วมกันของร่างกาย เมื่อความคิดเรื่องระบบระเบียบครอบงำมากเกินไป ความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ ของชีวิตก็ไม่อาจเติบโตขึ้นมาได้ การกระทำเช่นนี้จึงแต่จะทำให้เสื่อมถอยลงอย่างคนที่เป็เส้นเลือดตีบตันและมะเร็งขั้นสุดท้าย แต่ก็ใช่ว่าชีวิตและความรักที่คุกรุ่นหรือความกระตือรือร้นนั้นจะวัดกันโดยความตื่นเต้นเร้าใจหรือความร่าเริงที่เกินควร ชีวิตที่ลึกซึ้งนั้นไม่ใช่ปรากฏการณ์อันอีกทีก็ และเราจะต้องไม่สับสนระหว่างความตื่นเต้นเพราะคลั่งไคล้ (fever) กับความกระตือรือร้นเพราะความศรัทธา (fervour) เราจะต้องแสวงหาความสมดุลแห่งการเป็นหนึ่งเดียวกันตามพระคัมภีร์ในเรื่องพันธกิจต่างๆ และรูปแบบต่างๆ ของการนมัสการ และมีที่ว่างให้กับความหลากหลายและการปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสมอยู่เสมอ

บทสรุป

ในการปลุกคริสตจักรนั้นเราจะต้องไม่ลืมนะมันไม่ได้หมายถึงการทำงานเพียงอย่างเดียวเท่านั้น มันหมายถึงการทำสงครามด้วย เพราะเจ้าผู้ดีกดำบรรพนั้นไม่เคยจะเหน็ดเหนื่อยกับการหว่านข้าวนอกนาแห่งความผิดปกติและความไร้ระเบียบนี้เลย มันยังคงพยายามที่จะหลอกลวงเอาคนใหม่โดยพยายามทำให้ไม่เชื่อในถ้อยคำและความดีงามของพระเจ้าแต่จงชื่นใจเถิด! เพราะการปลุกคริสตจักรยังหมายถึงการร่วมมือชัยในสงครามแห่งบุตรชายของหญิงนั้น และการร่วมมือชัยในชัยชนะนั้นยังมอบความหวังในการที่จะถูกทำให้ถึงความไพบูลย์อย่างแน่นอนด้วย พระบุตรนั้นก็ได้มาและได้รับชัยชนะแล้ว เพื่อที่จะทำให้การสามัคคีธรรมอย่างไร้พรมแดนระหว่างพระบิดาและมนุษย์ผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งทรงสร้างขึ้นมานั้นเกิดขึ้นในความเป็นหนึ่งเดียวกันของความเป็นระบบระเบียบและชีวิต พระประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้าจะต้องสัมฤทธิ์ผล

บทที่ 3

พวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา การปลุกคริสตจักรและเรื่องราว ของคริสตจักร

สตีฟ กิมมิล

เมื่อมีความคิดว่าจะปลุกคริสตจักร หนังสือกิจการของอัครทูตก็นับว่าเป็นหนังสือที่ต้องเอามาศึกษาด้วย เพราะหนังสือกิจการเป็นหนังสือเกี่ยวกับการปลุกคริสตจักร บรรยากาตในตอนต้นของมันได้อุ่นเครื่องและเตรียมใจเราไว้เป็นอย่างดีเมื่อพระเยซูบอกกับพวกสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจะได้รับฤทธิ์อำนาจเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม และทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรียจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก” (กจ.1:8)

คำกริยาที่ว่า “ท่านจะเป็น” นั้นอยู่ในอารมณ์ของการชี้แนะหรือยืนยัน มันแสดงให้เห็นภาพของบางสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริง ดังนั้นเมื่อพระเยซูกล่าวสิ่งนี้ พระองค์ไม่ได้กำลังแนะนำอาชีพทางเลือกหนึ่งให้แก่พวกสาวกของพระองค์ พระเยซูไม่ได้บอกเพียงว่ามันอาจจะเป็นไปได้ พระองค์ไม่ได้บอกว่าสิ่งนี้อาจจะเกิดขึ้นถ้าทุกอย่างไปได้ด้วยดี มันไม่ใช่ “ท่านอาจจะเป็นพยานฝ่ายเรา” หรือ “ท่านสามารถเป็นพยานฝ่ายเราได้ถ้าท่านเลือกเช่นนั้น” แต่พระเยซูกำลังบอกว่าตัวตนใหม่นี้จะเป็นผลโดยตรงของการที่ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญานบริสุทธิ์ลงมาเหนือพวกเขา ส่วนมากแล้วฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์จะสำแดงออกในการที่พวกเขาออกไปเป็นพยานจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

สิ่งนี้เน้นย้ำให้เห็นถึงความจริงที่สำคัญเกี่ยวกับพระวิญญานบริสุทธิ์ คือพระวิญญานบริสุทธิ์เป็นผู้ทำให้เกิดมิชชันนารีหรือผู้ออกไปทำงานมิชชันชั่น ทันทีที่พระวิญญานบริสุทธิ์เรียกให้ใครคนหนึ่งเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ เมื่อนั้นเองเป็นเวลาที่ยิ่งเปลี่ยนแปลงให้คนๆ นั้นบังเกิดใหม่ด้วยชีวิตของพระเยซู พระวิญญานบริสุทธิ์ได้ให้มิชชันนารีหรือผู้ออกไปทำพันธกิจคนหนึ่งถือกำเนิดขึ้นมา

ตอนต่อไป

ในส่วนที่เหลือของหนังสือกิจการของอัครทูต ลูกาได้บรรยายให้เห็นถึงความสัตย์จริงแห่งถ้อยคำของพระเยซู พระเยซูกล่าวว่าพวกอัครทูตจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ ลูกาก็แสดงให้เห็นในหนังสือว่าพวกเขาได้เป็นพยานเพื่อพระองค์จริงๆ เราจึงเริ่มเห็นว่าชาวประเสริฐนั้นกำลังถูกประกาศออกไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก หนังสือกิจการเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นเมืองหลวงของโลกยุคโบราณและมันไปจบลงที่เมืองหลวงของโลกใหม่ซึ่งก็คือกรุงโรม

แต่ในกิจการ บทที่ 28 เรื่องราวเหล่านั้นไม่ได้จบลงที่การทำงานได้สำเร็จแล้ว ตอนจบของหนังสือกิจการเป็นตอนจบที่เปิดกว้างไว้ เรื่องราวยังคงดำเนินต่อไป

การที่เปาโลประกาศเรื่องอาณัติกรของพระเจ้าในกรุงโรมเหมือนที่พระเยซูกล่าวไว้ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของการที่คนของพระองค์ไปเป็นพยานทั่วโลก (ที่รู้จักกันในสมัยนั้น) มันไม่ควรจะมีเครื่องหมายหัพภาคหรือเครื่องหมายแสดงจุดจบ (.) หลังประโยคสุดท้ายของกิจการบทที่ 28 แต่ควรจะเป็นเครื่องหมายไขปลา (...) ที่บอกให้รู้ว่าเนื้อเรื่องยังคงมีการดำเนินต่อไป นี่คือกิจการ 28:30-31 แบบที่ลูกาตั้งใจให้เราอ่าน “ตลอดสองปีเต็มเปาโลพักอยู่ในบ้านซึ่งเขาเช่าไว้และต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาเขา เขาประกาศเรื่องอาณัติกรของพระเจ้าและสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างกล้าหาญโดยไม่ถูกขัดขวาง...” เรื่องราวยังคงดำเนินต่อไป

ความทะเยอทะยานที่ไม่เคยพอของชาวประเสริฐ

บ่อยครั้งที่เรามักพูดถึงการมีเป้าหมายสูงสุดหรือการมีความทะเยอทะยานเพื่อชาวประเสริฐซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ดี แต่ลูกาพูดถึงการที่ชาวประเสริฐนั้นมีเป้าหมายสูงสุดอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ความปรารถนาอันแรงกล้านี้เองที่ได้ชักทอให้เกิดเป็นหนังสือพระกิตติคุณขึ้นมา และนี่ทำให้มันดียิ่งขึ้นไปอีก อันที่จริงการที่เรามีความทะเยอทะยานเพื่อชาวประเสริฐนั้นมีความหมายก็เพราะในตัวชาวประเสริฐเองมีความทะเยอทะยานนี้

และความทะเยอทะยานของชาวประเสริฐนี้ไม่มีขีดจำกัด พระกิตติคุณนี้จะไม่หยุดจนกว่า “โลกจะเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระเกียรติสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดั่งห้วงน้ำทั้งหลายที่ปกคลุมท้องทะเล” (ฮบก.2:14) นี่แหละคือเป้าหมายสูงสุดของชาวประเสริฐ

เติมแผ่นดินโลกให้เต็ม

พระคัมภีร์เริ่มต้นในปฐมกาล บทที่1 ด้วยเรื่องการสร้างโลกเพราะแผนการของพระเจ้านั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องระดับโลกมาโดยตลอด พระเจ้าสร้างโลกเพราะพระองค์ต้องการที่จะอวยพรโลก โลกเป็นสิ่งที่พระเจ้ารักมาโดยตลอด พระเยซูบอกว่าให้เราเป็นพยานฝ่ายพระองค์ “จนสุดปลายแผ่นดินโลก” เพราะนี่เป็นที่ซึ่งความรักของพระเจ้าได้แพร่กระจายออกไป พระเจ้าประสงค์ที่จะอวยพรคนทั้งโลก

เมื่อพระเยซูให้นำนานทุกชาติมาเป็นสาวกของพระองค์ในตอนท้ายของพระกิตติคุณมัทธิว พระองค์ก็ได้สำแดงให้เห็นถึงความตั้งใจของพระเจ้าที่มีต่อบรรดาประชาชาติ (มธ.28:18-20) พระเจ้าบอกกับมนุษย์ชายหญิงคู่แรกว่าให้พวกเขามีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมือง ทวีจำนวนขึ้นจนเต็มโลก และให้มีอำนาจเหนือแผ่นดิน ดังที่เราเห็นในบทที่สอง ขณะนี้พระเยซูได้บอกวาทะอย่างเดียวกันนี้จะสำเร็จเมื่อผู้ที่ติดตามพระองค์ออกไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกแล้วนำคนเหล่านั้นมาเป็นสาวกของพระองค์ โลกนี้จะได้รับการเติมเต็มและถูกครอบครองเมื่อเรานำประชาชาติเหล่านั้นมาเป็นสาวกของพระเยซู

หนังสือกิจการมีโครงสร้างที่ประกอบด้วยการสรุปเนื้อหาหลายชุด ลูคาได้เขียนประโยคสรุปเนื้อหาของสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น อันแรกคือในกิจการ 6:7 ที่ลูคาบอกว่า “พระวณะของพระเจ้าจึงแพร่ออกไป” นี่คือการที่ลูกากำลังบอก คือเรื่องความเคลื่อนไหวของข่าวประเสริฐของพระเจ้า คำว่า “แพร่ออกไป” แปลได้อีกว่า “ทำให้เกิดผล/แพร่พันธุ์” มันเป็นคำที่ได้มาจากการเจริญเติบโตและการทวีคูณของพืชพันธุ์ไม้

เราเห็นภาพการเจริญเติบโตนี้ได้ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่าน (มธ.13:1-23) พระเยซูกำลังบอกว่าผู้หว่านพืชนั้นมีงานที่ต้องทำเหมือนเช่นเดียวกับอาดัม และสิ่งที่เขาทำคือการออกไปหว่านเมล็ดพืชซึ่งเป็นตัวแทนของ

ถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐ บางส่วนของเมล็ดพืชพวกนี้ตกลงไปในดินที่ไม่เกิดผลแต่ส่วนใหญ่แล้วก็ตกลงไปในดินที่ดี เรารู้อย่างนี้ได้เพราะมันมีการบันทึกผลเก็บเกี่ยวที่ได้ ผืนแผ่นดินโลกตอบสนองอย่างดีต่อผู้หว่านคนนี้ บรรดานก ดินที่ตื้นเขินและต้นหนามล้วนไม่เกิดผลอย่างที่ควร ในตอนจบ มีการเก็บเกี่ยวครั้งยิ่งใหญ่ พระเยซูคือผู้หว่านที่ออกไปหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งข่าวประเสริฐและพระองค์ได้รับชัยชนะ พระองค์ยืนอยู่เหนือแผ่นดินโลกและแผ่นดินโลกก็ผลิตดอกออกผลอย่างอุดมสมบูรณ์ พระเยซูกำลังบอกว่าถ้อยคำของพระเจ้าในเรื่องแผ่นดินของพระองค์จะเกิดผลดีอย่างไม่น่าเชื่อ เจตนาของพระเจ้าจะถูกทำให้สำเร็จ พระเจ้าจะทำให้ประชาชาติมาเป็นสาวกของพระองค์

อาดัมคนที่สองจะได้ครอบครองผลผลิตของท่านแน่ การได้รู้อย่างนี้ น่าจะเป็นสิ่งที่ขูใจเราเมื่อเราออกไปเผยแพร่วาทะคำด้วยกับพระองค์ เราคือผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ เราคืออาดัมผู้ได้รับการไถ่ เราคืออิสราเอลผู้ได้รับการคืนสภาพเดิมแล้ว ดังนั้นเราจึงออกไปด้วยความถ่อมใจอย่างมั่นใจ

คริสตจักรที่ออกไปปลุกคริสตจักร

เราจะทำสิ่งนี้ได้อย่างไร? อันดับแรกก็โดยการปลุกคริสตจักร นี่คือนสิ่งที่เราเห็นได้ในหนังสือกิจการ และนี่คือผลแห่งพระคำพระเจ้า ข่าวประเสริฐไม่ได้เป็นเพียงสิ่งที่เราออกไปประกาศ (แม้ว่าที่จริงแล้วมันจะเป็นแบบนั้น) แต่มันยังเป็นสิ่งที่เราต้องสำแดงให้เห็นด้วย และสิ่งนี้จะเกิดขึ้นในคริสตจักรในขณะที่มันถูกปลุกขึ้น

นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไม “การทวิคูณคริสตจักร” จึงสำคัญมาก การทวิคูณคริสตจักรคือ “กลยุทธ์ในการออกไปทำงานมิชชั่นของพระเจ้า” แนนอน การประกาศก็สำคัญเพราะมันคือส่วนประกอบที่ขาดไม่ได้ของการสร้างสาวก การนมัสการก็สำคัญเพราะมันคือการแสดงออกอันงดงามของข่าว

ประเสริฐที่เกิดขึ้นจากความรักทั้งหมดใจของเราที่มีต่อพระคริสต์ สิ่งเหล่านั้นคือกิจกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นกิจกรรมหลักของคริสตจักรท้องถิ่น แต่เมื่อถึงจุดหนึ่งพวกมันควรจะส่งผลให้เกิดเป็นการตั้งคริสตจักรใหม่ อีกหลายๆ แห่ง เราควรคอยมองหาโอกาสที่จะปลูกคริสตจักรแห่งใหม่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างหลากหลายเพื่อที่ชาวประเสริฐจะได้เกิดผลของมันเองได้มากขึ้น

แต่มันก็ได้เป็นแบบนี้เสมอมา

ย้อนกลับไปในปี 1991 ผมได้ไปบรรยายในการประชุมของคริสตจักรและผู้นำองค์กรคริสตจักรของสหภาพโซเวียตเดิมซึ่งเพิ่งกลายมาเป็นประเทศอิสระได้ไม่นาน ด้วยความหุนหันพลันแล่นและความบ้าบิ่น ผมพูดด้วยความรักร้อนรนและด้วยการชักจูงจิตใจเพื่อหาเหตุผลสนับสนุนให้กับการปลูกคริสตจักร และผมยังพูดในทางที่ถูกต้องด้วย ผมกำลังพูดกับคนกลุ่มที่มีอายุมากพอจะเป็นพ่อของผมได้ โดยที่หลายคนในนั้นมีบาดแผลที่เกิดจากความเชื่อสัตย์ที่พวกเขามีต่อพระเยซูคริสต์ ชายคนแรกที่ยืนขึ้นในช่วงเวลาการตอบคำถามได้กล่าวขอบคุณผมที่สละเวลามาพูด และจากนั้นก็บอกให้ผมนั่งลง เขาพูดว่า “พ่อหนุ่ม คริสตจักรของเราเองมีปัญหามากพอโดยไม่ต้องไปขอปัญหาเพิ่มจากการปลูกคริสตจักรใหม่หรือกะ” จริงๆ มันดูไม่ใช่คำถามสักเท่าไรและผมก็สองจิตสองใจว่าควรจะมีใจแข็งให้เขามองเห็นหรือไม่ แต่สติปัญญาก็เป็นฝ่ายชนะและผมก็เลือกที่จะเงียบเสีย!

ถึงแม้ผมจะเห็นใจกับความไม่พอใจของเขา แต่เขาก็ไม่ควรที่จะพูดถากถางเช่นนั้น คริสตจักรของพระเยซูคริสต์คือผลผลิตจากความตายของพระเยซู คริสตจักรคือสิ่งที่พระองค์รักและเป็นวิธีที่พระองค์จะรักษาอาณาจักรของพระองค์ให้มั่นคงโดยพระวิญญูอันบริสุทธิ์ นี่คือการศักดิ์ศรีของคริสตจักร

เมื่อเปาโลเขียนจดหมายถึงคริสตจักรในเมืองโคโลสี ท่านเขียนถึงการที่ข่าวประเสริฐเกิดผลและเจริญขึ้นทั่วโลก (คส.1:16) แล้วอะไรคือผลที่ข่าวประเสริฐผลิตออกมา? มันคือคริสตจักรใหม่หลายแห่งที่ผุดขึ้นมาเหมือนอย่างคริสตจักรแห่งเมืองโคโลสีที่เริ่มต้นขึ้นโดยชายผู้ไม่มีใครรู้จักที่มีชื่อว่าเอปาฟรัส ผลของข่าวประเสริฐคือชุมชนแห่งความสว่างที่ส่องเข้าไปในความมืดและขับไล่อำนาจมืดแห่งความวุ่นวายและความผิดปกติดอกไป นี่คือการปลุกคริสตจักรและนี่คือสง่าราศีของมัน

การปลุกคริสตจักรนั้นไม่ใช่การแค่เริ่มต้นกลุ่มผู้ร่วมนมัสการใหม่หรือการเริ่มต้นการประชุมครั้งใหม่ การปลุกคริสตจักรไม่ใช่การเปิดอาคารใหม่ การปลุกคริสตจักรคืองานแห่งการเติมให้เต็มและการครอบครอง มันคืองานแห่งการแผ้วถางต้นหนามแห่งการครอบครองแบบเผด็จการของซาตาน งานที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำนั้นมีศักดิ์ศรี พระเจ้าแห่งพระกิตติคุณได้เชื่อเชิญเราให้เข้ามาร่วมเติมโลกนี้ให้เต็มและร่วมครอบครองโลกนี้กับพระองค์ เมื่อเราออกไปสร้างสาวกจากทุกชนชาติก็เท่ากับว่าเรากำลังขยายเขตแดนแห่งสวนเอเดนด้วย เรากำลังสร้างสวนเอเดนไว้ทั่วทุกมุมโลก เรากำลังสร้างสถานที่ที่พระเจ้าทรงปกครองและดำเนินด้วยพระเมตตา เราถูกสร้างมาเพื่อสิ่งนี้ และนี่คือสิ่งที่อาดัมคนแรกได้สูญเสียไป นี่คือนั่นสิ่งที่อาดัมคนที่สองได้รักษาไว้ให้มันคงอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี และนี่คือสิ่งที่มันเป็นมาโดยตลอดในอาณาจักรของพระเจ้า

เมืองอันท็อกแห่งศตวรรษที่หนึ่ง

ผมอยากจะขอยกสามช่วงเวลาในการปลุกคริสตจักรขึ้น คือความเคลื่อนไหวของสามช่วงเวลาซึ่งได้รับการเสริมกำลังโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะไปศึกษาดูที่ สถานที่ 3 แห่งที่ต่างกันของ 3 ยุค 3 เวลา คือเมืองอันท็อกในกิจการ บทที่ 13 เมืองเจนีวาในช่วงเวลาของจอห์น คาลวิน และเมืองที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในตอนท้ายยุค

ในตอนต้นของกิจการ บทที่ 8 หลังจากที่สเทเฟนถูกฆ่าตายเพราะความเชื่อ คริสตจักรก็เริ่มถูกข่มเหงอย่างหนัก ผลจากเหตุการณ์นั้นคือผู้ติดตามพระเยซูได้กระจัดกระจายไป บางคนไปไกลถึงเมืองอันติโอกซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของเยรูซาเล็มไปอีก 482 กิโลเมตร รุ่ม ๆ ก็มีบางสิ่งที่ไม่ธรรมดาเกิดขึ้น ตามที่ลูกากำลังบอกเรา ก่อนหน้านั้นคริสตจักรประกาศเพียงแค่ว่ากับคนยิวเท่านั้น (กจ.11:19) แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง (ซึ่งได้รับการเฉลยจากพระวิญญาณ) ขณะนี้พวกเขาเริ่มประกาศกับพวกกรีกหรือพวกคนต่างชาติด้วย (กจ.11:20-21) และผลจากการประกาศก็ได้ทำให้มีคริสตจักรเกิดขึ้นที่เมืองอันติโอก

เป็นสิ่งสำคัญที่จะสังเกตว่าคริสตจักรได้ถูกปลุกขึ้น นี่คือนี่ที่ลูกาได้บอกเราในกิจการ 11:26 มันเป็นลักษณะข้อเท็จจริงของวิธีที่ปฏิบัติกันท่านบรรยายถึงการที่ “พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับเขาเหล่านั้น ผู้คนมากมายเชื่อและกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า” (กจ.11:21) ท่านบรรยายถึงการที่บาร์นาบัสถูกส่งไปเพื่อเสริมกำลังงานให้เข้มแข็งและการที่ท่านยินดีเมื่อเห็นหลักฐานที่แสดงถึงพระคุณพระเจ้า (กจ.11:23) ท่านเล่าถึงการที่บาร์นาบัสพาเปาโลไปที่เมืองอันติโอก และเล่าต่อถึงการที่ “บาร์นาบัสกับเปาโลร่วมประชุมกับคริสตจักรและสั่งสอนคนเป็นจำนวนมากตลอดหนึ่งปีเต็ม” (กจ.11:26) ไม่มีการบรรยายว่าคริสตจักรมีรูปแบบอย่างไร แต่มันชัดเจนแล้วว่านี่คือสิ่งที่เกิดขึ้น

คริสตจักรเกิดขึ้นเพราะการประกาศที่เกิดขึ้นเองอย่างเป็นธรรมชาติ และนี่คือรูปแบบของคริสตจักรที่ดีที่สุด มันไม่มีวิธีการที่ซับซ้อนหรือการลงสื่อโฆษณา ไม่มีขั้นตอนที่กำหนดให้ทำตาม ไม่มีการหาสมาชิกให้ได้เยอะก่อนที่จะเปิดอย่างเป็นทางการได้ ไม่มีโปรแกรมการระดมทุนแทนที่จะเป็นอย่างนั้นคริสตจักรได้เกิดขึ้นอย่างมีสง่าราศีและเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่ธรรมดา สิ่งนี้เกิดขึ้นได้จากการ

ครอบครองเหนือทุกสิ่งของพระวิญญาณพระเจ้าเท่านั้น และนี่เป็นเหตุผลว่าทำไมสิ่งนี้จึงมีความหมายมากนัก

ทำไมลูกจึงต้องบอกเรื่องนี้กับเรา? ทำไมท่านถึงรวมเหตุการณ์นี้ไว้ในการเขียนบรรยายเรื่องราวของท่านด้วย? มีเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นตลอดช่วงเวลาของหนังสือกิจการที่ท่านสามารถเลือกได้ว่าจะกล่าวถึงหรือไม่ แต่ท่านตัดสินใจที่จะเขียนบันทึกเรื่องราวรูปแบบของคริสตจักรในเมืองอันทิโอคเพราะท่านต้องการจะแสดงให้เห็นว่า นี่คือผลงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์คือผู้ปลุกคริสตจักร องค์ตรีเอกานุภาพคือพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งหมดล้วนเป็นผู้ปลุกคริสตจักร

และการปลุกคริสตจักรก็ไม่ใช่ผลพลอยได้จากการออกไปทำงานมิชชันเท่านั้น คริสตจักรคือหัวใจของวิธีในการออกไปทำงานมิชชันของพระเจ้า โดยทางการสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์พระเจ้าได้รวบรวมผู้คนและสร้างชุมชนใหม่ของพระองค์ขึ้นมา ตอนนี้พระเจ้าได้สร้างสวนเอเดนแห่งใหม่ขึ้นมาตรงกลางใจของคนต่างชาติอย่างชาวอันทิโอค คริสตจักรได้เกิดขึ้นในเมืองอันทิโอคโดยปราศจากความช่วยเหลือใดๆ จากบรรดาอัครทูต แม้แต่ในระยะเริ่มต้นก็ไม่ได้รับการสนับสนุนใดๆ จากคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

แต่เรื่องราวไม่ได้จบเพียงเท่านั้น เพราะในกิจการ บทที่13 เราพบว่าทีมมิชชันนารีที่ได้รับการเตรียมไว้ได้เริ่มถูกส่งออกไปในเขตแดนของคนต่างชาติ ซึ่งมันเกิดขึ้นจากคริสตจักรแห่งใหม่จากเมืองอันทิโอคนี้เอง

ในตอนท้ายของบทที่12 ลูกาได้บันทึกเรื่องการตายอันน่าสยดสยองของเฮโรดไว้ จากนั้นเขาได้เขียนประโยคสรุปอีกหนึ่งประโยคลงไป คือสิ่งที่คอยเตือนใจในพระธรรมกิจการ 12:24 ว่า พระคำของพระเจ้ายังคงทวียิ่งขึ้นและแพร่กระจายออกไป ลูกาจึงจะวางสองเหตุการณ์นี้ไว้ข้างๆ กัน เฮโรดตายเพราะความเย่อหยิ่งและการหมิ่นประมาทพระเจ้า แต่

พระคำของพระเจ้ายังคงแพร่ออกไปยิ่งขึ้น ผู้ปกครองได้ตายไปแต่อาณาจักรของพระเจ้าได้ขยายออกไป ชื่อเสียงของพระเยซูยิ่งเลื่องลือออกไป

ต่อมา คริสตจักรที่เกิดขึ้นเองในเมืองอันท็อกแห่งนี้ได้กลายมาเป็นคริสตจักรที่ปลุกคริสตจักรอื่นๆ อีก โดยการส่งสองคนที่ดีที่สุดของพวกเขาออกไป ขณะที่ผู้นำคริสตจักรมารวมตัวกันพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสว่า “ให้แยกบาร์นาบัสและเซาโลออกมาสำหรับงานที่เราจะเรียกให้เขาทำ”(กจ.13:2 ERV) แล้วงานนั้นคืออะไร? คำตอบคือการไปปลุกคริสตจักร เปาโลและบาร์นาบัสออกจากที่นั่นแล้วไปบุกเบิกคริสตจักรในเมืองอันท็อกแห่งแคว้นพิสิเดีย เมืองอีโคเนียม เมืองลิสตราและเมืองเดอร์บี

การเดินทางออกไปบุกเบิกคริสตจักรครั้งนี้ถูกส่งออกมาจากคริสตจักรที่เกิดขึ้นเองโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่จึงเป็นสาเหตุว่าทำไมมันจึงสำคัญมาก คริสตจักรเกิดขึ้นเพราะนี่คือสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำ และจากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำคริสตจักรที่พระองค์ได้ปลุกไว้ให้ไปเป็นเครื่องมือที่จะทำให้งานการปลุกคริสตจักรอย่างเดียวกันนั้นดำเนินต่อไป

คริสตจักรทุกแห่งควรจะเป็นคริสตจักรที่ปลุกคริสตจักรอื่นๆ ขึ้นมาอีก นี่หมายถึงคริสตจักรทุกที่โดยไม่มีข้อยกเว้น การบุกเบิกคริสตจักรใหม่ไม่ใช่แค่งานของพวกที่มีความสนใจหรือมีความสามารถพิเศษเท่านั้น เช่นเดียวกับการที่คริสเตียนทุกคนถูกเรียกมาให้เป็นมิชชันนารี (ผู้ออกไปทำพันธกิจ) คริสตจักรทุกแห่งก็ถูกเรียกให้เป็นคริสตจักรที่ขยายออกไปในที่แห่งอื่นเช่นกัน ที่เป็นแบบนี้เพราะว่าเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรวบรวมมิชชันนารีมาไว้ด้วยกัน สิ่งที่คุณจะได้ก็คือคริสตจักรของพวกมิชชันนารีนั่นเอง และคริสตจักรของผู้ออกไปทำงานมิชชันนารีย่อมจะปลุกคริสตจักรใหม่ๆ พระวิญญาณคือวิญญาณแห่งการขยายคริสตจักร การปลุกคริสตจักรคือเครื่องมือที่พระเจ้าเลือกเพื่อใช้ในการประกาศ ในการ

ขยายอาณาจักรของพระองค์ การเกิดผล การสร้างสาวกและในการช่วย
จุดติ่งชายและหญิงจากความมืดมาสู่ความสว่าง

ก่อนตาย พระเยซูได้ยืนยันถึงความตั้งใจที่จะสร้างคริสตจักรของ
พระองค์ต่อเหล่าสาวก พระองค์สัญญาว่า “เราจะสร้างคริสตจักรของเรา”
(มธ.16:18) เรื่องราวของคริสตจักรคือเรื่องราวของการหว่านเมล็ดพืช
การงอกแตกหน่อและการเติบโตของกลุ่มคริสเตียนผู้กำลังร่วมนมัสการ
เรียนรู้และเป็นพยานด้วยกัน พูดอีกอย่างคือ ประวัติศาสตร์ของคริสตจักร
ตั้งแต่มีทิว บทที่ 28 และจากกิจการ บทที่ 28 เป็นต้นไปนั้น การปลูก
คริสตจักรเป็นหัวใจสำคัญของมันทั้งหมด

เมืองเจนีวาแห่งศตวรรษที่สิบหก

ให้เราดูอีกช่วงเวลาหนึ่งในเรื่องเดียวกันนี้ ผมอยากจะขอชี้แนะว่าข้อตกลง
ร่วมกันของเครือข่ายกิจการ 29 ในการประเมิน การสอน การอบรมและ
การสนับสนุนนั้นได้เอามาจากคู่มือการปลูกคริสตจักรของจอห์น คาลวิน
แห่งเจนีวา (John Calvin's Genevan Church-Planting Manual)

ชายชาวอังกฤษคนหนึ่ง ชื่อว่าจอห์น เบล เดินทางมุ่งหน้าสู่เมือง
เจนีวาในฐานะผู้ลี้ภัยจากปัญหาการข่มเหงทางความเชื่อและความ
ไม่สงบทางการเมืองซึ่งกำลังเกิดขึ้นที่ยุโรปในเวลานั้น นี่คือนี่ที่เขาได้พบ

“สำหรับผม เจนีวาดูเหมือนจะเป็นการอัศจรรย์อันแสนวิเศษของโลกใบนี้ เพราะ
มีคนมากมายจากทุกประเทศมาที่นี่ราวกับว่ามันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มันนำ
อัศจรรย์ที่คนสเปน คนอิตาลี คนสกอตแลนด์ คนอังกฤษ คนฝรั่งเศสและคน
เยอรมันผู้ซึ่งไม่เห็นพ้องต้องกันในเรื่องของประเพณี ภาษาพูดและการแต่งกาย
แต่มาอยู่ร่วมกันอย่างรักใคร่ เป็นมิตร และอาศัยร่วมกันเหมือนอย่างชุมชนของ
คริสเตียน”⁸

8 John T. McNeill, *The History and Character of Calvinism* (OUP, 1954), pp. 178-9.

เนื่องจากเมืองเจนีวาเป็นเมืองที่ใช้ภาษาฝรั่งเศส ดังนั้นผู้ลี้ภัยที่อยู่ในเมืองส่วนใหญ่จะมาจากประเทศฝรั่งเศส ที่เจนีวาผู้คนรับคำสอนมาจากจอห์น คาลวิน ในอาสนวิหารแซ็งปีแยร์ เมื่อพวกเขาหนึ่งฟังคาลวินเริ่มพูดถึงพระกิตติคุณ หัวใจของพวกเขาที่รุ่มร้อนเมื่อนึกถึงประเทศที่พวกเขาจากมา คนเหล่านั้นรู้สึกว่าการให้ใจให้กลับไปบ้านเกิดเมืองนอนของตนพร้อมกับชาวประเสริฐ

แต่คาลวินไม่ได้อยากจะส่งพวกเขากลับไปอย่างผู้ออกไปทำงานมิชชันที่ขาดความรู้ คาลวินเชื่อว่าผู้ออกไปทำพันธกิจที่ดีหรือผู้บุกเบิกคริสตจักรที่ดีจะต้องเป็นนักศาสนศาสตร์ที่มีความรู้ด้วย ดังนั้นท่านจึงทดสอบความสามารถในการเทศนาของพวกเขา มีขั้นตอนการประเมินในเรื่องคุณลักษณะทางศีลธรรมของพวกเขา ดังนั้นคาลวินจึงส่งผู้ประกาศที่ผ่านการอบรมและประเมินแล้วท่านนั้นกลับไปยังฝรั่งเศสเพื่อที่พวกเขาจะประกาศข่าวประเสริฐได้อย่างดี

คาลวินไม่เพียงแต่ให้ความรู้กับผู้บุกเบิกคริสตจักรแล้วส่งพวกเขากลับไป แต่ท่านต้องการมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดในงานการประกาศข่าวประเสริฐในบ้านเกิดของท่านด้วย คนพวกนั้นเป็นมากกว่าความทรงจำสำหรับคาลวิน พวกเขาเป็นมากกว่ารูปที่ติดอยู่บนตู้เย็น เรามีบันทึกการเขียนจดหมายติดต่อกันเป็นร้อยๆ ฉบับ ระหว่างคาลวินกับผู้บุกเบิกคริสตจักร เหล่านั้น ซึ่งท่านได้ให้คำแนะนำภาคปฏิบัติในเรื่องการเป็นศิษยาภิบาลและการก่อตั้งคริสตจักรได้ดิน

วิธีนี้เกิดประสิทธิภาพอย่างมาก ในปี 1555 มีคริสตจักรโปรเตสแตนต์ได้ดินเพียงแค่ 5 แห่ง สี่ปีต่อมาในปี 1559 จำนวนคริสตจักรได้เพิ่มเป็นมากกว่า 100 แห่ง และสามปีต่อมาในปี 1562 มีการประมาณว่า มีคริสตจักรในฝรั่งเศสมากกว่า 2,000 แห่งที่สั่งสอนข่าวประเสริฐของพระเจ้าด้วยจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมมากกว่าหนึ่งล้านคน คาลวินไม่ได้แค่ปลุกคริสตจักร

หลายแห่ง แต่กาลวินได้ปลุกคริสตจักรขนาดใหญ่หลายแห่งซึ่งเวลาต่อมา คริสตจักรเหล่านั้นได้ออกไปปลุกคริสตจักรมากกว่าเดิมอีก ประวัติศาสตร์ คริสตจักรที่แท้จริงคือประวัติศาสตร์แห่งการบุกเบิกคริสตจักร กาลวินได้กล่าวไว้ว่า

“เมื่อเราได้เห็นว่า พระเจ้าทรงมอบสมบัติอันล้ำค่าและสิ่งซึ่งไม่อาจประเมินราคา ได้ตั้งเช่นถ้อยคำของพระองค์แก่เรานั้น เราจะต้องฟังพาพระคำของพระองค์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อที่เราจะรักษามันให้คงอยู่อย่างปลอดภัยและไม่สูญหายไป และขอให้มนุษย์ทั้งหลายตรวจสอบจนแน่ใจว่าได้เก็บรักษามันไว้ใน กล้องดวงใจเป็นอย่างดี การที่แต่ละคนจะสนใจเรื่องความรอดของตัวเองนั้นมัน ยังไม่พอ ความรู้ในเรื่องของพระเจ้าจะต้องส่องแสงสว่างไปทั่วทั้งโลกด้วย”⁹

เมืองเยรูซาเล็มใหม่

เราสามารถมองย้อนกลับไปได้ในหลายช่วงเวลาของประวัติศาสตร์คริสตจักร เราสามารถกลับไปดูประวัติศาสตร์ของคณะแบปติสในศตวรรษที่ 17 สามารถศึกษาประวัติของคณะเมโธดิสต์ในศตวรรษที่ 18 ก็ได้ ในวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของจอห์น เวสลีย์ ประชากรอังกฤษร้อยละ 30 อยู่ในคณะ เมโธดิสต์ เราสามารถเห็นได้ในพันธกิจของชาร์ลส สเปนอร์เจียนใน ศตวรรษที่ 19 สเปนอร์เจียนไม่ได้เพียงแค่อำนาจหนึ่งในคริสตจักรขนาดใหญ่แห่งหนึ่งขึ้นมาในโลก แต่ท่านยังได้อบรมและสร้างคณะผู้บุกเบิก คริสตจักรให้ไปปลุกคริสตจักรทั่วลอนดอนอีกด้วย หากเราจะไปดูที่อินเดีย เยอร์มันนี รัสเซีย หรือจีนเพื่อที่จะเห็นความเคลื่อนไหวของการปลุก คริสตจักรเราก็อาจทำได้ คริสตจักรแต่ละแห่งเกิดขึ้นได้โดยไม่จำกัดวิธีการ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดคริสตจักรเหล่านี้ก็ถูกปลุกลงไป อยู่ดี

9 John Calvin, Sermon on 1 Timothy 2:3. Cited in *Reformed Quarterly* (Fall 2001), p. 9.

แต่การปลุกคริสตจักรนั้นไม่ได้เป็นเพียงแค่อ้างอิงทางประวัติศาสตร์เท่านั้น มันคือคำสั่งที่อยู่ในพระคัมภีร์และในทางศาสนศาสตร์ก็เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ ชาวประเสริฐผลักดันให้เราออกไปปลุกคริสตจักรตั้งแต่เริ่มต้นคือตั้งแต่ไนรันดร์กาล จุดมุ่งหมายของพระเจ้าคือการที่มีประชากรกลุ่มหนึ่งไว้สำหรับตัวพระองค์อันเป็นประชากรที่พระองค์จะได้สำแดงพระเกียรติสิริของพระองค์แก่พวกเขาและผ่านทางพวกเขา การทวีคูณของคริสตจักรจึงเป็นผลที่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้จากพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ดังเช่นที่มันเกิดขึ้นในเมืองอันท็อกและเจนีวา สิ่งเดียวกันนี้ยังคงเกิดขึ้นอยู่เรื่อยมาตลอดทั้งประวัติศาสตร์

การปลุกคริสตจักรนั้นไม่ใช่แพชชั่นหรือกระแสนิยมในช่วงเวลาสั้นๆ มันไม่ใช่การกระทำที่เกิดขึ้นจากความสิ้นหวังเพราะจำนวนสมาชิกของโบสถ์เริ่มร่อยหรอลงไป ย้อนกลับไปทิวสวอนเดนพระเจ้าได้ปลุกคริสตจักรขึ้นแห่งหนึ่ง อาดัมและเอวาคือแกนนำคริสตจักรของพระองค์ ในมัทธิวบทที่ 5 เมื่อพระเยซูกำลังอยู่ที่บนภูเขาและกำลังรวบรวมสาวกของพระองค์เข้าด้วยกัน พระเยซูก็กำลังปลุกคริสตจักรแห่งหนึ่งอยู่ พระองค์กำลังรวบรวมแกนนำและเริ่มโครงการไปบุกเบิกคริสตจักรทั่วโลกอยู่

อย่างไรก็ตาม ช่วงเวลาสุดท้ายของเราไม่ได้ถูกหยิบยกออกมาจากประวัติศาสตร์ แต่จากอนาคตซึ่งอยู่ไกลกว่าประวัติศาสตร์ออกไป การบรรยายของพระคัมภีร์และประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติกำลังเดินทางไปถึงจุดที่ถูกอธิบายไว้ในวิวรณ์ บทที่ 21-22 พระเจ้ามีภาพของตอนจบนี้ไว้ตั้งแต่ตอนต้นแล้ว พระเจ้าได้เริ่มต้นบางสิ่งที่ทรงตั้งใจว่าจะให้มันจบลงในการทรงสร้างใหม่นี้

ในหนังสือวิวรณ์ ยอห์นพูดถึงนครบาบิโลนและกรุงเยรูซาเล็ม ท่านกล่าวถึงชุมชนของสัตว์ร้าย คือชุมชนที่จะนำความทุกข์ยากลำบากอย่าง

หนักมาสู่กลุ่มคริสเตียน ชุมชนแห่งนี้คือภาพของเมืองคือเมืองบาบิโลน และภาพของหญิงคนหนึ่งซึ่งก็คือเมืองบาบิโลนที่ทำตัวเยี่ยงโสเภณี อันเสื่อมทรามยิ่งนัก ยอห์นยังได้กล่าวถึงชุมชนอีกแห่งหนึ่งคือชุมชนที่แท้จริงของคนของพระเจ้า ชุมชนแห่งนี้เป็นภาพของเมืองและผู้หญิงด้วย เธอคือนครเยรูซาเล็มใหม่และเจ้าสาวของลูกแกะของพระเจ้า และในตอนจบเจ้าสาวก็ได้มาแทนที่โสเภณีตัวแม่นั้น

ในวิวรณ์ บทที่ 21:1-2 ยอห์นบรรยายถึง :

- “ฟ้าใหม่และโลกใบใหม่”
- “นครบริสุทธิ, นครเยรูซาเล็มใหม่”
- “เจ้าสาวแต่งกายงดงามรอรับผู้เป็นสามี”

ทั้งหมดนี้ล้วนกล่าวถึงสิ่งเดียวกันเพียงแค่มองจากมุมที่ต่างกันและมีชื่อที่ต่างกันเท่านั้น ทั้งหมดคือเจ้าสาวของพระคริสต์ คือคริสตจักร และชุมชนที่ผู้ได้รับการไถ่มารวมตัวกัน ดังนั้นการทรงสร้างใหม่ก็คือนครเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งก็คือเจ้าสาวหรือคริสตจักรนั่นเอง พุดอีกอย่างคือการทรงสร้างใหม่คือคริสตจักรแห่งยุคสุดท้าย

นี่หมายความว่าคริสตจักรไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่เกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจหรือเป็นอะไรที่อยู่นอกเส้นทางหรือเป้าหมายของพระเจ้า คริสตจักรคือจุดจบของประวัติศาสตร์ มันคือสิ่งที่อยู่ในใจของพระเจ้า ฉะนั้นถ้าหากเราเข้าใจ ปลุกระดม วิงวอน หวานล่อม กดดันผู้คนให้ปลุกคริสตจักร นั่นก็เป็นเพราะเราต้องการให้คนมาร่วมในนิมิตที่พระเจ้ากำลังทำอยู่ การปลุกคริสตจักรเป็นความอุตสาหะอันทรงเกียรติและพระเจ้าเชื่อเชิญเราให้เข้ามามีส่วนร่วมในนั้น โดยเหตุแห่งความรอดของเรา โดยเหตุแห่งการที่ทรงเลือกเราและการให้เราบังเกิดใหม่ ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง หรือจะเป็นคริสตจักรไหนก็ตาม

บทบาทของคุณในการปลุกคริสตจักรอาจจะต่างจากของคนอื่น มันไม่มีกฎที่ตายตัวสำหรับผู้บุกเบิกคริสตจักร มันไม่มีปฎิเสธสำหรับสำหรับการปลุกคริสตจักรหรอก ไม่มีเทคนิคพิเศษใดๆ แต่เรามีคำสัญญาของพระเยซูว่าพระองค์จะเป็นผู้สร้างคริสตจักรของพระองค์ขึ้นมา ข้อพระคัมภีร์ที่สนับสนุนการปลุกคริสตจักรนั้นไม่ได้อยู่ตรงนั้นโดยตรงนี้ หน่อย แต่มันคือสาระสำคัญของพระคัมภีร์ทั้งเล่มตั้งแต่ปฐมกาลบทที่ 1 ไปจนถึงวิวรณ์ บทที่ 22 มันคือสิ่งที่อยู่ในพระทัยพระเจ้า พระเจ้ากำลังขยายและท่วมเทตัวพระองค์เองในการทำให้คริสตจักรได้เกิดขึ้น นี่เป็นสาเหตุที่พระเยซูตาย ฟืนขึ้นและขึ้นสู่สวรรค์ และนี่เป็นสาเหตุที่พระเยซูจะกลับมา และนี่เองคือนิมิตที่เราทั้งหลายได้รับเชิญให้มาเข้าร่วม

และในการที่เราทำเช่นนี้ ความหวังแห่งคำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่ก็จะ เป็นจริง “เพราะโลกจะเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระเกียรติสิริขององค์ พระผู้เป็นเจ้า ดังหวังน้ำทั้งหลายที่ปกคลุมท้องทะเล” (ฮบก.2:14)

บทที่ 4

แรงจูงใจ การปลุกคริสตจักร ที่เปี่ยมด้วยพระคุณ

แมก แชนด์เลอร์

เพราะความรักของพระคริสต์ผลักดันเราอยู่ เพราะเรามั่นใจว่าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และในเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง ฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และในเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง บรรดาผู้มีชีวิตอยู่จึงไม่ควรอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่อยู่เพื่อพระองค์ ผู้สิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขาและคืนพระชนม์ขึ้นมาอีก

ดังนั้นตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่พิจารณาใครตามทัศนะของโลก แม้ครั้งหนึ่งเราเคยพิจารณาพระคริสต์แบบนั้น แต่เราก็จะไม่ทำเช่นนั้นต่อไป ฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ใน

พระคริสต์ การทรงสร้างใหม่ได้เกิดขึ้นแล้ว สิ่งเก่าได้ล่วงไป สิ่งใหม่ได้เข้ามา! ทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้าผู้ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์โดยทางพระคริสต์ และทรงมอบหมายพันธกิจแห่งการคืนดีนี้ให้กับเรา คือพระเจ้าได้ทรงให้โลกคืนดีกับพระองค์ในพระคริสต์ไม่ทรงถือโทษบาปของมนุษย์ และพระองค์ทรงมอบหมายเรื่องราวแห่งการคืนดีนี้ไว้กับเรา ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์เสมือนหนึ่งพระเจ้าทรงเรียกร้องท่านทั้งหลายผ่านทางเรา เราจึงขอร้องท่านในนามของพระคริสต์ว่า จงคืนดีกับพระเจ้า พระเจ้าทรงกระทำพระองค์ผู้ปราศจากให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อในพระองค์เราจะกลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า (2 คร.5:14-21)

การปลุกคริสตจักรเริ่มกลายมาเป็นที่นิยมมากขึ้น มีอยู่ช่วงหนึ่งที่มันเคยเป็นงานของคนพวกแปลกประหลาดที่อยู่นอกกลุ่มมิชชันนารีเท่านั้นจะทำได้และไม่วางใจกับอะไรสักอย่าง แต่การปลุกคริสตจักรกำลังกลายเป็นกระแสหลักมากยิ่งขึ้น เดียวนี้โลกของนักบุญเปโตรคริสตจักรกลับเต็มไปด้วยนักบุญเปโตรคริสตจักรมาดเท่า จะว่าไปในหลายๆ ด้าน นี่ก็เป็นก้าวกระโดดที่น่าชื่นใจทีเดียว แต่มันก็มาพร้อมกับอันตรายบางอย่างด้วยการปลุกคริสตจักรกลายมาเป็นหนทางที่จะสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองหรือสร้างอาณาจักรของตัวเองขึ้นมา

ดังนั้น ทุกคนที่คิดจะปลุกคริสตจักรจึงควรจะต้องคำนึงถึงเรื่องของแรงจูงใจด้วย เพราะแรงจูงใจนั้นสำคัญ

แรงจูงใจสำคัญเพราะแรงจูงใจที่ถูกต้องมีความหมายต่อพระเจ้า

แรงจูงใจนั้นมีความสำคัญด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรกและเป็นประการที่สำคัญคือ มันมีความหมายเพราะพระคัมภีร์บอกว่ามันมี

ความหมาย ไม่ใช่แค่การกระทำที่มีความหมาย พระเจ้าสนใจว่าอะไรคือแรงขับเคลื่อนในการกระทำนั้นๆ เราเห็นสิ่งนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกในพระคัมภีร์ซึ่งผมจะขอยกมาสามตัวอย่าง

สุภาษิต 21:2 กล่าวว่า “มนุษย์เห็นว่าทุกอย่างที่เขาทำนั้นถูกต้อง แต่พระยาห์เวห์ตัดสินที่จิตใจ (ERV)” เราอาจจะมองว่าสิ่งที่เราทำนั้นถูกต้อง แต่พระเจ้าทรงเห็นแรงขับเคลื่อนของหัวใจเรา

เมื่อประมาณห้าปีที่แล้ว ผมได้รับการวินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคมะเร็งในสมองระยะสุดท้าย หมอให้เวลาผมอยู่อีกแค่สองหรือสามปี นั่นก็ผ่านมาแล้วห้าปีซึ่งแน่นอนว่าหมอพูดผิด! การที่ผมรู้ว่าเหลือเวลาที่จะอยู่อีกแค่สองสามปีทำให้ผมเริ่มจัดการเรื่องในบ้านให้เรียบร้อย และนี่คือสิ่งที่ผมค้นพบเกี่ยวกับหัวใจของตัวเอง สิ่งที่ผมจะพูดต่อไปนี้เมื่อได้ฟังแล้วคุณจะต้องตัดสินใจอย่างไรก็ตามแต่ แต่จงรู้ว่าพระเจ้าจะตัดสินคุณเพราะคุณตัดสินผม

ผมสามารถพูดได้ด้วยความมั่นใจอย่างเต็มที่ที่ผมพบว่าตัวเองรักพระเยซูคริสต์อย่างสุดหัวใจและหมดหัวใจ ผมรู้ว่าความรักนั้นอยู่ในใจของผม ผมรู้ว่าทั้งหมดของผมนั้นก็เพื่อพระองค์และผมอยากให้ความสำคัญกับชื่อเสียงของพระองค์เหนือๆ ทุกสิ่ง ผมรู้ว่าผมต้องการอยากจะทำให้ชายและหญิงมากมายมานับการและชื่นชมยินดีในพระองค์เหมือนดังที่ผมเป็น

แต่สิ่งที่ผมค้นพบอีกอย่างคือ เมื่อผมยกย่องพระเยซู ผู้คนก็กลับมายกย่องตัวผม เพราะว่าผมรักพระเยซูผมจึงอยากให้ความสำคัญกับพระองค์มากที่สุด แต่เมื่อผมให้ความสำคัญกับพระเยซูมากที่สุดคนก็มาสรรเสริญผมและพูดว่า “โห ผู้ชายคนนี้นักเล้าหาญอะ ชายคนนี้สุดยอดจริงๆ”

ผมพบว่าตัวเองมีแรงจูงใจหลายอย่างปะปนกันไป ดังนั้นผมจึงขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณของพระองค์ และผมก็ร้องขอที่พระองค์จะโปรดช่วยให้แรงผลักดันของผมไม่ซับซ้อนและเป็นหนึ่งเดียว ผมพบ

ว่าสิ่งที่พระธรรมสุภามิต 21:2 พูดถึงนั้นเป็นการต่อสู้ที่อยู่ในใจของผมด้วย ผมต้องปล้ำสู้กับพระเจ้าเพื่อที่จะวางชีวิตของตัวเองลงต่อหน้าพระองค์ แล้วทูลขอพระองค์ให้ช่วยในกระบวนการที่จะทำให้ผมเล็กลง และพระองค์ยิ่งใหญ่ขึ้นนั้นดำเนินต่อไป

หรือไม่ก็จงพิจารณาใน มัทธิว 6:1 ที่ว่า “จงระวัง อย่าทำดีเพื่อเอาหน้า ถ้าทำเช่นนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระบิดาของท่านในสวรรค์”

มันชัดเจนแล้วว่าพระเยซูทรงคิดว่าแรงจูงใจนั้นสำคัญ มันสำคัญขนาดที่ว่าเราจำเป็นต้องระมัดระวังเมื่อเรากำลังทำสิ่งที่ชอบธรรมอยู่ เราทุกคนล้วนเห็นตรงกันว่ามันเป็นเรื่องดีที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม ไม่มีใครจะพูดว่าเขาต่อต้านความชอบธรรมหรอก เราต่างรู้ว่าเราควรที่จะแสวงหาความชอบธรรมและเดินในทางชอบธรรม แต่พระเยซูบอกว่าแรงผลักดันในการดำเนินในความชอบธรรมนั้นสำคัญด้วย ถ้าคุณดำเนินในความชอบธรรมเพื่อที่จะได้รับการสรรเสริญหรือการเห็นชอบจากคนอื่น มันก็คือความดีจอมปลอมซึ่งเป็นความชอบธรรมที่ใช้ไม่ได้ คุณจะได้รับการรางวัลเป็นคำสรรเสริญจากผู้คน แต่คุณจะไม่ได้รับการรางวัลอะไรเลยจากพระบิดาผู้อยู่บนสวรรค์ของคุณ

สุดท้ายนี้ ลองใคร่ครวญใน 2โครินธ์ 9:7 “แต่แต่ละคนควรให้ตามที่ตั้งใจไว้ ไม่ใช่ให้ด้วยความเสียดายหรือถูกบังคับ เพราะพระเจ้ารักคนที่ให้ด้วยใจที่ชื่นชมยินดี (ERV)”

องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นรักแรงจูงใจของผู้ที่ให้ ไม่ใช่เพียงแค่ว่าสิ่งที่เขาให้ ฉะนั้นผมจึงควรที่จะมีใจกว้างขวางด้วยความยินดี มันควรจะเป็นความสุขใจเมื่อผมได้ให้ การที่เพียงแค่ว่าทำตามสิ่งที่พระเจ้าสั่งนั้นไม่เพียงพอท่าทีของผมในการถวาย 10 เปอร์เซนต์เพียงเพื่อจะได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าแต่ภายนอกนั้นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ มันไม่ใช่แบบนั้นเลย ผมจะต้องรักที่จะให้ด้วยใจกว้างขวางในสิ่งที่พระเจ้าได้มอบให้แก่ผมด้วย

แรงจูงใจนั้นสำคัญ

เพราะฉะนั้น เหตุผลแรกที่คุณต้องพิจารณาแรงจูงใจในการบุกเบิกคริสตจักรของคุณเพราะพระคัมภีร์บอกว่าแรงจูงใจนั้นสำคัญ ซึ่งนั่นก็คือเหตุผลหลัก

แรงจูงใจสำคัญเพราะแรงจูงใจที่ถูกต้องจะคงอยู่

แต่มันยังมีเหตุผลที่สองที่แรงจูงใจนั้นสำคัญ เพราะแรงจูงใจที่ไม่ได้หยั่งรากลงในพระคำของพระเจ้าล้วนเป็นแรงจูงใจที่เหลาะแหละ และเอาแน่เอานอนไม่ได้ แรงจูงใจพวกนี้จะไม่ช่วยให้เราสามารถข้ามผ่านคืนวันอันโหดร้ายได้

เรารู้ว่าสิ่งนี้เป็นความจริงได้ง่ายๆ โดยการสังเกตชีวิตของเราและรูปแบบวัฒนธรรมของสังคมเรา สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นในช่วงเดือนมกราคมของทุกปีคือโรงยิมหรือฟิตเนสจะคับคั่งไปด้วยสมาชิกหน้าใหม่ๆ ทุกๆ เดือนมกราคมเมื่อคุณไปที่ฟิตเนสเพื่อออกกำลังกาย คุณอาจจะไม่สามารถหาที่ว่างได้เลย แต่เมื่อถึงเดือนมีนาคม คนหน้าใหม่พวกนั้นก็หยุดมาแล้ว และพวกที่มาออกกำลังกายที่ฟิตเนสก็จะมีแต่เพียงกลุ่มของคนที่มาเป็นประจำทั้งปีเท่านั้น เมื่อปีใหม่ผ่านเข้ามา ผู้คนก็รู้สึกว่ามีแรงจูงใจที่จะรักษาสุขภาพให้ดีขึ้น พวกเขาอยากที่จะกลับไปหุ่นดีเหมือนเดิม พวกเขาจึงไปที่ฟิตเนส แต่จากนั้นพวกเขาก็ค่อยๆ ถอนตัวออกมา แรงจูงใจของพวกเขา มันอ่อนแอเกินไป และมันพ่ายแพ้ให้กับความกดดันของชีวิตประจำวัน

เช่นเดียวกับคริสเตียน พวกเราหลายคนเคยรู้สึกมีแรงกระตุ้นอย่างพ่วงพรวดให้ท่องจำข้อพระคัมภีร์หรือประหยัดกินประหยัดใช้เพื่อที่จะสามารถให้ด้วยใจกว้างขวางได้ แต่เราก็มักไม่ค่อยรู้สึกจริงๆ ว่ายังมีแรงกระตุ้นอยู่เสมอแม้ในช่วงวันที่ยากลำบาก ปีที่ยากลำบาก หรือทศวรรษที่ยากลำบากเลย

นี่เป็นเรื่องที่สำคัญในการปลุกคริสตจักร การบุกเบิกคริสตจักรในแต่ละภูมิภาคของโลก เช่น ในทวีปยุโรป เป็นงานที่หินมาก สภาพอากาศ ขุนมัวและสภาพของดินก็แห้งแข็ง เป็นความจริงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาเหนือแผ่นดินเพื่อที่การฟื้นฟูจะเกิดขึ้นในแบบที่เราส่วนใหญ่ก็ยังไม่กล้าจะฝันถึงในตอนนี้ได้ในปัจจุบันนี้สำหรับพวกเราส่วนใหญ่ การเกิดผลมันค่อนข้างจะช้ามาก นอกจากนั้นส่วนใหญ่แล้วที่ผมเห็นในอินเทอร์เน็ตคนก็แหกกันไปชื่นชมนักเทศน์พวกที่สอนผิดจนแทบไม่เหลือเค้าความเชื่อของคริสเตียนเลย แต่พวกเขา กลับมีการเติบโตขึ้นอย่างที่ไม่ใช่เรื่องปกติเลยสำหรับพวกเรา มันช่างน่าท้อใจเสียจริง ๆ ในสภาวะเช่นนี้ ดินที่เหมาะสมที่สุดที่จะตอกเสาเข็มแห่งแรงจูงใจของเราให้หยั่งลึกลงไปก็คือ ดินดีแห่งพระคำของพระเจ้า

ฉะนั้น อะไรคือแรงผลักดันของเราในการปลุกคริสตจักรที่จะไปปลุกคริสตจักรแห่งอื่นต่อไป เป้าหมายของเราจึงไม่ใช่แค่การไปปลุกคริสตจักร แต่เป็นการปลุกคริสตจักรที่ในสายเลือดของมันมีความต้องการมาตั้งแต่ต้นว่าจะให้กำเนิดคริสตจักรอื่นๆ จากตัวของมันเอง ดังนั้น เป้าหมายของเราจึงไม่ใช่การที่คริสตจักรแห่งหนึ่งได้ถูกปลุกขึ้นมา แต่เป็นคริสตจักรแห่งหนึ่งๆ ที่ไปปลุกคริสตจักรอีกหลายแห่งอย่างไม่สิ้นสุด แล้วอะไรคือแรงจูงใจของเรา? มันคือคำถามที่สำคัญเพราะถ้าแรงจูงใจของเราไม่ถูกต้อง เราจะท้อใจและหมดแรงในที่สุด

ความรักของพระคริสต์ผลักดันเราอยู่

2 โครินธ์ 5:14 กล่าวว่า “ความรักของพระคริสต์บังคับเราอยู่” พระคัมภีร์ภาษาไทย ฉบับอ่านเข้าใจง่าย ใช้คำว่า “ความรักของพระคริสต์ ‘บังคับ’ เรา” ในขณะที่ฉบับ อมตธรรมร่วมสมัยใช้คำว่า ‘ผลักดัน’ เรา ความรักของพระคริสต์คือเชื้อเพลิงที่เปาโลใช้เมื่อท่านปลุกคริสตจักรต่างๆ ซึ่ง

ต่อมาได้ไปปลุกคริสตจักรอีกมากมายทั่วโลกแห่งยุคโบราณนั้น

หากจะพูดถึงเรื่องดินที่แข็งเราก็สามารถพูดได้ แต่ดินที่เปาโลต้องเจอนั้นแข็งกว่าดินที่เราได้เคยเจอมาเป็นไหนๆ นอกเสียจากว่าคุณจะเคยถูกลากออกไปนอกเมืองแล้วถูกหินขว้างไม่อย่างนั้นแล้วเปาโลก็ชนะคุณนอกเสียจากว่าประชาชนพากันมาวางแผนเพื่อฆ่าคุณ ไม่อย่างนั้นแล้วเปาโลชนะคุณ มันไม่ใช่ว่าสภาวะที่คุณเจอนั้นมันไม่ยาก แต่ว่าสถานการณ์ทุกอย่างที่เปาโลต้องเจอนั้นมันยากทั้งหมด แม้ว่าตอนที่การปลุกคริสตจักรจะกำลังไปได้สวยสำหรับเปาโล แต่ตัวท่านเองก็ต้องแลกมาด้วยความยากลำบาก แม้ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เทพระวิญญาณของพระองค์ออกมาอย่างยิ่งใหญ่และเกิดผล ไม่นานนักก็มีคนกลุ่มหนึ่งก่อตัวขึ้นมาเพื่อที่จะแทรกซึมเข้าไปในคริสตจักรแห่งใหม่ โดยหวังที่จะทำลายงานของเปาโลทันที แล้วสิ่งใดที่มาช่วยหยุดเปาโลจากการท้อแท้ใจเล่า?

ตัวอย่างเช่น ในเมืองเอเฟซัสได้มีการเทอย่างไหลล้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์เกิดขึ้น แต่เมื่อเปาโลจะจากไป ท่านกล่าวคำอำลาต่อคณะผู้ปกครองคริสตจักรชาวเมืองเอเฟซัสไว้อย่างไรบ้าง? “สุนัขป่าร้ายกาจจะเข้ามาในหมู่พวกท่านและจะไม่ปล่อยฝูงแกะทั้งสิ้นไว้เลย” (กจ.20:29) เปาโลกำลังกล่าวถึงคณะผู้ปกครองที่ท่านกำลังพูดคุยอยู่ด้วยนี่เอง บางคนในพวกเขาอาจกลายมาเป็นหนึ่งในฝูงหมาป่าที่จะมาขย้ำกินผู้เชื่อกลุ่มนี้ ลองจินตนาการถึงกลุ่มของบรูซที่คุณทุ่มเททั้งชีวิตให้กับพวกเขา แล้ววันหนึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาบอกกับคุณว่าด้วยน้ำมือของผู้ชายพวกนี้เองงานที่คุณได้ลงแรงไปด้วยความเหนื่อยยาก งานที่ต้องแลกมาด้วยหยาดเลือด หยาดเหงื่อและน้ำตาจะต้องพังทลายลง มันช่างเป็นวันที่แสนสาหัสเหลือเกิน! แล้วอะไรเล่าที่ทำให้คุณยังคงไปต่อในเวลาแบบนี้ได้?

คำตอบคือ สิ่งที่ผลักดันเปาโล สิ่งที่ขับเคลื่อนเปาโล สิ่งที่ทำให้ท่านยังคงไปต่อ นั่นคือพระคริสต์

มุมมองใหม่เกี่ยวกับตัวเราเอง

มันถูกแล้วว่าเราจะอัศจรรย์ใจกับการได้ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม แต่จากประสบการณ์ที่ได้พูดคุยกับคนจากทั่วโลก เราส่วนใหญ่ไม่ได้มีปัญหาเรื่องการเชื่อว่าพระเจ้าอภัยบาปให้เรา แต่ลึกๆ แล้วเราพวกเราส่วนมากยังคงต่อสู้กับความคิดว่าพระเจ้าจะชอบเราจริงๆ หรือ เราไม่มีปัญหากับการรู้ว่าจะได้พบกับการให้อภัยของพระเยซูคริสต์ ณ ที่กางเขน แต่พวกเราส่วนใหญ่ขาดเชื่อเพลิงที่มาจากการที่รู้ว่าพระเจ้านั้นยินดีในตัวเราว่าเราถูกพระองค์รับมาเป็นลูกชายและลูกสาวของพระองค์ว่าพระองค์รักเรา ซึ่งนี่เองที่เป็นแหล่งเชื้อเพลิงอันทรงพลังอย่างมหาศาล ความคิดที่คุณจะต้องสลัดออกไปจากหัวให้ได้คือความคิดที่ว่าพระเจ้านั้นรักคุณในเวอร์ชันอนาคต เมื่อคุณบริสุทธิ์มากกว่านี้ เป็นคนที่ดีมากกว่านี้ เป็นคนคนที่จะเป็นในอีกสิบกว่าปีข้างหน้า แต่แทนที่จะคิดแบบนั้น คุณจะต้องยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ฝังความคิดนี้ให้ลึกลงไปໃใจคุณ คือความคิดที่ว่ามันคือคุณในเวอร์ชันปัจจุบันที่ถูกซื้อมาด้วยเลือดของพระคริสต์นี่เองที่พระเจ้าพอใจ อะไรจะเป็นแรงผลักดันที่จะหลั่งเข้าสู่จิตใจของเราถ้าหากเราสามารถเข้าใจได้จริงๆ ว่าพระเจ้านั้นอยู่ฝ่ายเราและไม่ได้ต่อสู้เรา? สิ่งนั้นจะทำให้เราสามารถรับใช้พระองค์ได้แม้ในวันเวลาที่ยากลำบาก

บ่อยครั้งผมมักประหลาดใจกับคำพูดของเปาโลในกาลาเทีย 1:15-16 เมื่อท่านบอกว่า “พระองค์พอพระทัยที่จะสำแดงพระบุตรของพระองค์ในข้าพเจ้า” ไม่ว่าเบื้องหลังของคุณจะเป็นอย่างไร มันคงไม่น่าจะเทียบได้กับของเปาโลแน่ เปาโลเพิ่งเล่าถึง ‘ชีวิตเก่าในศาสนาเยว’ ของท่านที่ได้

‘ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างรุนแรงและพยายามจะทำลายให้สิ้น’ (กท.1:13) ใน 1 ทิโมธี 1:16 เปาโลเรียกตัวเองว่าเป็น ‘ตัวร้ายที่สุดในบรรดาคนบาป’ แล้วเช้าวันหนึ่งเขาโลแห่งทารซัสก็ควบบนหลังม้าไปพร้อมกับเอกสารที่อนุญาตให้ท่านสามารถข่มเหงคนที่เชื่อใน ‘ทางนั้น’ ที่อยู่ในเมืองดามัสกัสได้อย่างถูกกฎหมาย แต่วันนั้นพระเจ้าพอใจที่จะเปลี่ยนจากเขาโลแห่งทารซัสให้กลายเป็นอัครทูตเปาโล

การเข้าใจความหมายของการเป็นบุตรชายและบุตรหญิงของพระเจ้านั้นคือแรงจูงใจอันทรงพลัง มันจะผลักดันให้เราไปต่อไม่ว่าผลของการรับใช้จะออกมาอย่างไร เพราะมันได้หยั่งรากลึกลงในความรักของพระคริสต์และความรักเพื่อพระคริสต์ไม่ใช่ในสิ่งที่เราทำ

คุณไม่ใช่เป้าหมายสำคัญ

เมื่อเปาโลพูดต่อใน 2 โครินธ์ 5:14-16 ท่านอธิบายเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า “เพราะความรักของพระคริสต์ผลักดันเราอยู่ เพราะเรามั่นใจว่าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และในเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง บรรดาผู้มีชีวิตอยู่จึงไม่ควรอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่อยู่เพื่อพระองค์ผู้สิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขาและคืนพระชนม์ขึ้นมาอีก ดังนั้นตั้งแต่นี้ต่อไปเราจะไม่พิจารณาใครตามทัศนะของโลก แม้ครั้งหนึ่งเราเคยพิจารณาพระคริสต์แบบนั้น แต่เราก็จะไม่ทำเช่นนั้นอีกต่อไป”

ความรักของพระเจ้าทำให้เราตายต่อตัวเองเพื่อที่เราจะไม่ได้อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป เมื่อคุณเข้าใจอย่างถูกต้องว่าการที่พระเจ้ายกโทษบาปให้แก่เรานั้นทำให้เราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม และเมื่อพระองค์รับเราเป็นลูกบุญธรรมพระองค์ก็ทำมันด้วยความยินดี สิ่งนี้แหละที่จะทำให้คุณตายต่อตัวเอง มันทำให้คุณเข้าใจว่า *คุณไม่ใช่ประเด็นสำคัญ* ถ้าหากคุณ

ไม่เข้าใจเรื่องการให้อภัยบาปของพระเจ้าเพื่อให้เราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม หรือเข้าใจผิดในเรื่องการรับเป็นลูกบุญธรรมในพระเยซูคริสต์ คุณจะตกลงไปในหลุมพรางเดิมๆ อีก คุณมีความหมายหรือความสำคัญ เพราะคุณพยายามที่จะแสวงหาความดีความชอบธรรมมาให้ตัวเอง หรือไม่ก็อยากให้พระเจ้ายอมรับ ทั้งหมดนี้กลายมาเป็นแค่เพียงเรื่องของคุณ และการอยากได้การยอมรับของคุณเองทั้งนั้น และมันก็ยังเป็นไปได้ที่จะพยายามสร้างบรรยากาศของพระคุณให้เป็นค่านิยมในคริสตจักรที่คุณได้ปลูกเพียงเพื่อจะพิสูจน์ตัวเองให้คนอื่นยอมรับก็ได้ หรือไม่มันก็เป็นไปได้ที่จะเทศนาเรื่องการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมของพระเจ้า แต่ในขณะที่เดียวกันก็สนใจแต่เรื่องจำนวนสมาชิกของคริสตจักรหรือการตอบสนองต่อคำเทศนาของพวกเขาเพื่อที่คุณจะได้รู้สึกดีเกี่ยวกับตัวเอง

แต่เมื่อคุณรู้ซึ่งถึงความรักของพระคริสต์ คุณก็รู้ซึ่งถึงการเป็นที่ยอมรับในพระคริสต์ที่เป็นของเราด้วย คุณได้ตายไปแล้วกับพระคริสต์ ซึ่งนั่นหมายความว่า คุณไม่ใช่ศูนย์กลางของเรื่องอีกต่อไป คุณไม่ใช่เป้าหมายของพันธกิจของคุณ พันธกิจของคุณก็ไม่ใช่เป้าหมายสำคัญเช่นกัน อนาคตของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับคุณ พระองค์ไม่ได้ฝากอาณาจักรไว้ในมือของคุณราวกับว่าความหวังทั้งสิ้นของพระองค์นั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการกระทำของคุณแล้ว อันที่จริงในฐานะของผู้เชื่อที่มีความมั่นใจในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรานั้น เราควรจะเป็นคนที่ม่เสีรภาพมากที่สุด ในฐานะผู้ที่ได้รับพระคุณและการช่วยกู้จากพระเจ้าโดยความรักของพระองค์ เราถูกผลักดันโดยรักนั้นนั่นเอง

โดยสรุป แรงจูงใจในการที่จะเป็นคริสตจักรซึ่งออกไปปลูกอีกหลายคริสตจักรคือเรื่องของข่าวประเสริฐนั่นเอง เราสามารถสร้างเป้าหมายและสโลแกนมากมายได้ แต่สิ่งที่ผลักดันเราอยู่นั้นคือข่าวประเสริฐของพระเจ้า ข่าวประเสริฐเปลี่ยนมุมมองที่เรามีต่อตัวเอง ในข่าวประเสริฐเราเห็น

ว่าพระบิดาทรงยินดีในเราผ่านทางพระคริสต์ ดังนั้นเราจึงรู้ว่าการพยายามจะสร้างความชอบธรรมของตัวเองหรือทำให้พระเจ้ายอมรับเรานั้นไม่ใช่เป้าหมายของพันธกิจของเราเลย

มุมมองใหม่เกี่ยวกับผู้หลงหาย

แต่ข่าวประเสริฐยังเปลี่ยนมุมมองที่เรามีต่อผู้อื่นด้วย ใน 2 โครินธ์ 5 เปาโลกล่าวต่อไปว่า “ดังนั้นตั้งแต่นี้ต่อไปเราจะไม่พิจารณาใครตามทัศนะของโลก แม้ครั้งหนึ่งเราเคยพิจารณาพระคริสต์แบบนั้น แต่เราก็จะไม่ทำเช่นนั้นอีกต่อไป” (2 คร.5:16) เราไม่ได้มองคนอื่นแบบที่เราเคยมอง และไม่ได้เห็นพระคริสต์แบบที่เราเคยเห็น

ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับผู้อื่นจะเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ เราไม่ได้ถูกความกลัวควบคุมเหมือนเดิมแล้วเพราะความรักของพระคริสต์ ผลักดันเราอยู่ เรื่องทั้งหมดไม่ได้เกิดขึ้นเพื่อตัวของเราเองอีกต่อไป ดังนั้นแรงปรารถนาซึ่งผลักดันเราเพื่อจะได้กลายเป็นคนเท่ ทันสมัยหรือเป็นที่เข้าใจของทุกคน แรงปรารถนาเหล่านั้นได้ตายไปแล้วด้วย เราจึงเป็นไทที่จะพูดเหมือนกับเปาโลว่า “พวกเราเป็นคนโง่เพื่อเห็นแก่พระคริสต์” (1 คร.4:10) เราไม่ต้องการคำสรรเสริญจากมนุษย์ไม่ว่าจะในคริสตจักรหรือนอกคริสตจักร เราไม่ได้ปลุกคริสตจักรเพื่อจะสร้างชื่อเสียงหรืออาณาจักรให้กับตัวเองอีก เราปลุกคริสตจักรเพราะเราอยากให้คนที่หลงหายได้มาสัมผัสกับความรักของพระคริสต์

ข่าวประเสริฐทำให้เราใส่ใจกับผู้ที่หลงหาย อย่าได้แปลกใจที่คนที่หลงหายจะดำเนินชีวิตแบบคนที่ยังไม่บังเกิดใหม่เพราะเขาคือผู้หลงหาย! โลกนี้เต็มไปด้วยความความมืด เรายกกำปั้นใส่มัน เราโคกเสีว่าครวญก็เพราะมัน เราอธิษฐานขอที่ความรักของพระคริสต์จะเปลี่ยนแปลงมัน แต่จงพึงระลึกว่าครั้งหนึ่งคุณก็เคยเดินอยู่ภายใต้การควบคุมของความ

มีดนั้นเหมือนกัน แต่โดยพระคุณพระเจ้าพระองค์ได้นำเราออกมาจากอาณาจักรนั้นเพื่อมาอาศัยอยู่ในอาณาจักรแห่งพระบุตรผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ ดังนั้นเราจึงไม่พิจารณาคนที่อยู่ในเนื้อหนังเหมือนอย่างที่เราเคยพิจารณาอีก เดียวนี้เรามองเห็นพวกเขาด้วยสายตาที่มีความรักของพระคริสต์ครอบครองอยู่

เดี๋ยวนี้เรามีสายตาคู่ใหม่ที่จะมองเห็นคนเหล่านั้นในฐานะคนที่สามารถรอดได้โดยพระคุณของพระเจ้า เราเข้าใจดีว่าไม่มีใครที่ชั่วเกินกว่าที่พระเยซูคริสต์จะช่วยได้ สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วไม่มีสถานที่ใดที่ยากเกินกำลังของพระองค์ สำหรับพระองค์แล้วมันไม่มีประเทศที่ปิดกั้น ขาวประเสริฐหรือภูมิภาคที่ยากต่อการฟื้นฟู พระเจ้าไม่เคยช็อก ตั้งตัวไม่ทันหรือกำลังคิดหาทางอยู่ว่าจะทรงทำอย่างไรกับทวีปยุโรปหรือทวีปอื่นๆ ในโลกดี พระบิดาในสวรรค์ของเราจะไม่เคยเสียการควบคุมในทวีปยุโรป แผนงานของพระองค์ยังคงเป็นแผนงานของพระองค์อยู่วันยังค่ำและพระองค์ยังทำภารกิจช่วยกู้คนของพระองค์อยู่ ณ เวลานั้นวันนี้ คนเหล่านั้นที่เลือดของพระคริสต์ได้ซื้อพวกเขาไว้แล้วยังคงอยู่ที่ข้างนอกนั่น คือคนเหล่านั้นที่จะมารู้จักกับพระองค์

คนที่ถูกสร้างใหม่

เปาโลกล่าวต่อไปใน 2โครินธ์ 5:17 ว่า “ฉะนั้นถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” เป็นอีกครั้งที่เปาโลย้ำเตือนเราว่าการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์นั้นหมายความว่าอย่างไร คนที่อยู่ในพระคริสต์คือคนที่ถูกสร้างใหม่ อีกครั้งที่เราได้รับการย้ำเตือนว่าถ้าเรามีแรงจูงใจถูกต้องในการปลุกคริสตจักรที่จะไปปลุกคริสตจักรอีกหลายแห่ง ความรู้สึกมั่นคงในพระคริสต์และความยินดีในพระองค์จะเป็นสิ่งที่จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และมันจะปลดปล่อยคุณให้เป็นอิสระจากอดีตของคุณเอง

สิ่งนี้จะไปกระตุ้นใจเราแต่ละคนในแบบที่ต่างกันและเวลาที่ต่างกัน หลายปีก่อนผมได้มีโอกาสไปพูดในการประชุมของเครือข่ายกิจการ 29 ที่เมืองฮิวสตัน รัฐเท็กซัส สถานที่ที่เราไปจัดประชุมนั้นอยู่ห่างจากเมืองที่ผมเคยอาศัยอยู่ประมาณ 45 นาที ฉะนั้นในช่วงพักเบรกผมจึงขับรถไปที่บ้านเกิดของผมเพื่อจะถ่ายภาพบ้านหลังเก่าที่ผมเคยอยู่ ผมอยากให้ลูกๆ ของผมได้เห็นสถานที่ที่พ่อของเขาเติบโตขึ้น ขณะที่ผมขับรถเข้าไปในเมืองนั้นผมก็ขับผ่านทุ่งนาที่ผมเคยชกต่อยกับเด็กคนหนึ่งสมัยมัธยม ผมทำให้เด็กคนนั้นอับอายขายหน้าชนิดที่ถ้าไม่ใช่เพราะการทำงานอันยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ในชีวิตของเขาแล้ว ผมเดาได้ว่าชื่อของผมก็ยังคงวนเวียนและสร้างความเดือดดาลอยู่ในใจของเขาอยู่เป็นแน่ จากนั้นผมขับผ่านบ้านหลังหนึ่งซึ่งเป็นที่ที่ผมเคยไปปาร์ตี้และเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสิ่งที่เลวร้ายเกินกว่าจะเอ่ยถึง ผมผ่านบ้านอีกหลังหนึ่งที่ผมเคยเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่น่าละอายที่สุดในชีวิตที่ผมเคยทำ ทุกๆ สิ่งในเมืองนั้นเตือนให้ผมนึกถึงการกบฏที่ผมเคยทำต่อพระเจ้า ขณะที่ขับรถกลับไปทำการประชุม ผมรู้สึกเหมือนอยากจะทำเจียนเพราะความละอายที่ถาโถมเข้ามาในจิตใจ ผมเริ่มรู้สึกว่าถูกกล่าวโทษ เหมือนเป็นตลกร้ายเพราะผมกำลังขับรถกลับมาสู่การประชุมเพื่อที่จะเทศนาเรื่อง “ความต้องการชาวประเสริฐของศิษยาภิบาล” แต่ก่อนอื่นผมจะต้องเทศนาเรื่องนี้ให้ตัวเองฟังก่อน นี่คือนี่สิ่งที่ผมระลึกขึ้นได้ขณะขับรถกลับ คือ แมท แซนด์เลอร์คนนั้นได้ตายไปแล้ว! เจ้าเด็กจอมกบฏคนนั้นได้ตายไปแล้ว แมท แซนด์เลอร์คนที่กำลังขับรถอยู่นี้กำลังดำเนินชีวิตอยู่ “ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักข้าพเจ้าและประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท.2:20)

ดังนั้น อดีตของผมจึงไม่ใช่ประเด็นสำคัญ อดีตของผมได้รับการไถ่แล้ว ความเชื่อในเรื่องการถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระคริสต์ทำให้เราสามารถต่อสู้ได้อย่างดีกับการกล่าวโทษจากศัตรูและจากการคอยเปรียบเทียบกับคนอื่น การที่เราเข้าใจว่าเราเป็นคนใหม่ในพระคริสต์จะช่วยให้

คุณค่าของเราถูกสร้างขึ้นในพระองค์ มันทำให้คุณสามารถตอบโต้ความคิดในทำนองนี้ได้ เช่น แหม ฉันน่าจะมียอห์นนั้น ฉันได้แต่หวังว่าจะเก่งกว่านี้ ผลที่ออกมาจะเป็นแบบนี้ ฉันได้แต่หวังว่าจะทำให้มันเกิดขึ้นได้ ความเชื่อในการถูกสร้างขึ้นใหม่จะทำให้คุณตายต่อความคิดเหล่านี้ทั้งหมดและพูดประโยคนี้แทนว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า”

พันธกิจแห่งการคืนดี

และลองดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อตัวตนของเราถูกสร้างขึ้นในพระคริสต์ “ทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้าผู้ทรงทำให้เราคืนดีกับพระองค์โดยทางพระคริสต์ และทรงมอบพันธกิจแห่งการคืนดีนี้แก่เรา” (2 คร.5:18)

พระคริสต์ทรงทำให้เราคืนดีกันกับพระองค์และทรงมอบพันธกิจที่เราเคยเป็นผู้รับเมื่อเรากลับคืนดีกับพระองค์ด้วย “คือพระเจ้าได้ทรงให้โลกคืนดีกับพระองค์ในพระคริสต์ ไม่ทรงถือโทษบาปของมนุษย์ และพระองค์ทรงมอบหมายเรื่องราวแห่งการคืนดีนี้ไว้กับเรา” (2 คร.5:19) พระเจ้านำเรามาคืนดีกับพระองค์ผ่านทางพระคริสต์ ทรงอภัยบาปให้เรา แต่เปาโลก็กล่าวต่อไปว่าพระเจ้าทรง “มอบพันธกิจแห่งการคืนดีนี้แก่เรา” ไม่เพียงแต่เราได้คืนดีกับพระองค์ แต่เรายังได้รับมอบหมายพันธกิจแห่งการคืนดีนี้ด้วย

การปลุกคริสตจักรคือพันธกิจแห่งการคืนดี เราประกาศข่าวประเสริฐต่อคนเหล่านั้นที่จะกลับใจแล้วมาเชื่อในพระคริสต์ว่าพระเจ้าไม่ถือโทษการล่วงละเมิดของโลกนี้ พระเจ้าได้มอบหมายข่าวดีนี้ไว้ในมือเรา เรากำลังรวบรวมผู้คนซึ่งได้กลับคืนดีแล้วกับพระเจ้าโดยผ่านทางข่าวประเสริฐมาไว้ยังชุมชนแห่งการกลับคืนดีกัน

ข้อ 20 บอกว่า “เราเป็นทูตของพระคริสต์” แล้วเราได้ดำเนินชีวิตในแบบที่เป็นกระจกสะท้อนความชอบธรรมซึ่งพบได้ในพระเจ้าในพระคริสต์

หรือไม่? เราต้องเป็นกลุ่มคนที่มีความยินดี เป็นกลุ่มคนที่ดำเนินในการไว้วางใจไม่ใช่ในความกลัว ในคริสตจักรที่เราปลูก ผู้คนควรจะเห็นความปีติยินดีแทนที่จะเป็นความสิ้นหวัง เห็นความมีระบบระเบียบไม่ใช่ความยุ่งเหยิง เห็นความชื่นบานยินดีแทนที่จะเห็นแค่ความสุข ความสุขมันเปราะบาง ถูกทำลายได้ง่ายและจะไม่คงอยู่ นั่นเป็นเพราะความสุขถูกกำหนดโดยสถานการณ์รอบตัวเรา เรามีความสุขเมื่อทุกสิ่งเป็นไปอย่างที่ใจเราหวัง แต่คริสเตียนจะต้องเป็นคนแห่งความยินดีไม่ใช่คนแห่งความสุข ความชื่นชมยินดีคือความยินดีในพระเจ้าในแบบที่สถานการณ์รอบข้างเราไม่อาจส่งผลกระทบอะไรได้ มันยังมันคงอยู่ไม่ว่าเหตุการณ์ปัจจุบันในชีวิตเราจะเป็นอย่างไร เราคือทูตของพระคริสต์และสิ่งนั้นเองที่หล่อหลอมวิธีการดำเนินชีวิตของเรา

แต่เรายังเป็นผู้รับมอบ “เรื่องราวแห่งการคืนดี” ไม่ใช่แค่โดยทางชีวิตของเราเท่านั้น แต่ด้วยปากของเราที่จะป่าวประกาศข่าวดีของงานแห่งการกลับคืนดีกันขององค์พระเยซูคริสต์ด้วย

แรงผลักดันของคุณคืออะไรบ้าง?

อะไรที่ขับเคลื่อนเราอยู่? อะไรคือสมอเรือของนักบุญเปโตรคริสตจักรและทีมงานของเขา? คือข่าวประเสริฐนั่นเอง เพราะแรงผลักดันอื่นๆ จะทำให้คุณผิดหวัง ทั้งความยากลำบากของงาน ความบาปแห่งหัวใจคุณเองด้วยความปรารถนาที่จะได้รับการชมเชยและความต้องการให้คนอื่นเห็นว่าเราเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแรงผลักดันที่ทรงพลังทั้งนั้น พวกมันจะล่อลวงเรา เราอาจจะเริ่มหาคุณค่าของตัวเองจากจำนวนคนที่มาเข้าร่วมนมัสการในแต่ละอาทิตย์ เราอาจจะเริ่มคาดหวังว่าจะได้รับสิทธิ์พิเศษต่างๆ ที่พระเจ้าไม่พอใจ แทนที่จะมีความถ่อมใจจากความเข้าใจว่าเราเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง

ดังนั้นคำถามสำคัญที่คุณจำเป็นต้องถามหัวใจของคุณคือ แรงจูงใจของคุณคืออะไร? ไม่ว่าคุณจะทำสิ่งเริ่มสังเกตการณ์การปลุกคริสตจักรหรือกำลังมุ่งสู่ถนนแห่งการปลุกคริสตจักรอยู่ หรือเป็นคริสตจักรที่ต้องการจะเข้าร่วมการบุกเบิกที่แห่งใหม่ คุณก็จำเป็นต้องถามตัวเองว่าอะไรคือสิ่งที่กำลังขับเคลื่อนความปรารถนาอันนั้นกันแน่? เราจำเป็นต้องต่อสู้ดิ้นรนเมื่อเราเห็นว่าบางสิ่งที่ขัดแย้งกับแรงผลักดันแห่งข่าวประเสริฐนั้นอยู่ เราจำเป็นต้องสารภาพแล้วกลับใจจากสิ่งนั้น

ผู้นำที่จะทำสิ่งนี้ได้จำเป็นต้องมีความถ่อมใจ ซึ่งในบรรดาผู้นำนั้นผมพบว่าหาได้ยากมากบ่อยครั้งที่ในความอ่อนแอของเรา คือที่ที่ข่าวประเสริฐจะปรากฏชัดมากที่สุด

สองสามสัปดาห์ที่แล้วผมได้รับอีเมลฉบับหนึ่งที่เขียนมาในแง่ลบและไม่ค่อยจะให้กำลังใจเท่าไร ผมรู้ว่าพระคัมภีร์บอกว่าผมควรจะตอบกลับไปด้วยความสุภาพและอ่อนโยน ดังนั้นผมจึงพิมพ์ตอบกลับไปด้วยคำพูดที่สุภาพและมีเมตตาจากนั้นก็บันทึกสำเนาส่งต่อให้คณะผู้ปกครองในคริสตจักรของผมอ่าน ต่อมาไบรอัน มิลเลอร์ ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลอาวุโสและประธานคณะผู้ปกครองคริสตจักรของเราเดินเข้ามาในห้องทำงานของผมแล้วพูดว่า “แมท ผมภูมิใจในตัวคุณมาก ผมคิดว่าคนที่ทำตามพระเจ้าแบบนี้หายาก ผมรู้สึกนับถือคุณมาก” ในเวลานั้นผมสามารถลำพองแล้วกล่าวขอบคุณเขา ผมสามารถทำเป็นเหมือนกับที่ผมอธิษฐานแสวงหาพระเจ้าแล้วรู้สึกว่สิ่งที่น้องชายในพระคริสต์คนนี้ต้องการคือความรัก แต่นั่นจะทำให้ผมเป็นคนมุสา เพราะมันเป็นตัวแทนของความเข้มแข็งที่จอมปลอมซึ่งก่ออยู่บนตัวผมไม่ใช่บนพระคริสต์ แทนที่จะทำเช่นนั้น โดยพระคุณพระเจ้า ผมก็ได้ฉวยโอกาสที่จะสารภาพทำที่แห่งความบาปของผม ผมกับไบรอันจึงได้อธิษฐานด้วยกัน ขอการเปลี่ยนแปลงหัวใจจากพระเจ้า มันเป็นโอกาสของผมที่จะได้ก่อรากฐานของผมไว้บน

พระคริสต์อีกครั้งแทนที่จะพยายามก่อกวนบนตัวผมเอง หยุดคิดถึงแต่ตัวเองเสียทีเถอะ! ดังที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวไว้ว่า “พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น ส่วนเราต้องด้อยลง” (ยน.3:30)

คุณจะต้องคอยประเมินแรงผลักดันของหัวใจตัวเองเพราะพวกมันชอบล้าพองขึ้นแล้วทำให้คุณประหลาดใจแบบไม่ทันตั้งตัวอยู่เสมอ อย่าได้รู้สึกประหลาดใจกับเรื่องที่น่าประหลาดใจของตัวคุณ จงเต็มใจและหมั่นเพียรในการทำงานแห่งการสารภาพบาปและการกลับใจอย่างหนัก คุณไม่ได้อยู่เหนือมันหรอก เมื่อมาร์ติน ลูเธอร์กล่าวว่าทั้งหมดของชีวิตก็คือการกลับใจจากความบาป ท่านหมายความว่ามันจะต้องมีการบังคับตนหรือการฝึกฝนในการสารภาพและกลับใจในชีวิตของคุณอยู่ตลอดเวลา หมายความว่า มันจะไม่มีสักวันเลยที่คุณจะไม่ต้องพูดว่า “โฮเอีย ฉันทำมันอีกแล้ว ช่วยลูกด้วยเถิดพระเจ้า”

และถ้าคุณสามารถทอดสมอเรือแห่งหัวใจของคุณให้ลึกลงไปในข่าวประเสริฐ เมื่อนั้นเองที่ถ้ามันจะต้องใช้เวลาถึงสามสิบปีเพื่อที่จะสร้างคริสตจักรที่มีสมาชิกสามคน คุณอาจดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความไม่พึงพอใจอันบริสุทธิ์ แต่คุณจะได้ดำเนินไปด้วยความไม่พึงพอใจอันเป็นบาป/ผมคิดว่า เมื่อเราขึ้นไปบนสวรรค์ เราจะต้องประหลาดใจกับเรื่องที่ว่าใครจะได้รับรางวัลอย่างดีและใครที่จะไม่ได้รับรางวัล นั่นเป็นเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าดูที่จิตใจ พระองค์รู้จักความซื่อสัตย์ของเรา พระองค์ไม่ได้ยกย่องความยิ่งใหญ่เหนือความเล็กน้อย พระองค์เป็นพระเจ้าองค์ที่พูดว่า “กิเดโอนเอ๋ย ถ้าเราให้เจ้าชนะกองทัพนั้น เจ้าเองก็จะล้าพองใหญ่ ฉะนั้นเราจะลดจำนวนกองทัพของเจ้าลง” “กองทัพมันยังใหญ่เกินไป ดัดออกอีก เจ้าจะต้องรู้ว่า คือเราเท่านั้นที่รบชนะในสงคราม” นี่ดูเหมือนว่าจะเป็นนิสัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือการตัดออกให้น้อยลง จากนั้นก็ทำให้มันถวายเป็นเกียรติแด่พระนามพระองค์

ฉะนั้น จงให้แรงจูงใจของคุณบริสุทธิ์ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และขอให้
คุณไวต่อการกลับใจในยามที่มันไม่เป็นเช่นนั้น

บทที่ 5

วิธีการ การปลูกคริสตจักร ที่มีพระวอนะเป็นศูนย์กลาง

รูเบน ฮันเตอร์

หนังสือประเภทแบบ “ฟอร์ตัมมีส์” (For Dummies คู่มือ/สารานุกรมที่อธิบายเรื่องต่างๆ สำหรับคนทั่วไปแบบเข้าใจง่าย) กลายเป็นหนังสือที่ประสบความสำเร็จอย่างถล่มทลาย หนังสือคู่มือประเภทนี้ทำให้เรื่องที่ซับซ้อน ตั้งแต่เรื่องโปรแกรมคอมพิวเตอร์ไปจนถึงวิธีการทำไวน์ฝรั่งเศส กลายเป็นเรื่องง่ายและเข้าใจได้สำหรับทุกคน หนังสือประเภทนี้ขายดิบขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมหนังสือประเภทนี้จึงประสบความสำเร็จ เพราะผู้เขียนได้หาทางที่จะตอบสนองความต้องการที่อยาก

จะเก่งในเรื่องบางเรื่องซึ่งอาจต้องใช้เวลามากกว่าจะทำได้ของเรา หนังสือพวกนี้นำเสนอทางลัดสู่ความสำเร็จ

ไม่น่าแปลกใจเลยที่เมื่อพูดถึงเรื่องการปลุกคริสตจักรมันก็จะมีหนังสือประเภทเดียวกับหนังสือ *"For Dummies"* วางขายอยู่เต็มไปหมด สำนักพิมพ์คริสเตียนคงจะพลาดโอกาสดีๆ ไปหากพวกเขาไม่ได้ตีพิมพ์หนังสือ "บันไดห้าขั้นสู่ความสำเร็จในการบุกเบิกคริสตจักร" ในเวอร์ชันของตัวเองโดยมีคำนำที่เขียนโดยนักบุกเบิกคริสตจักรที่ประสบความสำเร็จที่พวกเขาคัดเลือกมาแน่ โดยภาพรวมนี้ก็เป็นสิ่งดีและเราทุกคนก็ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่อันตรายจากหนังสือเหล่านี้คือเรื่องแนวคิดแบบปฏิบัตินิยม (pragmatism : วิธีการใดก็ตามที่ทำให้ก่อให้เกิดผลดีวิธีการนั้นนับว่าถูกต้องและเป็นจริง แม้จะขัดกับพระคัมภีร์ก็ตาม) และคำพยานส่วนตัวซึ่งมักเป็นสิ่งที่คนให้ความสำคัญมากกว่าคำสอนจากพระคัมภีร์ ทุกคริสตจักรที่เราอยากเห็นเกิดขึ้น (หากมันเป็นไปตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้) ก็จะต้องเกิดขึ้นตามที่พระคำได้บอกไว้แน่

การมีความปรารถนาที่จะทำตามพระคัมภีร์ (biblical) ของผมก็สัมพันธ์กันกับความปรารถนาที่จะทำพันธกิจในแบบที่เข้ากับสภาพสังคม (contextual) ของผม ดังที่พระคัมภีร์ได้นำเสนอวิธีการปลุกคริสตจักรแบบต่างๆ ในบริบทหรือสภาพแวดล้อมที่หลากหลาย ผมจึงอยากจะทำไว้เสมอว่าเราทุกคนต่างทำงานในสภาพแวดล้อม เบื้องหลังและวัฒนธรรมที่ต่างกัน สิ่งนี้หมายความว่าทุกครั้งที่มีการพูดถึงกลวิธีในการปลุกคริสตจักร (ถ้าจะให้ถูกต้องตามพระคัมภีร์แล้ว) มันก็ต้องเป็นวิธีที่สามารถรองรับบริบทที่กว้างนี้ได้ มันไม่อาจมี "กฎตายตัว" ในเรื่องนี้ ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะทำอย่างไรดี?

เราจะต้องเริ่มโดยการถอยออกมาจากความจำเพาะเจาะจง (*particulars*) ก่อน แล้วไปให้ความสำคัญที่ตัวของหลักการ (*principles*) แทน เปาโลได้

ช่วยให้เราเข้าใจเรื่องนี้มากที่สุดใน 1 เรสะโลนิกา บทที่ 2 ในพระธรรมตอนนี้ท่านได้พูดอย่างชัดเจนเกี่ยวกับวิธีการปลุกคริสตจักรของท่านเองเมื่อเดินทางไปเมืองเรสะโลนิกา

กิจการ บทที่ 17 บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการบุกเบิกคริสตจักรของเปาโลในเมืองนี้ อัครทูตเปาโลไปที่ธรรมศาลาของคนยิวแล้วยกเหตุผลมาอภิปรายกับพวกเขาเรื่องที่ว่าพระเยซูคือพระคริสต์ตามเคย ท่านยังโต้ตอบกับชาวกรีกผู้ยำเกรงพระเจ้าซึ่งยังไม่ได้เปลี่ยนมาเป็นยิวเต็มตัว แต่ก็มานั่งการอยู่ที่ธรรมศาลาของพวกยิวอีกด้วย ท่านเรียกร้องให้พวกเขายอมรับว่าแท้จริงแล้วพระเยซูคือกษัตริย์ไม่ใช่ซีซาร์จากคนทั้งสองกลุ่มคือพวกยิวและพวกกรีก คริสตจักรแห่งใหม่ได้ก่อตัวขึ้น แต่หลังจากที่เปาโลมาถึงได้ไม่นานนักพวกยิวที่ไม่เชื่อก็ได้ก่อการจลาจลขึ้น ซึ่งการจลาจลครั้งนี้จบลงด้วยการที่เปาโลและสิลาสต้องออกจากคริสตจักรที่เพิ่งจะเริ่มจะต้นใหม่แห่งนี้ไป เขาทั้งสองต้องหนีออกไปในตอนกลางคืนเนื่องจากชีวิตของพวกเขา กำลังตกอยู่ในอันตราย

เนื่องจากเปาโลมีเวลาไม่นานอยู่ในเมืองเรสะโลนิกาและเนื่องด้วยลักษณะการจากไปอย่างเร่งด่วนของเขา ดูเหมือนว่าศัตรูนั้นค่อยๆ คืบคลานเข้ามา ศัตรูได้เริ่มสั่นคลอนคริสตจักรน้องใหม่แห่งนี้ด้วยการหว่านความสงสัยและสร้างความไม่น่าเชื่อถือในตัวเปาโล เปาโลเป็นคนหลอกลวงหรือเปล่า? สุดท้ายแล้วเปาโลก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นนานและเดินทางออกไปอย่างเร่งรีบ หรือว่าเขาเป็นเพียงแค่นักเทศน์มีอาชีพคนหนึ่งที่ผ่านมาในเมืองเพื่อมาบอกผู้คนในสิ่งที่พวกเขาอยากได้ยินจากนั้นก็กวาดเงินของพวกเขาไป?

เปาโลเคยได้ยินคำกล่าวหาทำนองนี้มาหมดแล้ว ท่านจึงเขียนจดหมายถึงคริสตจักรใหม่แห่งนี้ว่าพวกเขาไม่ได้ถูกหลอก ท่านคืออัครทูตโดยชอบธรรม และดังนั้นใน 1 เรสะโลนิกา บทที่ 2 เปาโลจึงเขียนคำแก้ต่างเกี่ยวกับพันธกิจของท่าน

¹พี่น้องทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าการที่เรามาเยี่ยมท่านทั้งหลายนั้นก็ไม่ได้สูญเสียเปล่า ²ก่อนหน้านี้นี้เราเผชิญความทุกข์ยากและถูกสบประมาทที่เมืองฟีลิปปีตามที่ท่านทราบอยู่ แต่โดยการทรงช่วยของพระเจ้าของเรา เราจึงกล้าประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์แก่ท่านทั้งหลาย ที่ถูกต่อต้านอย่างหนัก ³เพราะคำสอนของเราไม่ได้มาจากแรงจูงใจผิดๆ หรือเล่ห์เหลี่ยม ทั้งเราไม่พยายามหลอกล่อท่าน ⁴แต่ในทางตรงกันข้ามเราประกาศในฐานะผู้ที่พระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบหมายข่าวประเสริฐให้เราไม่ได้พยายามเอาใจมนุษย์ แต่มุ่งให้พระเจ้าผู้ทรงตรวจสอบจิตใจเรานั้นพอพระทัย ⁵ท่านทราบว่าเราไม่เคยประจบเอาใจหรือใส่หน้ากากกลบเกลื่อนความโลภ พระเจ้าทรงเป็นพยานให้เราได้ ⁶เราไม่ได้ไฝหาการยกย่องจากมนุษย์ไม่ว่าจากพวกท่านหรือใครอื่นในฐานะอัครทูตของพระคริสต์เราอาจจะเป็นภาระแก่ท่านก็ได้ ⁷แต่เราก็อ่อนโยนเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกท่าน เหมือนแม่ถนอมดูแลลูกน้อย ⁸เรารักท่านทั้งหลายมากจนเรายินดีที่จะแบ่งปันกับท่านไม่เฉพาะข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แม้ชีวิตของเราเองก็ยิ่งพลีให้ได้ ในเมื่อท่านเป็นที่รักของเรายิ่งนัก

⁹พี่น้องทั้งหลาย เรามั่นใจว่าท่านจดจำความลำบากตรากตรำของเราได้ เราทำงานหามรุ่งหามค่ำเพื่อจะไม่ต้องเป็นภาระแก่ผู้ใดเลยขณะประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่าน ¹⁰ท่านและพระเจ้าเป็นพยานได้ว่าเราบริสุทธิ์เที่ยงธรรมและไม่มีที่ติเพียงไรเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกท่านที่เชื่อ ¹¹เพราะท่านรู้ว่าเราได้ปฏิบัติต่อท่านแต่ละคนเหมือนพ่อปฏิบัติต่อลูกของตนเอง ¹²เราให้กำลังใจ ปลอบใจ และกำชับท่านให้ดำเนินชีวิตที่คู่ควรต่อพระเจ้าผู้ทรงเรียกท่านมาสู่อาณาจักรและพระเกียรติสิริของพระองค์

¹³และเราขอบพระคุณพระเจ้าอยู่เสมอเพราะเมื่อท่านรับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างถ้อยคำของมนุษย์ แต่รับไว้ตามที่เป็นจริง คือ เป็นพระวจนะของพระเจ้าซึ่งกำลังทำกิจอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อ ¹⁴พี่น้องทั้งหลาย ท่านก็เหมือนกับคริสตจักรของพระเจ้าที่แคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ คือท่านต้องเผชิญความทุกข์ยากจากพี่น้องร่วมถิ่นของตนเองเหมือนที่คริสตจักรเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว ¹⁵พวกเขาได้ประหารองค์พระเยซูเจ้า

เช่นฆ่าเหล่าผู้เผยพระวจนะและขับไล่พวกเร่ออกมา เขาทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัยและเป็นศัตรูกับคนทั้งปวง ¹⁶โดยการพยายามขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อให้คนเหล่านั้นได้รับความรอด ด้วยการกระทำเหล่านี้พวกเขาได้พอกพูนบาปผิดให้เต็มพิกัด พระพิโรธของพระเจ้าจึงมาถึงพวกเขาในที่สุด

¹⁷พี่น้องทั้งหลาย เมื่อเราต้องพรางจากท่านไปชั่วระยะหนึ่ง (ตัวไปแต่ใจยังอยู่) ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพบท่าน เราจึงพยายามทำทุกวิถีทางที่จะมาพบกับท่านอีก ¹⁸เพราะเราอยากมาหาท่านจริงๆ ข้าพเจ้าเปาโลอยากจะมาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ซาตานได้ขัดขวางเราไว้ ¹⁹เพราะอะไรเล่าเป็นความหวังของเรา? อะไรเล่าเป็นความชื่นชมยินดีของเรา หรือเป็นมงกุฎซึ่งเราจะภาคภูมิใจต่อหน้าองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมา? ไม่ใช่พวกท่านหรือ? ²⁰เพราะท่านเป็นความภาคภูมิใจและเป็นความชื่นชมยินดีของเราอย่างแท้จริง (1ธส.2:1-20)

สิ่งที่เรามีตอนนี้คือ คำบอกเล่าของนักบุญเปาโลคริสตจักรที่ชื่อเปาโล ท่านบอกเราว่าต้องทำอะไรบ้างในขณะที่ท่านหาทางที่จะปลุกคริสตจักรแห่งนี้ นี่คือวิธีปลุกคริสตจักรของเปาโล (หากคุณจะเรียกมันแบบนั้น) เอาล่ะ ถึงแม้ว่าเปาโลจะเป็นอัครทูตและนั่นทำให้เกิดช่องว่างระหว่างเรากับท่าน ผมก็อยากให้เราค่อยๆ พิจารณาคำโต้ตอบของท่านที่ชี้ให้เห็นถึงหลักการ 4 ข้อขณะที่เราศึกษาเรื่องนี้ไปด้วยกัน หลักการแต่ละข้อนั้นกินเนื้อที่ไปทั้งบท และในขณะที่พวกมันสามารถถูกนำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างกับพันธกิจของศิษยาภิบาลพวกมันยังสามารถใช้ได้เฉพาะเจาะจงกับการปลุกคริสตจักรด้วย

ดังนั้น มีหลายสิ่งหลายอย่างที่คุณสามารถทำได้ในการปลุกคริสตจักร แต่นี่คือสี่อย่างที่คุณจะต้องทำ

1. นำด้วยพระคำของพระเจ้า

เมื่อดูที่พันธกิจของเปาโลเราจะเห็นได้ว่าการประกาศพระคำของพระเจ้าคือศูนย์กลางของทุกสิ่งที่ท่านทำ และที่เมืองเธสะโลนิกาก็ไม่ต่างกัน

- “เราจึงกล้าประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์แก่ท่าน” (ข้อ 2)
- “เราประกาศในฐานะผู้ที่พระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบหมายข่าวประเสริฐให้ เราไม่ได้พยายามเอาใจมนุษย์ แต่มุ่งให้พระเจ้าผู้ทรงตรวจสอบจิตใจเรานั้นพอพระทัย” (ข้อ 4)
- “เรายินดีที่จะแบ่งปันกับท่านไม่เฉพาะเรื่องข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น” (ข้อ 8)
- “เรา...ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่าน” (ข้อ 9)
- “เมื่อท่านรับพระวาทะของพระเจ้าซึ่งได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างถ้อยคำมนุษย์ แต่รับไว้ตามที่เป็นจริงคือ เป็นพระวาทะของพระเจ้าซึ่งกำลังทำกิจอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อ” (ข้อ 13)
- “โดยการพยายามขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อให้คนเหล่านั้นได้รับความรอด” (ข้อ 16)

สิ่งสำคัญที่สุดและมาเป็นอย่างแรกในพันธกิจของเปาโลคือมันเป็นพันธกิจแห่งพระคำพระเจ้า เหตุผลง่ายๆ สำหรับเรื่องนี้คือ ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่มพระวาทะของพระเจ้าเป็นสื่อกลางให้แก่การมาอยู่ด้วยและการงานของพระเจ้าในโลกนี้ ตั้งแต่ต้นจนจบพระคำของพระเจ้าเป็นสิ่งที่สร้าง คำขูให้ชีวิต และชำระให้บริสุทธิ์ พระคำของพระเจ้านำแสงสว่างที่คอยต้านทานอำนาจแห่งความมืดในโลกนี้มาให้ นี่จึงเป็นสาเหตุที่เปาโลให้พระคำของพระเจ้ามาเป็นอันดับแรกในพันธกิจของท่าน นี่คือสาเหตุที่เมื่อท่านส่งต่อไม้ผลัดแห่งพันธกิจให้กับทิโมธีท่านจึงกำชับเขาว่าให้จัดลำดับพระคำพระเจ้าไว้เป็นอันดับหนึ่ง “จงอุทิศตนในการอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุม

ในการเทศนาและการสั่งสอนจนกว่าเราจะมา” (1 ทธ.4:13) “ต่อหน้าพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย และโดยคำนึงถึงการเสด็จมาและราชอาณาจักรของพระองค์ ข้าพเจ้าขอกำชับท่านว่า จงประกาศพระวจนะ จงเตรียมตัวให้พร้อมทั้งขณะที่มีโอกาสนี้และไม่มีโอกาส จงแก้ไขข้อผิดพลาด จงตักเตือน และให้กำลังใจด้วยความอดทนอย่างยั่งยืนและด้วยการสั่งสอนอย่างถี่ถ้วน” (2 ทธ.4:1-2) เราจะต้องให้การปลุกคริสตจักรในยุคปัจจุบันเริ่มต้นจากจุดนี้ด้วย

ผมรู้ว่านี่ไม่ใช่การเปิดเผยที่ยอดเยียมนักกับผู้ที่เชื่อกลุ่มอีแวนเจลิคัล แต่มันก็สำคัญที่จะเตือนตัวเราให้ระลึกถึงลำดับความสำคัญของพระคำพระเจ้าเพื่อที่สิ่งที่เราทำในโลกนี้จะสะท้อนความจริงดังกล่าว ไม่ว่าคุณกำลังจะทำอะไรหากไม่มีพระคำพระเจ้าแล้วคริสตจักรใหม่ของคุณก็ไม่ได้นำเสนออะไรที่พิเศษหรือแตกต่างไปให้กับชุมชนที่คุณกำลังเริ่มคริสตจักรนั้นเลย สิ่งที่คริสตจักรแห่งนั้นมอบให้ไม่ได้ต่างอะไรไปจากสิ่งที่องค์กรหรือมูลนิธิอื่นๆ สามารถจัดหามาให้ได้ในระดับหนึ่งเลย คุณจะไม่ได้คริสตจักรแน่นอน ด้วยของประทานที่ถูกต้อง ทักษะที่ใช้และลักษณะพิเศษที่ชวนให้น่าติดตามคุณก็อาจจะสามารถสร้างชุมชนซึ่งรวมเอาคนที่ใส่ใจซึ่งกันและกันจำนวนหนึ่งไว้ได้ คุณอาจจะสามารถช่วยคนที่มีปัญหาทางด้านอารมณ์และด้านสังคมได้ คุณอาจสามารถทำได้แม้กระทั่งรวมคนกลุ่มหนึ่งเพื่อทำสิ่งที่เปี่ยมประโยชน์ต่อชุมชนที่คุณมีส่วนร่วมอยู่ได้ แต่คุณจะได้ไม่ได้คริสตจักร ในหนังสือเกี่ยวกับเรื่องคริสตจักรเล่มหนึ่งของเอ็ดมันด์ เคลานีย์ เขาบอกว่า “คริสตจักรคือชุมชนแห่งพระคำ คือพระคำซึ่งเปิดเผยแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้า”¹⁰

ดังนั้น เราจึงต้องระวังที่เราจะไม่เพียงแคื่อยืนยันความตั้งใจจริงที่มีต่อพระคำในหลักข้อเชื่อ แต่ปราศจากการทุ่มเทอย่างหนักพอที่จะทำให้มัน

¹⁰Edmund Clowney, *The Church* (IVP, 1995), p. 16.

กลายเป็นหัวใจแห่งวิถีชีวิตในคริสตจักรจริงๆ พระวณะของพระเจ้าจะต้องมีผลต่อทุกการตัดสินใจและเป็นสิ่งที่ขับเคลื่อนทุกสิ่งที่เราทำ

เราต้องระวังที่จะไม่ทักท้อเอาเสียเองว่าได้ยึดเอาพระคำพระเจ้ามาเป็นศูนย์กลาง แต่ที่จริงในทางปฏิบัติกลับให้ความสำคัญต่อสิ่งอื่นเป็นอันดับแรก ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านั้นจะเป็นสิ่งที่ดีและสำคัญก็ตาม เราหากเรายอมให้สิ่งอื่นมาเบียดบังพื้นที่พระคำของพระเจ้าให้ตกจากจุดศูนย์กลางเราก็พลาดแล้ว เคลานียกล่าวไว้อีกครั้งว่า:

“ในทุกๆ งานของคริสตจักร พันธกิจแห่งพระคำพระเจ้าคือศูนย์กลางเสมอ มันคือพระคำของพระเจ้าที่เรียกเราให้มานมัสการ พุดกับเราในการนมัสการ สอนเราให้นมัสการ และทำให้เราสามารถสรรเสริญพระเจ้าและหนุนใจซึ่งกันและกันได้ โดยพระวณะเราก็ได้รับชีวิตและการหล่อเลี้ยงให้เติบโตขึ้นในพระคริสต์ พระวณะคือดาบแห่งพระวิญญาณเพื่อแก้ไขเราและเป็นอาหารแห่งพระวิญญาณที่เลี้ยงดูเรา ในงานมิชชั่นที่คริสตจักรออกไปทำ พระวณะคือสิ่งที่เรียกบรรดาประชาชาติให้กลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ในการสั่งสอนพระคำพระเจ้า เราได้สร้างสาวกจากประชาชาติเหล่านั้น การเติบโตของคริสตจักรคือการเติบโตของพระคำ หากปราศจากพระคำของพระเจ้าแล้ว ไม่มีผู้เชี่ยวชาญในการบริหารธุรกิจหรือการเคลื่อนไหวของกลุ่มใดเลยที่จะสามารถสร้างคริสตจักรของพระคริสต์ได้”¹¹

การพยายามรักษาให้พระคัมภีร์อยู่ที่ศูนย์กลางของคริสตจักรนั้นเป็นสิ่งสำคัญและในทางปฏิบัติจะต้องทำ 3 สิ่งด้วยกัน

อย่างแรก ต้องอาศัย *ความมีวินัย* เมื่อคุณเริ่มปลูกคริสตจักรโดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสตจักรที่เริ่มต้นจากศูนย์ ส่วนใหญ่แล้วถ้ามีงานที่จะต้องทำให้เสร็จมันก็จะเป็นอย่างนั้นแหละที่เป็นคนทำ และมันมีเป็นร้อยเป็นพันอย่างที่คุณสามารถทำได้ เช่น หาทุน พบปะผู้คน ทำเว็บไซต์ของคริสตจักร

11Clowney, *TheChurch*, pp. 199-200.

ลงข้อมูลในโลกออนไลน์ เขียนหลักสูตรรวีวการศึกษา จัดเตรียมซากาแฟหรืออาหารสำหรับหลังเลิกการประชุม ทำโลโก้หรือสัญลักษณ์คริสตจักรเปิดตัวคริสตจักรต่อสาธารณะชน ทั้งหมดนี้สำคัญแต่พวกมันควรจะถูกจัดอันดับให้อยู่ด้านล่างของความสนใจในการศึกษาและการสั่งสอนพระคำพระเจ้าของคุณ การที่จะให้ความสำคัญกับพระคำของพระเจ้าเป็นอันดับแรกเช่นนี้ (ซึ่งรวมไปถึงการปฏิเสธการทำสิ่งที่ผิด) ต้องอาศัยการฝึกตนอย่างมีวินัย

อย่างที่สอง มันต้องอาศัยความถ่อมใจ ในการปลุกคริสตจักรคุณสามารทำให้เวลากับหลายสิ่งที่ทำให้คุณได้รับคำชมได้ มีบางสิ่งๆที่เมื่อคุณทำมันจะทำให้คุณดูดี แต่มีน้อยคนนักที่จะมาชื่นชมคุณเพราะคุณได้สั่งสอนพระคำพระเจ้า การสร้างคริสตจักรบนพื้นฐานแห่งพระคำพระเจ้านั้นไม่ใช่งานที่เร็ดหูเลย มีหน้าซำ้มันยังเบนเอาความสนใจออกไปจากตัวเราซึ่งนั่นคือสิ่งที่ผิด แต่มันต้องอาศัยความถ่อมใจ

อย่างทีสาม ต้องอาศัยความเชื่อ พระเยซูคริสต์สัญญาว่าจะเป็นผู้สร้างคริสตจักรของพระองค์เอง นี่คือคำสัญญาซึ่งเราจะต้องได้รับโดยทางความเชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของทวีปอย่างยุโรปที่ทุกวันนี้งานของการให้ชีวิตและการชำระให้บริสุทธิ์แห่งพระคำพระเจ้าเดินหน้าไปอย่างช้ามาก ดังนั้นในการที่จะรักษาให้พระวจนะยังคงเป็นหัวใจของพันธกิจของคุณอยู่ คุณจะต้องวางใจในพระองค์ ทุกพันธกิจต้องมีความวางใจในพระเจ้าแบบนี้ คุณอาจจะคิดว่าเรื่องนี้มันเป็นสิ่งที่ชัดเจนอยู่แล้ว แต่ด้วยกิจวัตรของงานบุกเบิกคริสตจักรที่เกิดขึ้นอยู่ทุกวัน เป็นเรื่องง่ายที่จะคิดว่าสิ่งอื่นนั้นสำคัญกว่าการใช้เวลาศึกษาพระคัมภีร์ การจะรักษาให้พระคำยังคงเป็นศูนย์กลางอยู่นั้นต้องอาศัยความเชื่อ

คุณเชื่อหรือไม่ว่าสิ่งเดียวที่คนในชุมชนและคนในคริสตจักรของคุณต้องการคือพระคำของพระเจ้า? มันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ! ดังเช่นที่ ไมค์

แมคคินลีย์ ได้กล่าวไว้ว่า “จงสั่งสอนพระคำของพระเจ้า ในการประกาศ
จงใช้พระคำของพระเจ้า ในการสร้างสาวกก็จงใช้พระคำของพระเจ้า และ
หลังจากนั้นเมื่อคุณเริ่มการประชุมอย่างเป็นทางการก็จงเทศนาโดยใช้
พระคำของพระเจ้า”¹²

ผมอยากจะหนุนใจคุณว่าจงอย่าสูญเสียความกล้าหาญในคำเทศนา
ไป ด้วยเจตนาดีที่อยากให้พันธกิจแห่งพระคำกลับมามีความสำคัญต่อวิถี
ชีวิตส่วนอื่นๆ ในคริสตจักรอีกครั้ง ผมคิดว่าในช่วงที่ผ่านมาไม่นานนี้คำ
เทศนาได้มีการเปลี่ยนทิศทางไปจากคำเทศนาแห่งสิทธิอำนาจ และนี่คือ
ความผิดพลาด ไม่น่าประหลาดใจเลยที่การเทศนาคือสิ่งที่เปาโลพูดถึง
เมื่อท่านสอนทิโมธีให้ “เทศนาพระคำพระเจ้า” และการเทศนายังเป็นสิ่ง
ที่ทำกันในคริสตจักรที่สืบต่อกันมาหลายยุคหลายสมัยด้วย พระเจ้า
ออกแบบให้คนของพระองค์มารวมตัวกันด้วยความถ่อมใจฟังชายคนหนึ่ง
ซึ่งยืนอยู่ในตำแหน่งของพระองค์และสั่งสอนถ้อยคำของพระองค์ และ
ผ่านทางกิจกรรมนี้พระวิญญาณของพระองค์ได้ทำให้เปาประสงค์ที่ทรง
กำหนดไว้นั้นสำเร็จ

2. นำด้วยความซื่อสัตย์

บริบทในพันธกิจของเปาโล ทั้งก่อนที่จะมาถึงเมืองเธสะโลนิกาเมื่อยังอยู่
ที่เมืองฟิลิปปีและเมื่ออยู่ในเมืองเธสะโลนิกา คือการทนทุกข์และการถูก
ต่อต้านครั้งใหญ่ ดังนั้นมันจึงยิ่งชัดเจนว่าเปาโลไม่ได้อยู่ในพันธกิจเพื่อ
ตัวเขาเอง ในข้อ 2 เปาโลพูดว่า “ก่อนหน้านี้เราเผชิญความทุกข์ยากและ
ถูกสบประมาทที่เมืองฟิลิปปีตามที่ท่านทราบอยู่ แต่โดยการทรงช่วยของ
พระเจ้าของเรา เราจึงกล้าประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์แก่ท่านทั้งๆ
ที่ถูกต่อต้านอย่างหนัก”

12 MikeMcKinley, *Church Planting is for Wimps* (Crossway, 2010),p.53.

ความเต็มใจที่จะทนทุกข์คือเครื่องหมายสำคัญของผู้รับใช้ชาวประเสริฐที่แท้จริง การทนทุกข์ไม่ใช่เครื่องหมายของความล้มเหลว ในข้อ 1 เปาโลพูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าการที่เรามาเยี่ยมท่านทั้งหลายนั้นก็ไม่ได้สูญเปล่า” แทนที่จะเป็นอย่างนั้น การทนทุกข์กลับเป็นเครื่องหมายที่แสดงว่าพันธกิจนั้นได้ถูกก่อตั้งตามแบบแห่งกางเขนคือตามรอยองค์เจ้านายของเรา

มีไม่กี่อย่างที่จะสามารถทดสอบความซื่อสัตย์ของคุณได้เหมือนกับความทุกข์ยาก ในขณะที่คุณอาจจะไม่ได้สัมผัสกับสิ่งที่เปาโลเคยประสบมา แต่คุณจะต้องประหลาดใจกับความขุ่นเคือง ความกดดันและการล่อลวงที่ผ่านเข้ามาเมื่อคุณเริ่มปลุกคริสตจักรแห่งใหม่

ลองดูตัวอย่างของเปาโล แม้ในขณะที่ต้องเผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้าม เปาโลชี้ให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ของท่านอย่างมั่นใจ ในข้อที่ 3-4 ท่านกล่าวว่า “เพราะคำสอนของเราไม่ได้มาจากแรงงูใจผิดๆ หรือเลื่อมทรม ทั้งเราไม่พยายามหลอกล่อท่าน แต่ในทางตรงกันข้ามเราประกาศในฐานะผู้ที่พระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบหมายชาวประเสริฐให้ เราไม่ได้พยายามเอาใจมนุษย์ แต่มุ่งให้พระเจ้าผู้ทรงตรวจสอบจิตใจเรานั้นพอพระทัย”

เปาโลไม่ได้เปลี่ยนแปลงคำสอนของท่านเลย เพราะคำอ้อนวอนของท่านคือชาวประเสริฐแห่งความจริงไม่ใช่ความเชื่อที่ผิดๆ ท่านไม่ได้มีแรงผลักดันที่มาจากความเย่อหยิ่งหรือความต้องการจะเป็นที่ชื่นชอบแรงงูใจของท่านนั้นบริสุทธิ์ไม่ใช่แรงงูใจที่ผิดหรือเลื่อมทรม ความประพฤติของท่านนั้นซื่อตรง ท่านเป็นคนโปรงใส บริสุทธิ์ ชอบธรรมปราศจากตำหนิและการหลอกลวง และท่านก็สามารถเรียกพระเจ้าได้ว่าเป็นพยานที่จะยืนยันคำกล่าวอ้างพวกนี้ คือ “ท่านและพระเจ้าเป็นพยานได้ว่าเราบริสุทธิ์ เทียงธรรมและไม่มีที่ติเพียงไรเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกท่านที่เชื่อ”(1 ธส.2:10)

เราควรมีความปรารถนาที่จะให้ชีวิตและพันธกิจของเรามีความโปร่งใสเช่นนี้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องพันธกิจของคริสตจักรที่กำลังเริ่มใหม่ ครั้งหนึ่งผมได้ยินตาเรน แพทริก กล่าวว่ “ในการปลุกคริสตจักร ชีวิตของผู้บุกเบิกคริสตจักรนั้นก็เหมือนกับลำโพงขยายเสียง” ในสถานะแบบนี้ความซื่อสัตย์และความโปร่งใสมีความสำคัญมาก ชีวิตและมุมมองของคุณจะถูกพินิจพิเคราะห์และตรวจสอบอย่างต่อเนื่องและมันไม่ใช่เพียงแค่มุมมองในด้านศาสนศาสตร์ของคุณเท่านั้น ผมถูกซักถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผมในทุกๆ เรื่องตั้งแต่เรื่องการเมืองจนถึงเรื่องราวใครจะชนะการแข่งขันกีฬา ชีวิตของคุณถูกเฝ้ามองและตรวจสอบอย่างละเอียดเพราะถ้าคริสเตียนคนใดจะติดตามคุณไปในโครงการที่บ้าบิ่นนี้ พวกเขาอยากจะได้รู้ว่าเขาสามารถไว้วางใจคุณได้ พวกเขาต้องการที่จะรู้ว่าเขาสามารถตามคุณไปได้ พวกเขาอยากจะได้แน่ใจว่าสิ่งนั้นจะไม่จบลงอย่างไม่เป็นทำนอง

ไม่ใช่แค่คริสเตียนเท่านั้นที่จะมาตรวจสอบคุณ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อที่คุณมีสายสัมพันธ์ที่อยู่ในละแวกเดียวกับคุณเหล่านั้นก็จะทำด้วย หรือไม่กี่คนที่ผ่านเข้ามาในโบสถ์ของคุณ ทุกคนต่างเฝ้ามองคุณอยู่เหมือนกับฝูงเหยี่ยว ความคิดในเรื่องการเริ่มต้นคริสตจักรแห่งใหม่นั้นเป็นอะไรที่อยู่นอกเหนือตำราใดๆ ที่โลกนี้มีมาทั้งหมดและพวกเขาก็อยากรู้อย่างที่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ และน่าเศร้าที่ยุโรปในปัจจุบันนี้ ผู้ไม่เชื่อต่างตั้งตาคอยและจับตาดูว่ากำลังเกิดเรื่องที่มีศีลธรรมอะไรบ้างในคริสตจักร คริสตจักรมีชื่อเสียงที่ไม่ค่อยดีดังนั้นผู้คนจึงคอยมองหาช่องโหว่ในภาพลักษณ์เรื่องมือถือสากปากถือศีลของคุณอยู่ คือช่องว่างระหว่างการกระทำและคำพูดของคุณ หากเราไม่มีความซื่อสัตย์เราจะถูกจับได้ในไม่ช้า

มันเป็นคำพูดที่ดีมากที่บอกว่า เราควรจะนำด้วยความซื่อสัตย์ แต่คำถามคือเราจะทำมันได้อย่างไร? กฎของเปาโลคือความตั้งใจ ความตั้งใจของเปาโลคือการอยากให้พระเจ้าพอใจเหนือทุกสิ่งและสิ่งนี้ยังคง

ต้องเป็นจริงในทุกๆ ด้านของชีวิตเราด้วย ความประพฤติคือผลผลิตของ
ความตั้งใจของเรา

ดังนั้น จงถามตัวเองว่าจะไรคือแรงจูงใจของคุณในการปลุกคริสตจักร?
อย่างที่เราได้เห็นในบทที่สี่แล้วว่าคำตอบจะต้องเป็นข่าวประเสริฐในช่วง
เวลาที่ดีเราก็คงอยากให้คำตอบของมันเป็นข่าวประเสริฐและพระเกียรติ
ขององค์พระเยซูคริสต์จริงๆ แต่หากจะยอมรับจริงๆ แล้วเมื่อเราค่อยๆ
แกะดูเข้าไปข้างในหัวใจเราก็พบว่ามันมีแรงจูงใจอื่น ๆ ที่อยู่ในนั้นด้วย
ในบางสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมมันอาจจะเงินทองก็ได้ แม้แต่
ในกรณีผู้รับใช้ที่ไม่ค่อยได้รับเงินดีสักเท่าไร เป็นไปได้ที่เขาจะมีความ
โลภและใช้อำนาจของความเป็นผู้นำปกปิดเรื่องนี้ มันอาจจะเป็นการที่
อยากจะครอบงำหรือควบคุมทุกสิ่ง หรือบางทีคุณอาจจะคิดว่าคุณนี่แหละ
ที่รู้ทางออกของทุกปัญหาที่เกิดขึ้นในคริสตจักรพวกนั้นก็ได้

แรงจูงใจในทุกสิ่งที่เราทำนั้นมันไม่ได้บริสุทธิ์ไปทั้งหมดหรอก หาก
เรารอจนกว่าแรงจูงใจทั้งหมดของเราจะสมบูรณ์แบบไร้ที่ติก็คงจะไม่มี
คริสตจักรสักแห่งได้เกิดขึ้น ถึงอย่างนั้นคุณก็ต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่า
ความตั้งใจจริงของคุณคือการทำให้พระเจ้าพอใจ เพราะผู้ที่ตรวจสอบ
จิตใจของเราคือพระเจ้า

เมื่อพูดในแง่ของการปฏิบัติแล้ว หากว่าคุณไม่มีความตั้งใจจริงที่จะ
ทำเพื่อให้พระเจ้าพอใจคุณก็จะกลายมาเป็นเพียงหุ่นเชิดที่คอยทำตาม
ความเห็นของผู้อื่น และเมื่อใดก็ตามที่สิ่งนี้กำลังบรรยายถึงตัวคุณแล้ว
มันก็หมายความว่า คุณถูกทุกสิ่งโจมตีได้อย่างง่ายดาย ตั้งแต่การดัดแปลง
คำเทศนาเพื่อที่มันจะได้รั้นหูต่อผู้ฟัง ไปจนถึงการบิดเบือนข้อมูลเกี่ยวกับ
รูปแบบพันธกิจของคุณเพื่อจะได้ดึงดูดสปอนเซอร์ผู้ที่มีท่าทีว่าจะถวายเป็น
คนมันมีผู้ยึดถือในหลักข้อเชื่อบางข้อร่วมกับคุณ (หรืออาจไม่มีสักข้อก็ได้)
และยังชอบช่วยเหลือคริสตจักรจะต้องเข้าใจด้วยว่าเวลาส่วนใหญ่ในแต่ละ
สัปดาห์ของคุณนั้นจะถูกใช้ไปกับการศึกษาพระคำพระเจ้า และคุณจะทำ

เปิดใจในเรื่องนั้นการทำให้พระเจ้าพอใจคือสิ่งที่คุณต้องการมากกว่าทุกสิ่ง
ลองพยายามไม่สนใจเรื่องการเงินให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งนี่มัก
จะไม่ใช่วิธีง่ายเมื่อคุณกำลังเริ่มบุกเบิกคริสตจักรอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ถ้าคุณคือผู้หางบประมาณหลัก แต่ทันทีที่สามารถทำได้ก็จงลองพยายาม
หาบุคคลที่สามให้มามีส่วนร่วมด้วยเพื่อให้เกิดความโปร่งใสมากที่สุดเท่าที่
จะเป็นได้ จงอย่ายอมให้การใช้เงินในคริสตจักรใหม่ที่你们กำลังบุกเบิกอยู่
นั้นมาคุกคามความซื่อสัตย์ของคุณได้

แน่นอนว่าหลุมพรางอีกอย่างก็คือแรงจูงใจเกี่ยวกับเรื่องชื่อเสียงของ
ตัวคุณเอง ในช่วงที่ผมกำลังเริ่มต้นคริสตจักรอยู่นั้น สิ่งที่ทำให้ผม
ประหลาดใจมากคือคนมากมายที่เป็นผู้นำ เพื่อนฝูง ผู้คนที่รักพระเจ้า
คนที่มีความเชื่อทางศาสนาที่เหมือนกัน ผู้คนที่พูดถึงเรื่องการปลุก
คริสตจักรและกำลังปลุกคริสตจักรอยู่ และผู้คนที่สนับสนุนการปลุก
คริสตจักร คนเหล่านี้คือคนที่เมื่อผมบอกให้ฟังถึงแผนการของเราพวก
เขาก็มองผมด้วยใบหน้าแบบว่า “ว่าไงนะ ทำไมคุณถึงไปทำแบบนั้น?”
หรือไม่ก็บอกผมตรงๆ เลยว่ามันเป็นความคิดที่แย่

เมื่อผมกับภรรยาพูดคุยกันเรื่องแผนการของเรา เราคุยกันว่าจะเริ่ม
ต้นโครงการทั้งหมดด้วยการไว้วางใจพระเจ้า พวกเราเต็มเปี่ยมไปด้วย
ความเชื่อและความวางใจในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าและในเป้าหมายที่
พระองค์ควมคุมอยู่ แต่บอกได้เลยว่าเมื่อผมต้องคอยทนกับคำถากถาง
หรือคำพูดในแง่ลบจากคนอื่นครั้งแล้วครั้งเล่า ผมก็รู้สึกว่ามีแรงผลักดัน
ที่ยากจะทำให้ทุกๆ อย่างเกิดผลดีแล้วพิสูจน์ให้คนพวกนั้นเห็นว่าพวก
เขาคิดผิด! แต่นั่นไม่ใช่แรงจูงใจที่ดีในการปลุกคริสตจักรเลย เมื่อใดก็ตาม
ที่ความทะนงหรือความเยอหยิ่งคือแรงผลักดัน เมื่อนั้นความตั้งใจของคุณ
ก็ผิดและความซื่อสัตย์ของคุณก็ถูกทำลายแล้ว

ผมอยากจะย้ำให้คุณมั่นใจว่า หากคุณแขวนคุณค่าและการมีตัวตน
ของคุณไว้บนความสำเร็จ (หรือความล้มเหลว)ของการพยายามที่จะบุก

เบิกคริสตจักร ผมรับประกันได้เลยว่าคุณจะต้องตาย เตรียมสังฆาคนที่
คุณรักไว้ได้เลยเพราะมันจะเกิดขึ้นแน่ ไม่มีใครสักคนในพวกเราอยากให้
มันเกิดขึ้น ดังนั้นโปรดเลือกอีกทางหนึ่ง คือการขวนขวายที่จะให้พระเจ้า
เป็นศูนย์กลางในความตั้งใจของคุณเพื่อที่คุณจะได้นำด้วยความเชื่อสัตย์

3. นำด้วยความรัก

เปาโลคืออัครทูต ฉะนั้นตามสิทธิแล้วตอนที่ท่านอยู่กับชาวเมืองเธสะโลนิกา
มีบางเรื่องที่ท่านจะสามารถยืนยันกรานได้ ท่านสามารถจะอ้างสิทธิความ
เป็นอัครทูต ออกคำสั่ง หรือแม้แต่เรียกร้องให้มีการสนับสนุนทางการเงิน
ก็ได้ แต่เปาโลไม่ได้เลือกที่จะทำแบบนั้นเลยสักข้อ แทนที่จะทำแบบนั้น
ท่านกลับใช้ภาพ 2 ภาพที่น่าประทับใจแทน เปาโลเปรียบเทียบเข้าหาของ
ท่านว่าเป็นเหมือนกับของพ่อแม่ที่มีแต่ความรัก

เป็นดังมารดา

อย่างแรก เปาโลเปรียบตัวเองเหมือนดังกับแม่ ในข้อที่ 6-9 ท่านกล่าวว่า

“เราไม่ได้เฝ้าหาการยกย่องจากมนุษย์ไม่ว่าจากพวกท่านหรือใครอื่น ในฐานะอัครทูต
ของพระคริสต์เราอาจจะเป็นภาระแก่ท่านก็ได้ แต่เราก็อ่อนโยนเมื่ออยู่ท่ามกลาง
พวกท่าน เหมือนแม่ถนอมดูแลลูกน้อย เรารักท่านทั้งหลายมากจนเรายินดีที่จะ
แบ่งปันกับท่านไม่เฉพาะชาวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แม้ชีวิตของเราเองก็
ยังพลีให้ได้ ในเมื่อท่านเป็นที่รักของเรายิ่งนัก พี่น้องทั้งหลาย เรามั่นใจว่าท่าน
จดจำความลำบากตรากตรำของเราได้ เราทำงานหามรุ่งหามค่ำเพื่อจะไม่ต้อง
เป็นภาระแก่ผู้ใดเลยขณะประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่าน”

เปาโลกล่าวว่า ตัวเอง “อ่อนโยนเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกท่าน เหมือน
แม่ถนอมดูแลลูกน้อย” ลองนึกถึงความอ่อนโยนและการดูแลเอาใจใส่ที่
แม่มีต่อลูกที่เพิ่งคลอดของเธอ ผมได้รับการเตือนใจด้วยภาพอันทรงพลัง

นี่อีกครั้งเมื่อไม่นานมานี้ด้วยการเกิดมาของลูกสาวของเราที่ชื่อว่ามารธา ภรรยาของผมดูแลเด็กน้อยคนนี้อย่างไม่หยุดหย่อนและเธอทำทุกอย่างด้วยความใส่ใจและความอ่อนโยน เธอให้แล้วให้อีกเพื่อจัดเตรียมจัดหาทุกอย่างที่จำเป็นให้แก่มารธาเพื่อจะช่วยให้เธอเติบโตขึ้น

เปาโลก็เป็นแบบนี้ต่อพี่น้องชาวเธสะโลนิกาเหมือนกัน หากท่านจะรีดไถจากคริสตจักรแห่งนี้ก็ย่อมได้ แทนที่จะเป็นแบบนี้ท่านกลับยอมมอบตัวเองเพื่อที่จะจัดหา “น้ำนม” แห่งข่าวประเสริฐซึ่งมอบชีวิตให้แก่พวกเขาแทน ในข้อที่ 9 เปาโลพูดถึง “ความลำบากตรากตรำ”ของท่าน และการทำงาน “ทำงานหามรุ่งหามค่ำ” เหมือนกับคนเป็นแม่ที่ไม่สามารถเพียงพอแค่ “เซ็นต์ซื้อออก” แล้วเลิกงานได้ตามต้องการ เปาโลมอบตัวของตนเองเพื่อที่จะรับใช้ผู้เชื่อใหม่กลุ่มนี้ด้วยความสุภาพอ่อนโยนด้วยความรักอย่างไม่หยุดหย่อน

นี่เป็นความท้าทายข้อใหญ่สำหรับพวกเราหลายคน บ่อยครั้งที่ผู้บุกเบิกคริสตจักรถูกพูดถึงราวกับว่าพวกเขาเป็นผู้บริหารกิจการ หรือเป็นผู้นำตามสัญญาตัญญาณประเภทที่เป็นเอง “ตามธรรมชาติ” หรือเป็นผู้นำที่ “เข้มแข็ง” ถ้อยคำเหล่านี้อาจเป็นคำสวยหรูที่เอาไว้อธิบายผู้นำที่เข้มงวดเกรี้ยวกราด แข็งกร้าวและดื้อดึงก็ได้ แต่ไม่ใช่ภาพของเปาโลผู้ซึ่งเป็นผู้นำตามธรรมชาติหรือผู้นำที่เข้มแข็งเลย ท่านกล่าวว่า “เราอ่อนโยนเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกท่าน”

สิ่งนี้ยังสามารถใช้ได้ในฐานะการณีสื่อที่ต้องรับมือกับพวกหยาบกระด้างที่มักจะโผล่เข้ามาในช่วงที่กำลังบุกเบิกคริสตจักรอยู่เสมอ คุณสามารถสุภาพกับชายที่เจอหน้าที่ไร้อาแต่พูดเรื่องศาสนาสดร้อนโปรดของเขาได้ไหม? คุณสามารถสุภาพอ่อนโยนกับผู้หญิงที่ต่อหน้าสนับสนุนคุณแต่ลับหลังเวลาพูดกับคนอื่น ๆ ในคริสตจักรก็คอยหัวเราะความตลกขำได้ไหม? หรือไม่ก็กับคนที่ดูเหมือนจะไม่มีอะไรที่เข้ากับคุณได้เลยแถมยังคอยขัดแย้งขัดขาคุณอีกต่างหาก? “แต่เรารักท่านทั้งหลายมากจนเรายินดี

ที่จะแบ่งปันกับท่านไม่เฉพาะกับข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แม้ชีวิตของเราเองก็ยังพลีให้ได้ ในเมื่อท่านเป็นที่รักของเรายิ่งนัก” ผมมั่นใจว่าคงไม่ใช่ทุกคนในเมืองเฮเธโรโลนิกาที่เป็นคนที่น่าใช้เวลาด้วย แต่เปาโลยังคงสามารถพูดได้ว่าพวกเขาเป็นที่รักยิ่งของท่าน

แล้วคุณล่ะได้เตรียมใจให้พร้อมที่จะอุทิศตัวเหมือนกับแม่คนหนึ่งหรือยัง? คือการที่จะยังคงทำต่อไปเรื่อยๆ แม้จะไม่มีใครสักคนมาขอบคุณที่คุณทำแบบนั้น เหมือนกับการเป็นแม่มือใหม่ ภาพอุปมาของเปาโลภาพนี้ช่างลึกซึ้งเหลือเกิน เพราะเด็กทารกนั้นไม่ใช่ผู้ให้กำลังใจที่ดีเลย พวกเขาไม่ได้ทำอะไรที่แสดงการขอบคุณหรือการซาบซึ้งในบุญคุณให้เลย! คุณจะยังทุ่มเทอย่างเต็มที่แม้เวลาจะผ่านไปเป็นอาทิตย์ เป็นเดือน หรือเป็นปีอยู่ไหม?

ไม่มีใครเข้ามาอยู่ในวงการการบุกเบิกคริสตจักรหากพวกเขาอยากมีชีวิตที่สบายหรอก มันมีหลายทางที่จะใช้เวลาในแบบที่ดูเหมือนกับว่าเรากำลังทำพันธกิจอยู่แต่ที่จริงมันคือการปกปิดความขี้เกียจมากกว่า เราจะต้องซื่อสัตย์ต่อตัวเองและให้สิ่งแรกที่เราคิดถึงก่อนเสมอ คือภาพของแม่ผู้เปี่ยมด้วยความรัก ซึ่งเป็นภาพของความรักที่เสียสละที่แสดงออกผ่านทางความรักและการอุทิศตัว

เป็นดั่งบิดา

ภาพอุปมาที่สองที่เปาโลใช้คือภาพของบิดา ในข้อ 10-12 ท่านกล่าวว่า :

“ท่านและพระเจ้าเป็นพยานได้ว่าเราบริสุทธิ์ ทั้งยังธรรมและไม่มีที่ติเพียงไรเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกท่านที่เชื่อ เพราะท่านรู้ว่าเราได้ปฏิบัติต่อท่านแต่ละคนเหมือนพ่อปฏิบัติต่อลูกของตนเอง เราให้กำลังใจ ปลอบใจ และกำชับท่านให้ดำเนินชีวิตที่คุณควรต่อพระเจ้าผู้ทรงเรียกท่านมาสู่อาณาจักรและพระเกียรติสิริของพระองค์”

ในตอนท้ายของจดหมาย เปาโลอธิบายพื้นฐานเพื่อชาวเธสะโลนิกาว่า “ขอพระเจ้าเองผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุขทรงชำระท่านให้บริสุทธิ์หมดจด ขอให้ทั้งวิญญาณ จิตใจ และร่างกายของท่านไว้ที่ตมื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสด็จมา”(1ธส.5:23) สิ่ง que เปาโลอยากให้ชาวเธสะโลนิกาได้รับใน 5:23 คือสิ่งที่ท่านพูดถึงใน 2:10 ที่ตัวท่านเองได้เป็นแบบอย่างให้แก่พวกเขา เหมือนที่พ่อที่ดีคนอื่นๆ ทำ เปาโลนำพวกเขาโดยการเป็นแบบอย่างที่ดีให้และท่านต้องการให้พวกเขาเลียนแบบชีวิตที่ท่านได้ดำเนินให้พวกเขาเห็น ท่านเป็นแบบอย่างทั้งในด้านความเชื่อ ด้านชีวิต และความบริสุทธิ์ให้แก่พวกเขา และจากนั้นท่านก็ส้าทับสิ่งนี้ด้วยการหนุนใจแบบที่ลึกๆ ทั้งหลายต้องการเมื่อพวกเขาจะต้องบากบั่นทำบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาเองรู้ดีว่าเป็นสิ่งที่ยาก

เรายังได้เห็นด้วยว่า เป้าหมายที่อยู่ในใจของเปาโลท่ามกลางสิ่งเหล่านี้ก็คือเพื่ออาณาจักรของพระเจ้าและพระเกียรติของพระองค์ ท่านสุขใจเมื่อมีคนมาเชื่อในพระคริสต์และสู้ทนบากบั่นเพื่อจะได้รับรางวัลของพวกเขากับสวรรค์

เมื่อสองสามปีที่แล้ว ในช่วงวันหยุด ผมพาลูกชายออกไปเดินเล่นบนทางที่สามารถเดินเลียบลงไปยังผาหินที่ยื่นออกไปในทะเลได้ ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของชายฝั่งทะเลไอริช ผมเคยไปที่นั่นมาแล้วและรู้ว่ามันเป็นสถานที่ที่ยอดเยี่ยมที่สุดที่คุณสามารถนั่งหย่อนขาลงเหนือผืนน้ำที่ใสราวกับผลึกแก้ว คุณสามารถมองลึกลงไปจนถึงก้นของท้องทะเลนั้นได้ วันนั้นเป็นวันที่อากาศดีและผมรู้ว่าลูกชายของผมจะต้องชอบที่นั่นแน่ แต่กว่าจะไปถึงที่นั่นก็มีหินก้อนโตมากมายให้ต้องปีนข้ามไปด้วยความยากลำบาก สำหรับเด็กอายุสี่ขวบแล้วนี่เป็นเรื่องที่ยากอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ผมรู้อยู่แล้วว่าลูกชายของผมจะพอใจกับความสำเร็จเมื่อไปถึงที่นั่นและเพลิดเพลินกับสถานที่แห่งนั้นเมื่อเขาไปถึง ระหว่างทางเขาก็เริ่มเหนื่อยและเริ่มบ่น เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นผมไม่ได้พูดว่า “โอเค จันทพแล้ว

กลับกันเถอะ” หรือพูดว่า “นี่มันน่าอับอายมาก ลูกกำลังทำชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลเราเสื่อมเสีย” ไม่ใช่แบบนั้น ผมให้กำลังใจเขา บอกว่า “ลูกขึ้นมาอีกนิดเดียวลูก ไปกันต่อ พอไปถึงที่นั่นลูกจะต้องชอบมันแน่” และมันก็เป็นอย่างนั้นจริงเมื่อเราเดินขึ้นไปถึงบนยอดหน้าผาลูกชายผมก็ฉีกยิ้มกว้างอย่างมีความสุข เขามีความยินดีเพราะเขาทำมันสำเร็จและกำลังมีความสุขอยู่กับมัน และผมก็มีความสุขเพราะลูกชายของผมมีความสุข

นี่เป็นเรื่องเดียวกันกับสิ่งที่เปาโลคิดเมื่อท่านพูดถึงความรักแบบของพ่อ เป้าหมายนั้นคือเพื่ออาณาจักรและพระเกียรติของพระเจ้า เปาโลไม่อยากให้พี่น้องชาวเฮสโตนิกาพลาดสิ่งนี้ไป ดังนั้นท่านจึงหนุนใจอ่อนหวานและเข้าใจพวกเขาให้บากบั่นต่อไปเพื่อที่จะเป็นเหมือนพระเจ้ายิ่งขึ้นเพราะท่านรู้ว่าเมื่อพวกเขาไปถึงที่นั่นแล้วพวกเขาจะมีความสุขยินดีและเปาโลก็มีความสุขด้วย สำหรับท่านมันจะเป็นความยินดีของการที่ได้เห็นคนซึ่งอยู่ในการดูแลของท่านผ่านเข้าเส้นชัยและได้เข้าส่วนในศักดิ์ศรีของพระองค์

การนำด้วยความรักหมายถึงการนำโดยการเป็นแบบอย่างเหมือนที่พ่อทั้งหลายทำ ดังนั้นมันจึงไม่การ “ทำแบบที่ฉันบอก แต่ไม่ใช่แบบที่ฉันเป็น” มันหมายถึงการหนุนใจคนทั้งหลายที่พระเจ้าได้มอบไว้ให้คุณดูแล มันไม่ใช่การไปรังแกหรือพูดดูถูกดูแคลนพวกเขา แต่เป็นการกระตุ้นและผลักดันพวกเขาให้มุ่งไปสู่การมีลักษณะที่เป็นเหมือนพระเจ้ายิ่งขึ้นและการเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ และเมื่อพวกเขาเหนื่อยล้าก็ช่วยให้เขาเห็นภาพของสิ่งที่กำลังรอคอยเขาอยู่ข้างหน้าหากพวกเขาบากบั่นไปจนถึงที่สุด

เปาโลกำลังเป็นแบบอย่างของความรักแบบทั้งของพ่อและแม่ให้แก่คริสตจักรแห่งนี้ มันชัดเจนอยู่แล้วว่าคุณไม่อาจจะทำสิ่งนี้จากระยะไกลได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณเริ่มต้นคริสตจักรแห่งใหม่ คุณจำเป็นต้องเปิดบ้านต้อนรับคนอื่น คุณจะต้องเปิดชีวิตของคุณ และคุณจะต้องทำแบบ

นี้ไม่ใช่แค่เฉพาะตอนที่มันสะตอกกับคุณเท่านั้น ความรักที่เปาโลเรียกร้องให้เราทำคือความรักที่มีราคาสูง

ความรักที่ต้องจ่ายราคาสูงนี้ไม่ใช่สวัสดิ์ไฟที่จะเปิดหรือปิดกันได้ง่ายๆ แต่มันคือผลของพระวิญญาณพระเจ้า ดังนั้นเราจึงต้องขอที่จะพระองค์จะมอบมันให้แก่เรา เราจำเป็นต้องปล้ำสู้ด้วยการอธิษฐาน ทูลขอที่พระเจ้าจะให้ความรักเช่นนี้เติบโตขึ้นในหัวใจเพื่อที่เราจะสามารถเป็นผู้นำแบบนี้ได้

การปลุกคริสตจักรที่จะเกิดผลเป็นคริสตจักรอีกหลายแห่งนั้นจะต้องมีเรื่องของกลยุทธ์และเรื่องระบบอีกมากมายเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ทั้งหมดทั้งปวงแล้วเราจะต้องไม่ลืมว่าโดยพื้นฐานแล้วพันธกิจของเรานั้นเกี่ยวข้องกับผู้คนเป็นหลัก

ในช่วงแรกที่คุณกำลังเริ่มบุกเบิกคริสตจักร คุณอาจรู้สึกที่ต้องคำนึงถึงเรื่องจำนวนคนเพราะในวันเวลาแห่งการเริ่มต้นจำนวนอาจหมายถึงความแตกต่างระหว่างการมีชีวิตรอดหรือการตายก็ได้ แต่ในสถานการณ์แบบนี้คุณจะต้องจำไว้ว่าคนเหล่านี้ที่อยู่ที่นี่คือ คนที่พระเจ้าส่งมาให้คุณ และงานของคุณคือการนำพวกเขาด้วยความรัก คุณอาจจะแอบหวังว่าน่าจะมีคนมากกว่านี้หน่อย คุณอาจจะหวังว่าพวกเขาน่าจะมีของประทานหรือมีใจเอื้อเฟื้อมากกว่านี้ แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ได้เป็นเพียงแค่ “คนที่มานั่งให้เกาอี้อุ่นๆ” หรือ เป็นแค่ชื่อชื่อหนึ่งบนสมุดรายชื่อสมาชิกคริสตจักรเท่านั้น พวกเขาไม่ใช่พาหนะที่จะพาคุณไปยังเป้าหมายที่คุณวางไว้

คุณสามารถบอกว่าตัวเองเป็นอย่างไรได้จาก “บททดสอบของหัวใจ” ที่เราพบใน 2:17 ซึ่งกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพรากไปจากท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พรากไปแต่กายเท่านั้นไม่ใช่จิตใจ ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพบท่าน เราจึงชวนขวยปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก” เปาโลใช้ภาษาที่รุนแรง ท่านพูดถึงการ “ถูกพราก

จากไป” รอยแยกที่รุนแรงได้เกิดขึ้น แต่พวกเขายังคงอยู่ในใจท่าน ท่านรักพวกเขาอย่างมากอย่างลึกซึ้ง จงถามคำถามนี้กับตัวเองว่า : ถ้าหากพรุ่งนี้คุณจะต้องไปจากคริสตจักรของคุณด้วยเหตุผลบางอย่าง มันจะทำให้คุณโศกเศร้าไหม?

ซินแคลร์ เฟอิกส์สัน ได้พูดบรรยายในการประชุมเมื่อสองสามปีที่แล้วเกี่ยวกับบทเรียนที่เขาได้เรียนรู้มาตลอดชีวิตการเป็นศิษยาภิบาลของเขา เขาเริ่มต้นโดยกล่าวว่า “สิ่งสำคัญที่สุดบางอย่างที่ผมได้เรียนรู้ก็คือความเป็นศูนย์กลางอย่างเป็นที่สุดของความรักต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าส่งมาให้เรารับใช้”¹³ แล้วเขาก็พูดต่อไปว่า “นั่นคือสิ่งที่สำคัญมากกว่าเรื่องไหนๆ ที่จริงสิ่งนี้สำคัญกว่าของประทานของเราเสียอีกเพราะว่าของประทานที่ปราศจากความรักของเรานั้นก็เป็นเหมือนกับเสียงจิ้งจกที่แสบแก้วหูและพันธกิจของเราก็จะว่างเปล่า” เขาพูดเพิ่มเติมอีกว่า :

“ผมคิดอยู่บ่อยครั้งว่าสำหรับคนหนุ่มแล้วนั้นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะท้าทายมาก เราเข้ามาสู่การรับใช้ในพันธกิจและเราเห็นถึงความสำคัญอย่างแท้จริงของความจริง แต่คนพวกเดียวที่จะมาเข้าร่วมกับคุณเพราะความสำคัญของความจริงก็คือคนที่ไม่ได้รับการสอนพระคำมาเป็นอย่างดีหรือไม่ก็พวกแปลกประหลาด และคนสองกลุ่มนี้จะมาจับกลุ่มร่วมกันอยู่บนแนวคิดที่ว่าสิ่งสำคัญที่สุดคือความจริง คือความจริงที่ปราศจากความรัก แต่ในข่าวประเสริฐความจริงที่ปราศจากความรักไม่เคยมีอยู่เลย ดังนั้นมันจึงสำคัญต่อเรามาก (โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเรามีภาระใจในการเทศนา) ที่จะเข้าใจว่าสิ่งที่จะหยอดน้ำมันให้กับวงล้อในการเทศนาของเรา ก็คือการที่คนพวกที่เราเทศนาให้ฟังเหล่านั้นรู้ว่าเรารักเขาจริง ๆ”

13 Sinclair Ferguson, 'Best Lessons from a Lifetime of Pastoring' (3 February 2014),

Desiring God, <<http://www.desiringgod.org/conference-messages/best-lessons-from-a-lifetime-of-pastoring>>.

4. นำด้วยการมองไปที่ภาพอนาคต

มันช่างน่าทึ่งที่เรื่องการกลับมาของพระคริสต์ได้กำหนดแนวทางการพูดของเปาโลในจดหมายทั้งฉบับและมีผลต่อการรับใช้ของท่านเมื่อท่านพูดถึงมันในบทที่ 2 เราได้เห็นในข้อ 12 แล้วว่า อาณาจักรและพระเกียรติสิริของพระเจ้าที่จะมาถึงในอนาคตควรจะเป็นแรงจูงใจในการที่ชีวิตจะเป็นเหมือนพระเจ้ามากขึ้น แต่เปาโลย้อนกลับไปพูดถึงเรื่องการกลับมาของพระคริสต์อีกทั้งในด้านของการพิพากษาและความยินดีในข้อที่ 16 ท่านพูดว่าคนทั้งหลายที่กำลังขัดขวางการประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้านั้นได้พอกพูนบาป “ให้เต็มพิกัด พระพิโรธของพระเจ้าจึงมาถึงพวกเขาในที่สุด” ที่จริงมันเกิดขึ้นตรงตามทุกตัวอักษรเลยที่พระพิโรธของพระเจ้ามาถึงพวกเขา “ในที่สุด” คือในวันสุดท้ายของโลก พวกเขา กำลังมุ่งหน้าไปรับพระพิโรธของพระเจ้าอยู่ จากนั้นในข้อที่ 19-20 ท่านกล่าวด้วยความชื่นชมยินดีว่า “เพราะอะไรเล่าเป็นความหวังของเรา? อะไรเล่าเป็นความชื่นชมยินดีของเรา หรือเป็นมงกุฎซึ่งเราภาคภูมิใจต่อหน้าองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมา? ไม่ใช่พวกท่านหรือ? เพราะท่านเป็นความภาคภูมิใจและเป็นความชื่นชมยินดีอย่างแท้จริง”

หลักการข้อที่สี่นี้คือมุมมองที่จะผลักดันหลักการอีกสามข้อที่เหลือ วันหนึ่งวิญญานทุกดวงที่เคยดำเนินอยู่บนโลกจะยืนอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าในการพิพากษา บรรดาคนที่ได้ปฏิเสธพระองค์จะต้องใช้เวลาที่เหลือเพื่อเผชิญหน้ากับพระพิโรธอันน่าสยดสยองของพระองค์ไปชั่วนิรันดร์ แต่ส่วนคนเหล่านั้นที่ได้รับเอาพระคุณของพระองค์โดยความเชื่อในพระบุตรจะได้รับมงกุฎแห่งความชอบธรรมและเข้าสู่ความยินดีอันเป็นนิรันดร์ บ้างไปทางหนึ่ง บ้างก็ไปอีกทาง และการรู้ว่าวันนั้นกำลังจะมาถึงก็เป็นแรงผลักดันในการทำทุกสิ่งทุกอย่างของเปาโล การพิพากษาที่จะมาถึงเร่งเร้าให้ท่านแบ่งปันข่าวประเสริฐกับคนเหล่านั้นที่

ไม่รู้จักกับพระคริสต์ และความยินดีที่กำลังจะมาถึงได้ผลักดันให้ท่านรับใช้กลุ่มผู้เชื่อชาวเฮสโธเนีย การที่คนเหล่านี้จะได้ไปร่วมเฉลิมฉลองกับท่าน ณ ที่นั่นในวันนั้นคือสิ่งที่ทำให้เปาโลสามารถนำพวกเขาด้วยความเสียสละอย่างที่ท่านทำอยู่ได้ (อย่างที่เราได้เห็นแล้ว)

เราจะต้องยอมให้ภาพของความสิ้นหวังที่รอคอยผู้ไม่เชื่ออยู่ในอนาคตเป็นแรงผลักดันเราในการปลุกคริสตจักร ทุกพันธกิจของเปาโลล้วนถูกกำหนดโดยความปรารถนาที่จะเห็นชายและหญิงยอมจำนนต่อองค์พระเยซูคริสต์ เราต้องขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้ามอบความรักแบบเดียวกันนั้นให้แก่เรา คือความรักด้วยหัวใจที่แตกสลายต่อคนเหล่านั้นที่ต้องการข่าวประเสริฐ แต่สิ่งที่จะจูงใจเราให้หันด้วยพระคำ ด้วยความซื่อสัตย์และด้วยความรักได้คือความหวังแห่งข่าวประเสริฐอันรุ่งโรจน์ซึ่งวันหนึ่งเราจะยืนอยู่ในสง่าราศีนั้นและจะมีชายและหญิงที่ได้ยืนอยู่ที่นั่นเพราะความซื่อสัตย์ของเรา (โดยกำลังที่มาจากพระเจ้า) เราจะต้องปลุกคริสตจักรโดยมีเป้าหมายนั้นอยู่ในสมอง

มันช่างคุ้มค่าเหลือเกิน

นำด้วยพระคำพระเจ้า เวลานี้อาจจะไม่มีใครที่เดินมาขอบคุณคุณสำหรับคำเทศนาเลยสักคน พวกคุณบางคนคงรู้สึกหงุดหงิดว่าสิ่งนี้ดีว่าเป็นยังไง คือการที่เอาแต่เพ่งมองข้อความในพระคัมภีร์จากนั้นก็มองไปที่ผนังห้องและวกกลับมามองที่ข้อพระคัมภีร์อีกครั้ง แล้วลุกออกจากโต๊ะทำงานแต่ยังไม่มีความตั้งใจจะเข้าไปมากกว่าเดิมอยู่ดี และการที่ต้องปล้ำสู้กว่าจะได้แต่ละคำเทศนาสำหรับวันอาทิตย์ พอเมื่อมาถึงเช้าวันจันทร์ ก็ต้องทำแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ถ้าเคยมีประสบการณ์นี้คุณก็คงรู้ว่ามันยากที่จะทำแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ แต่เมื่อคุณเห็นคนเหล่านั้นที่คุณได้ตรากตรำเพื่อให้เขาได้ไปถึงยังพระสิริของพระเจ้า ถึงเวลานั้นคุณจึงรู้ว่าทุกสิ่งที่ทำมามันช่าง

คุ้มค่าเหลือเกิน

นำด้วยความซื่อสัตย์ การทดลองในเรื่องการปกป้องตัวเองเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเสมอ โดยธรรมชาติเราก็น่าจะหนีออกมาจากความเจ็บปวด ความปรารถนาที่จะสร้างชื่อเสียงให้แก่ตัวเองนั้นยังคงมีอยู่ แต่เมื่อพบกับแรงกดดัน จงเตือนตัวเองให้นึกถึงความยินดีที่จะหลั่งมาสู่หัวใจคุณเมื่อคุณเห็นคนๆ นั้นอยู่บนสวรรค์ คือคนคนนั้นที่คุณไม่ได้ทำลายความเชื่อของเขาเพราะคุณไม่ได้ละม่อมล่วยหรือเดินออกไปจากชีวิตเขา จงให้ภาพแห่งความยินดีจากการที่ได้เห็นคนคนนั้นในวันแห่งศักดิ์ศรีผลักดันคุณ ในวันนั้น คุณจะคิดว่าทุกอย่างนั้นมันช่างคุ้มค่าเหลือเกิน

นำด้วยความรัก อาจไม่มีใครเลยที่รู้ถึงหัวใจอันเจ็บปวดหรือเห็นน้ำตาที่เสียไปให้กับคนเหล่านั้นที่คุณคอยดูแลอยู่เลย คุณได้เปิดบ้านและเปิดชีวิตต้อนรับคนเหล่านั้นที่ผ่านเข้ามาเพียงเพื่อให้เขามาเอาเปรียบในความใจกว้างของคุณครั้งแล้วครั้งเล่า คุณทุ่มเทชีวิตให้กับการอภิบาลพวกเขาเพียงเพื่อที่จะได้คนที่โกหกคุณอยู่รำไปหรือไม่ก็พวกที่ใจแข็งกระด้างไม่ยอมเปลี่ยน ถ้าหากคุณสามารถนำพวกเขาด้วยความอดทนอย่างตลอดรอดฝั่งจนไปถึงเมืองสวรรค์ เมื่อนั้นความเหนื่อยยากของคุณก็ไม่ใช่สูญเปล่า เพราะในวันนั้นคุณจะเข้าใจว่าทุกอย่างนั้นช่างคุ้มค่าจริงๆ

มันไม่มี “ตำราบอกวิธีปลุกคริสตจักรฉบับเข้าใจง่าย” หรือก เพราะมันไม่มีทางลัดไปสู่ความสำเร็จเมื่อเราพยายามที่จะหว่านข่าวพระกิตติคุณลงไปในชุมชนของผู้ไม่เชื่อ พระเจ้าจะสร้างคริสตจักรของพระองค์ในเวลาของพระองค์ แต่เมื่อเราลงแรงไปด้วยการอธิษฐาน (โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์) และรับเอาหลักการทั้งสี่ข้อนี้ เราจะเห็นคริสตจักรที่เข้มแข็งได้ถูกปลูกขึ้นและยังตั้งมั่นคงอยู่ได้แม้ในภูมิภาคที่ยากที่สุด ขอพระเกียรติเป็นของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

บทที่ 6

วิธีการ การปลุกคริสตจักรที่ได้รับการ เสริมกำลังโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

แมก แมกซ์เวลล์

หนึ่งในสิทธิพิเศษจากตำแหน่งของงานที่ผมทำกับเครือข่ายกิจการ 29 ที่ผมชื่นชอบคือ การได้ออกเดินทางในไปที่ต่างๆ ของโลก มันเป็นสิ่งดีที่จะได้รับการเตือนใจว่างานที่เราได้มีส่วนร่วมนั้นมีความหมายมากแค่ไหน และมันจะไปได้ไกลกว่านี้อีก เหมือนที่ฮาบากุกบอกเราว่าความหวังสูงสุดแห่งคำพยากรณ์คือ การที่ “โลกจะเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระเกียรติสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดั่งห้วงน้ำทั้งหลายที่ปกคลุมท้องทะเล”(ฮบก.2:14) หากคุณเคยไปที่มหาสมุทร คุณจะรู้ว่าในนั้นมีน้ำอยู่ทุกที่ เราได้รับ

มอบหมายให้ทำภารกิจที่จะไม่มีวันล้มเหลว มันเป็นการดีที่จะระลึกถึงเรื่องนี้อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างฤดูกาลอันโหดร้ายแต่ขณะเดียวกันก็พยายามที่จะซื่อสัตย์ต่อทุกสิ่งที่พระเจ้าได้เรียกให้เราเป็นและทำเพื่อพระองค์อยู่

แต่เรายังต้องคิดว่าวิธีการหลัก ๆ ที่จะนำไปสู่ตอนจบอันยิ่งใหญ่ นั้นจะมีอะไรบ้าง ใจความสำคัญของหนังสือเล่มนี้ (โดยที่ไม่ได้ครอบคลุมในทุกเรื่อง) คือที่การปลุกคริสตจักรจะต้องถูกจัดให้อยู่ในลำดับต้น ๆ ของวิธีการทั้งหมด คริสตจักรที่เข้มแข็งและเข้าใจชาวประเสริฐดีคือคริสตจักรที่จะมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในการบุกเบิกคริสตจักรอีกหลายแห่งซึ่งจะไปปลุกคริสตจักรอื่นๆ อีกในเวลาต่อมา

เราเห็นการเคลื่อนไหวของชาวประเสริฐอย่างชัดเจนในหนังสือกิจการของอัครทูต เราสามารถเห็นสิ่งนี้ได้ไม่ไ้แค่ในการสั่งที่มิผู้ประกาศออกไปตามหาสาวกของพระคริสต์เท่านั้น แต่ในบริบทของคริสตจักรที่สร้างสาวกด้วย ลูกาแสดงให้เราเห็นว่าเป้าหมายของชาวประเสริฐนั้นไม่ใช่แค่การประกาศแต่เป็นการสร้างสาวก ซึ่งนี้อาจทำให้บางคนผิดหวังเลยทีเดียว หนังสือกิจการอาจจะเป็นหนังสือที่คุณคาดหวังว่าจะได้พบข้อมูลเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์และเหตุการณ์อัศจรรย์อื่นๆ แต่หนังสือกิจการก็ไม่ใช่หนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของประทานจากพระวิญญาณเป็นหลัก แน่นอนว่าเรื่องนี้ถูกเขียนบรรยายไว้ในนั้น แต่เป้าหมายของลูกาไม่ใช่การจัดทำคู่มือสำหรับของประทานฝ่ายวิญญาณ เป้าหมายของท่านคือการแสดงให้เห็นถึงความเคลื่อนไหวของชาวประเสริฐในการก่อตั้งคริสตจักรขึ้น

สิ่งนี้ชวนให้เกิดคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องเนื้อหาตามประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ทั้งหมด คือ นี่เป็นเพียงการบรรยายเรื่องราวที่เกิดขึ้น (descriptive) หรือมันเป็นคำสั่งซึ่งมีสิทธิอำนาจ (prescriptive) กันแน่? มันแค่เพียงบอกเราว่าเกิดอะไรขึ้นหรือมันกำลังบอกเราว่าต้องใช้ชีวิตอย่างไรด้วย? มันเป็น

คำถามง่าย ๆ แต่คำตอบนั้นไม่สามารถจะบอกได้ง่าย ๆ เลย มันชัดเจนอยู่แล้วว่าไม่ใช่ทุกเรื่องจะเป็นคำสั่งที่กำหนดการใช้ชีวิต ผมเดาว่าครั้งล่าสุดที่คริสตจักรของคุณแต่งตั้งศิษยาภิบาลคุณคงไม่ได้ทอดสลากเพื่อตัดสินใจเลือกคนเหมือนที่พวกเขาทำกันในการแต่งตั้งมัทธีอัสแทนยูดาส ในกิจการ บทที่ 1 แน่ ไม่มีใครจะยกเอาพระคัมภีร์ข้อนั้นขึ้นมาแล้วพูดว่า “รู้มั๊ยว่าเราต้องมีผู้นำมัสการคนใหม่ เอ๊ย แล้วลูกเต้าอยู่ไหนนะ?” หนังสือกิจการต่อต้านทางเลือกแบบตายตัวชนิดที่ถ้าไม่ใช่แบบนี้ก็ต้องเป็นอีกแบบหนึ่ง อันที่จริงมันมีทั้งองค์ประกอบของทั้งการบรรยายเรื่องราวและคำสั่ง มันมีสิ่งที่เราควรทำตามเพราะเป็นที่แน่ชัดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะพอใจการที่เราพยายามจะแสวงหาสิ่งนั้น

ในขณะที่ประเด็นและคำถามเหล่านี้สำคัญมาก ๆ เราก็เสี่ยงที่จะตกหลุมพรางของการที่เส้นผมจะบังภูเขา เป้าหมายของหนังสือกิจการไม่ได้อยู่ในวันเพ็นเทคอส แต่ว่าอยู่ใน 1:18 ที่ว่า “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับฤทธิ์อำนาจเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มและทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรียจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก”

เพื่อให้สอดคล้องกับกระแสหลักจากบันทึกของลูกา เรามาดูกันว่าการบุกเบิกคริสตจักรได้เริ่มต้นจากวันเพ็นเทคอสและ (เวลาเดียวกันกับที่ชาวประเสริฐได้เคลื่อนออกจากกรุงเยรูซาเล็ม) ได้ขยายออกไปจนถึงจักรวรรดิโรมันและทั่วทั้งโลกได้อย่างไร เราจะเดินตามรอยการเคลื่อนที่ของพระกิตติคุณซึ่งได้มาไกลถึงที่นี่และในเวลานี้เพื่อที่เราจะได้มีส่วนร่วม กับเจ้าสาวผู้เลอโฉมของพระเยซูคริสต์

ในกิจการ บทที่ 1 พระคริสต์ผู้เป็นขึ้นมาแล้วได้ใช้เวลาสี่สิบวันกับสาวกของพระองค์ ขณะนี้พระองค์กำลังจะกลับขึ้นไปอยู่กับพระบิดาของพระองค์และไปรับตำแหน่งจอมเจ้านายตามสิทธิโดยชอบของพระองค์ ที่ขวามือของพระบิดา ท่านที่ก่อนนี้จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์พระเยซูบอก

พวกสาวกของพระองค์ว่าให้รออยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อน นั่นเป็นเพราะถ้าพวกเขาจะทำตามสิ่งที่พระเยซูได้สั่งไว้ พวกเขาจำเป็นต้องได้รับฤทธิ์อำนาจจากที่อื่นก่อน พระองค์สัญญาว่าพวกเขาจะได้รับการจัดเตรียมที่จำเป็นสำหรับพวกเขาในการเป็นพยานของพระองค์ สิ่งนั้นคือของประทานที่เรียกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่บอกชัดเจนว่าเราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันทีที่รับความรอด หากไม่มีพระองค์มันจะไม่มีการบังเกิดใหม่ มันคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำให้เรามองเห็นความต้องการของตัวเอง ช่วยให้เรสำนึกในความบาปของตัวเองและเปลี่ยนเราให้กลายเป็นของพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในหัวใจของผู้เชื่อ ดังนั้นผมจึงไม่เชื่อในข้อโต้แย้งที่ว่าจะมีประสบการณ์แบบนี้ครั้งที่สองที่จะเปลี่ยนคุณจากผู้เชื่อใหม่ให้กลายเป็นสาวกแนวหน้าได้ แต่ผมเชื่ออย่างสุดใจว่าพระวิญญาณเป็นผู้จัดเตรียมและให้กำลังใจเราในทุกภารกิจที่เราได้รับมอบหมาย คริสตจักรถูกก่อตั้งขึ้นผ่านทางงานแห่งพระวิญญาณ สิ่งที่เกิดขึ้นในกิจการ บทที่ 2 ได้เกิดขึ้นอีกครั้งในตอนจบของกิจการ บทที่ 4 ขณะที่คนเหล่านั้นกำลังอธิษฐานขอความกล้าหาญ พวกเขา ก็ได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกครั้ง ลองสังเกตดูความคล้ายคลึงกันของบันทึกทั้งสองตอน

- “ทุกคนเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเริ่มพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พวกเขาสามารถพูดได้” (2:4)
- “หลังจากที่พวกเขาอธิษฐานจบสถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมกันอยู่นั้นก็สะเทือนสะท้านและพวกเขาล้วนเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และกล่าวพระวาระของพระเจ้าด้วยใจกล้า” (4:31)

ดังนั้นการบังเกิดใหม่จึงเป็นงานของพระวิญญาณ เราได้รับพระองค์ทันทีที่เรากลับใจใหม่ เมื่อเราได้รับการประทับตราพระองค์ก็มาอยู่ในเรา

ทันที แต่การยืนยันนี้ไปสอดคล้องกับสิ่งที่พระเยซูได้ทำกับเหล่าสาวกของพระองค์ในยอห์น 20:22 อย่างไร? ‘พระองค์ทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาพร้อมทั้งตรัสว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด”’ ถ้าพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตอนนั้น แล้วทำไมพระเยซูจึงบอกพวกเขาในกิจการ 1:4,8 ว่าให้รออยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนจนกว่าพวกเขาจะได้รับมอบฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์? พระเยซูใช้น้ำเสียงที่แตกต่างออกไปในลูกา 24:49 ว่า “นี่แหละ เราจะส่งสิ่งที่พระบิดาของเราทรงสัญญา นั้นลงมาเหนือท่าน แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงจนกว่าท่านจะสวมด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร คือการที่พระวิญญาณ จะมาหาพวกเราและการที่เราจะสวมด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน?

มาร์ติน ลอยด์โจนส์ ใช้ภาพที่จะช่วยอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างดีไว้ในหนังสือของเขาที่ชื่อ “ความยินดีที่ไม่อาจบรรยายได้ (Joy Unspeakable)” เราไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกับเขาในเรื่องการบัพติศมาเพื่อเป็นการยืนยันหนที่สองของพระวิญญาณ (หรือที่เรียกว่าการถูกประทับตราด้วยพระวิญญาณ) เพื่อที่จะมีความปรารถนาพร้อมกับเขาในการอยากให้คริสตจักรมีความมั่นใจที่มาจากพระวิญญาณในการเป็นพยานมากขึ้นก็ได้ ลอยด์โจนส์อธิบายเรื่องนี้ไว้ว่ามันเหมือนกับลูกชายคนหนึ่งที่กำลังเดินไปตามทางพร้อมกับจับมือพ่อของเขาไว้ เด็กน้อยคนนี้รู้สึกปลอดภัยขณะที่พวกเขาเดินทางไปด้วยกัน ตามที่ลอยด์โจนส์ได้อธิบายไว้ภาพนี้กำลังบรรยายถึงประสบการณ์ทั่วไปที่คริสเตียนได้รับ แต่แล้วบรรยาการนั้นก็เข้มข้นขึ้นทันทีที่คุณพ่อคว้าตัวลูกชายขึ้นมา ดึงเขามากอดแน่นๆ จับลูกบนใบหน้า อุ้มลูกให้มาอยู่ตรงข้างหน้าเขา มองเข้าไปในตาของลูกชาย แล้วบอกว่า “ลูกเอ๋ย พ่อรักลูกมาก พ่อดีใจเหลือเกินที่ได้เป็นพ่อของลูก” ลอยด์โจนส์ใช้คำพูดแบบนี้ :

“เด็กคนนี้ได้แต่ทะเลิง เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรให้ ทะโงน คุณเขาลงหรือวิ่งดี เขามีความสุขมาก ๆ ความรักมันร้อนแรงจนแทบจะระเบิดออก ความสงสัยในจิตใต้สำนึก (ที่ตอนนั้นเขาไม่แม้แต่จะคิดถึง แต่มันก็มักจะผุดขึ้นมาบ่อย ๆ) ก็มลายหายไปและความมั่นใจอย่างเต็มขนาดซึ่งไม่อาจจะทำลายได้ก็เข้ามาแทนที่ เพื่อที่คุณจะรู้และมั่นใจว่าพระเจ้ามีอยู่จริง ว่าพระเยซูมีชีวิตอยู่ว่าคุณนั้นเป็นที่รักและการที่ได้รับความรอดก็เป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก และเมื่อเดินต่อไปบนถนนคุณก็แทบไปต่อไม่ไหว คุณอยากจะร้องออกมาว่า “พ่อของฉันรักฉัน คุณพ่อรักฉัน ดูสิว่าฉันมีพ่อที่สหายอดแค่ไหน พ่อของฉันแสนดี พ่อของฉันแสนดี”¹⁴

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระวิญญานบริสุทธิ์ลงมายู่กับคุณหรือเมื่อคุณได้รับการสวมทับด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน ความกล้าหาญจะมาแทนที่ความกลัวของเรา แม้ว่า你会คิดว่าตัวเองเป็นคนขี้กลัวก็ตาม ร่องรอยสุดท้ายของความกลัวมลายหายไปเมื่อพระวิญญานบริสุทธิ์มาสวมทับคุณ ความยินดีในพระเจ้าได้ขับไล่ความกลัวหรือความกังวลใจว่าคนอื่นจะมองคุณอย่างไรไป นี่แหละคือความหมายของการได้รับฤทธิ์อำนาจที่มาจากเบื้องบน

พระเยซูบอกกับพวกสาวกของพระองค์ว่าจะมีฤทธิ์อำนาจลงมาเหนือพวกเขา พุดจริง ๆ แล้วชีวิตของเราส่วนใหญ่ก็ไม่ได้เป็นแบบนี้ ถ้าพุดตามภาพอุปมาของลอยด์โจนส์ เรานั้นใช้ชีวิตส่วนใหญ่จึงมือไปกับพระบิดาของเราในสวรรค์เหมือนกับว่าเรากำลังเดินไปตามทางอยู่ เราเชื่อตามพระคำของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ เดินไปแต่ละก้าวกับพระองค์ ไว้วางใจว่าพระเจ้านั้นกำลังนำเราไปในทางแห่งความยินดี แต่ในบางครั้งบางโอกาสเราก็ได้รับการสวมทับด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน และสิ่งนี้ทำให้เราต้องการมันมากขึ้น นี่ไม่ใช่พลังอำนาจที่เราสามารถควบคุมได้ มันไม่ใช่

14 Martyn Lloyd-Jones, *Joy Unspeakable* (David C. Cook, 1995), p. 105

แรงกระตุ้นที่เกิดจากการตกอยู่ในภวังค์หรือประสบการณ์ของการปลุกเร้าโดยการร้องเพลงเป็นร้อยๆ รอบ มันไม่ใช่ประสบการณ์ที่สามารถพบได้จากการที่เราออกไปที่ไกลๆ สักวันสองวันอธิษฐานและอดอาหารเพื่อจะได้รับพลังอำนาจจากเบื้องบน ลอดย์โจนส์กล่าวว่าบิดาซ่อนตัวลูกขึ้นมาทันที “โดยที่เขาไม่ทันตั้งตัว”

ดังนั้น เราจึงคาดหวังได้ว่าชีวิตของเราส่วนใหญ่จะดำเนินไปอย่างพึงพอใจขณะที่จับมือกันไปกับพระบิดา (จะว่าแบบนั้นก็ได้อ) เดินไปด้วยกัน และรู้สึกปลอดภัยขณะเมื่อทรงนำเราโดยการจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าและโดยพระคำของพระองค์ แต่ในบางโอกาสเราก็จะได้รับการสวมทับด้วยพลังที่มาจากเบื้องบนแบบไม่ทันตั้งตัว

พระเจ้าไม่ได้มอบพลังจากเบื้องบนให้แก่เราโดยปราศจากเหตุผลสาวกของพระองค์ได้รับฤทธิ์อำนาจเพื่อที่พวกเขาจะได้ไปเป็นพยานให้แก่พระองค์ การทรงอยู่ด้วยและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในโลกที่เต็มไปด้วยความบาปนี้ปลดปล่อยเราจากเครื่องจองจำและทำลายสิ่งกีดขวางทั้งหมดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์พวกเขาจะออกไปเป็นพยานถึงสิ่งที่พระคริสต์ได้กระทำให้สำเร็จผ่านทางชีวิต ความตายและการเป็นขึ้นมาจากพระองค์ การปลุกคริสตจักรจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากปราศจากความมั่นใจแบบที่พระวิญญาณเป็นผู้มอบให้ และหากปราศจากการทำงานที่ไม่เคยหยุดหย่อนของพระวิญญาณแล้ว เราทั้งหลายก็คงจะหยุดพักลงอย่างง่าย ๆ กับความสะกดกลายตามสภาพที่เป็นอยู่

เมื่อได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะเป็นพยานถึงสิ่งที่พระเจ้าทำเพื่อเราในพระเยซูคริสต์ได้อย่างไร? นี่คือเส้นทางที่เราจะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์โดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณ

1. โดยพระวิญญาณเราจึงยอมรับว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

ประกาศแรก 1 โครินธ์ 12:3 แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้นำเราไปสู่การยอมรับว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ‘ฉะนั้นข้าพเจ้าขอบอกท่านว่าไม่มีใครที่กล่าวโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะพูดว่า “ขอให้พระเยซูถูกแช่ง” และไม่มีใครสามารถพูดได้ว่า “พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” นอกจากผู้ที่กล่าวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์’

นี่ไม่ได้หมายความว่าคนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนจะไม่สามารถแปลงเสียงพูดออกมาได้ว่า “พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” คนชั่วร้ายก็สามารถพูดออกมาเป็นประโยคว่า “พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้ แต่ชีวิตและปากของเราเองที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงการที่พระเยซูคริสต์เป็นองค์จอมเจ้านายของเราผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่คือวิธีแบบเดียวกันกับที่เราเดินจงมือไปกับพระบิดาและในบางครั้งก็ทรงคว้าตัวเราขึ้นไปจูบ

มีหลักฐานในชีวิตของผมที่บ่งบอกว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า มีวิถีชีวิตบางอย่างที่ผมทำและจะไม่ทำเพราะพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า มีวิธีการใช้เงินแบบที่ผมจะใช้และจะไม่ใช้เพราะพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า มีวิธีสื่อสารที่ผมจะใช้หรือไม่ใช้กับภรรยาเพราะพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า มีวิธีที่ผมปฏิบัติและจะไม่ปฏิบัติต่อคนของพระเจ้า เพราะพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า เราไม่ใช่ชายและหญิงผู้ที่ไม่สะทกสะท้านอะไรเลยต่อการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณพระเจ้า เราได้กลายมาเป็นพยานด้วยชีวิตและด้วยริมฝีปากของเราเองว่า “พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า”

หากว่าพระวิญญาณไม่ได้ให้พระคริสต์มาครอบครองในหัวใจเรา เราก็จะไม่ให้เงินของเรากับการปลุกคริสตจักรหรือ เราจะไม่อุทิศเวลาของเรา จะไม่เอาชื่อเสียงของเรามาเสี่ยง คริสตจักรได้ถูกปลุกลงไปก็เพราะพระวิญญาณได้ปลุกถ่ายความปรารถนาใหม่และจัดลำดับความ

สำคัญใหม่ให้กับคนทั้งหลาย

การประหารตัวตนของเราจะไม่มีวันเสร็จสมบูรณ์ เรายังคงต้องกลับไปรับเอาพระคุณของพระเจ้าอยู่เสมอ ถ้าจะพูดด้วยความสัตย์จริง มีหลายครั้งที่ผมใช้เงินในแบบที่พระเยซูจะไม่ใช้แน่ มีบางครั้งที่ผมสื่อสารกับภรรยาในแบบที่ไม่ได้บอกเลยว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้าของผม แน่หนอนว่าในบางครั้งผมก็พูดกับบุตรชายและบุตรหญิงของพระเจ้าอย่างรุนแรง ไม่ยุติธรรมและมันก็เปิดเผยให้เห็นว่ายังมีพื้นที่หลายส่วนในหัวใจผมที่ยังไม่ได้เป็นพยานว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าได้ให้ออกาสผมให้กลับใจ สารภาพบาปและได้ให้พระคุณใหม่กับผมในทุกๆ วัน

2. โดยพระวิญญาณเราจึงดำเนินชีวิตเหมือนอย่างพระเยซู

ประการที่สอง พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสริมกำลังเราเพื่อที่เราจะดำเนินชีวิตเหมือนอย่างพระเยซูได้ โรม 8:11 กล่าวว่า “ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตายสถิตในท่าน พระองค์ผู้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายจะประทานชีวิตแก่กายซึ่งต้องตายของท่านด้วย พระองค์ประทานชีวิตนั้นโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ผู้สถิตในท่าน”

ประเด็นที่สองสัมพันธ์กับประเด็นที่หนึ่งอย่างใกล้ชิด เราไม่เพียงแต่เป็นพยานว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ชีวิตของเราได้เปลี่ยนแปลงมาเป็นเหมือนรูปภาพของพระเยซูคริสต์มากยิ่งขึ้น นี่คือหัวใจของพระธรรมโรม บทที่ 8 โรม 8:29 กล่าวว่า “เพราะบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้าแล้ว พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้วให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องมากมาย” ในฐานะลูกชายของพระเจ้า เราทุกคนกำลังได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนภาพของพระเยซูคริสต์ นี่คือนานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทำอยู่

หนึ่งในความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการถูกชำระให้เป็นเหมือนพระเยซู (sanctification) คือความคิดที่ว่ากระบวนการนี้เกิดขึ้นครั้งเดียวอย่างเสร็จสมบูรณ์แล้ว อันที่จริง มันเป็นการคล้ายคลึงมากกว่า อย่างไรก็ตาม *คุณ* ในวันนี้ก็จะดูเหมือนพระเยซูมากกว่า *คุณ* ในสองปีหรือห้าปีก่อน ความผิดพลาดอีกอย่างหนึ่งคือคำสอนที่ว่า การถูกชำระให้เป็นเหมือนพระเยซู ทำให้เราดูเป็นคนเข้มแข็ง ในทางกลับกัน เอ็ด เวลซ์ กลับพูดว่า “การถูกชำระให้เป็นเหมือนพระเยซู นั้นทำให้เราดูเป็นคนอ่อนแอ” การถูกชำระให้เป็นเหมือนพระเยซู คือการสารภาพบาป ความล้มเหลวและความอ่อนแอ พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังขัดเกลาเรา หล่อหลอมเรา พระองค์กำลังเป่าลมปราณแห่งชีวิตเข้ามาในเรา เพื่อให้เราจะเป็นเหมือนพระคริสต์ และช่วงขณะที่เราถูกชำระให้บริสุทธิ์นั้น ก็ไม่ใช่ตอนที่เราดูเป็นคนเข้มแข็งและเพียบพร้อมไปหมด แต่เป็นเวลาที่เราร้องเรียกหาองค์พระเจ้า เพราะเรารู้สึกว่าต้องการความช่วยเหลืออย่างที่สุด และเมื่อเราร้องคร่ำครวญว่า “ไม่เอาอีกแล้วพระองค์เจ้าข้า! โปรดเมตตาลูก อภัยให้ลูกและช่วยลูกด้วย”

บ่อยครั้งที่คนข้างนอกรู้สึกสนใจชีวิตที่เป็นเหมือนพระคริสต์ของคริสเตียนก่อนที่จะสนใจในพระกิตติคุณของพระคริสต์ ชีวิตของเราจะสร้างคำถามที่มีเพียงข่าวประเสริฐเท่านั้นจะเป็นคำตอบได้ (1 ปต. 3:15) ฉะนั้นงานแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระวิญญาณจึงไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญในการปลุกคริสตจักร โดยผ่านทางพระวิญญาณ ชีวิตของเราจะคอยประดับให้ข่าวประเสริฐที่เราเทศนานั้นสวยงามและน่ามอง (ทต.2:10)

3. โดยพระวิญญาณเราได้รับของประทานเพื่อที่เราจะสามารถทำพันธกิจเหมือนพระเยซูได้

ประการที่สาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ของประทานแก่เราเพื่อที่เราจะสามารถทำพันธกิจเหมือนพระเยซูได้ ยอห์น 14:12-16 กล่าวว่า

“เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะทำสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ เราจะทำแม้กระทั่งสิ่งที่ยิ่งใหญ่นี้อีก เพราะเรากำลังจะไปหาพระบิดา และเราจะทำสิ่งใดๆ ที่พวกท่านขอในนามของเราเพื่อพระบุตรจะได้ถวายพระเกียรติสิริแก่พระบิดา สิ่งใดที่พวกท่านขอจากเราในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น ถ้าพวกท่านรักเราพวกท่านจะเชื่อฟังสิ่งที่เราบัญชา และเราจะทูลขอต่อพระบิดาและพระองค์จะประทานที่ปรึกษาอีกองค์หนึ่งให้มาอยู่กับพวกท่านตลอดนิรันดร์”

พระธรรมตอนนี้ไม่ได้หมายความว่าทุกสิ่งที่พระเยซูเราก็จะสามารถทำได้ พันธกิจของผมไม่ได้ไปในทิศทางนั้น ผมมักจะไปโรงพยาบาลเพื่อให้กำลังใจและอธิษฐานเผื่อคนที่นั่น แต่ผมยังไม่เคยเดินเข้าไปในห้องผู้ป่วยแล้วบอกบางคนที่นั่นว่าพวกเขาไม่ได้ป่วยอีกแล้ว บางทีมันอาจจะเป็นปัญหาเรื่องความเชื่อในส่วนของผมก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามผมได้วางมือและอธิษฐานขอที่พระเจ้าจะรักษาพวกเขาและวางใจว่าพระองค์เป็นพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ แต่ผมก็ยังไม่เคยเดินเข้าไปในห้องผู้ป่วยแล้วตะโกนบอกว่า “ลุกขึ้นมา! หยุดป่วยได้แล้ว คุณไม่ได้เป็นมะเร็ง ลุกขึ้นจากเตียงนั้นแล้วตามผมมา” ผมไม่เคยหยิบแซนด์วิชขึ้นมาอธิษฐานขอบคุณพระเจ้าแล้วเลี้ยงคน 5,000 คน เมื่อผมตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากผมอธิษฐานและคาดหวังว่าพระเจ้าจะตอบคำอธิษฐาน แต่ผมไม่ได้คิดว่านี่คือสิ่งที่ยอห์น บทที่ 14 กำลังสอนอยู่ ผมคิดว่าพระคัมภีร์ข้อนี้กำลังสอนเราว่า ในขณะที่เรากำลังถูกก่อกำเนิดขึ้นมาเป็นคริสตจักร เราก็กลายมาเป็นอาณาจักรของพระเจ้าที่มาตั้งอยู่ เราได้สำแดงการงานของพระคริสต์เมื่อเรารักและรับใช้คนที่ขัดสนและเจ็บป่วย

เราเป็นพยานโดยการอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราเป็นพยานเมื่อเราใส่ใจผู้เล็กน้อยเหล่านี้ เราทำให้งานของพระคริสต์สำเร็จเมื่อเราลงไปคลุกคลีอยู่กับคนพวกที่ถูกมองว่าไม่สำคัญในสังคม คริสตจักรได้เข้าไปในที่ของคนที่สังคมไม่ต้องการ ไม่อยากเมตตาหรืออดทนด้วย

คนซึ่งได้รับการประทับตราด้วยฤทธิ์ของพระวิญญานกลายเป็นที่อยู่ของพระบุตรพระเจ้าอย่างแท้จริงตรงที่แห่งนี้นี่เอง

4. โดยพระวิญญานบริสุทธิ์เราจึงได้รับการยำเตือนถึง เรื่องพระเยซู

ประการสุดท้าย พระคัมภีร์บอกเราว่าพระวิญญานบริสุทธิ์คือผู้ที่ทำให้เราระลึกถึงพระเยซู ในยอห์น 14:26 เราได้อ่านว่า “แต่องค์ที่ปรึกษาคือพระวิญญานบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเราจะทรงสอนสิ่งทั้งปวงแก่พวกท่าน และจะให้พวกท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับพวกท่าน”

ผมขอบพระคัมภีร์ข้อนี้เพราะผมต้องการที่จะได้รับการเตือนใจถึงสิ่งที่พระคริสต์ได้พูดและทำให้สำเร็จ ผมจำเป็นต้องได้รับการยำเตือนว่าสิ่งที่พระเจ้าพูดนั้นเป็นจริงสำหรับผมเพราะพระคริสต์ เหมือนที่บทเพลงแห่งชีวิตคริสเตียนเพลงหนึ่งบอกไว้ว่า “แต่ข้าเผลอมักลืมพระคุณ” เราทุกคนสามารถเข้าถึงเนื้อร้องของเพลงบทนั้นได้เพราะมันคือประสบการณ์ร่วมที่เราต่างก็เคยเป็น แต่เรายังสรรเสริญพระเจ้าอยู่ด้วยเพราะพระวิญญานเตือนเราให้ระลึกถึงพระเยซู หากผมจะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ผมก็จำเป็นต้องได้รับการยำเตือนให้ระลึกถึงสิ่งที่พระเจ้าได้พูดเกี่ยวกับตัวผมในพระคริสต์ บ่อยครั้งที่ผมมักมีความคิดเกี่ยวกับตัวเองในแบบอื่นๆ คือมีตัวตนและคุณค่าของตัวเองในแบบที่ต่างไปจากความจริงของพระคริสต์ ดังนั้นผมจึงต้องรับการเตือนใจถึงสิ่งที่พระคริสต์ได้กระทำให้สำเร็จ ไม่อย่างนั้นผมก็อาจเผลอไปติดกับดักของสิ่งที่ผมยังทำไม่สำเร็จหรือไม่ก็ไปขโมยเครดิตของสิ่งที่พระองค์ได้กระทำให้สำเร็จ ขณะที่ผมกำลังพยายามอ้างสิทธิราวกับว่ามันเป็นของตัวเองอยู่

อะไรคือแผนการของพระเจ้าในเป้าหมายและฤทธิ์อำนาจที่พระวิญญานได้มอบให้แก่เรา? มันคือการที่ “เจ้าจะเป็นพยานเพื่อเราในกรุงเยรูซาเล็ม”

ในกิจการ บทที่ 2 เราเริ่มเห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อเปโตรเทศนาเรื่องที่ไม่ค่อยจะเอาใจผู้ฟังมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ของคริสเตียน เปโตรกล่าวว่า “พระเจ้าทรงตั้งพระเยซูผู้ซึ่งพวกท่านได้ตรึงที่ไม้กางเขนให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์” (กจ.2:36) แล้วคน 3,000 คนก็กลับใจมาเชื่อพระเยซูซึ่งมันได้นำไปสู่การก่อตั้งคริสตจักรแห่งแรกของกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเปโตรพูดอีกครั้งในกิจการ บทที่ 3 มีคนกลับใจมาเชื่อมากกว่าเดิมอีก ดังนั้นจึงมีผู้เชื่อราว 8,000 คนที่เป็นของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มอย่างเห็นได้ชัด และทุกเรื่องที่เป็นจริงในวิถีชีวิตของคริสตจักรก็เป็นจริงกับวิถีชีวิตของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เมื่อข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศออกไป จะมีบางคนที่รักข่าวนั้นมากและมีบางคนที่จะเกลียดชังมัน จะมีบางคนที่รับมันด้วยใจยินดีและมีบางคนที่ยากายล้ม

มันยังชัดเจนด้วยว่าคริสตจักรนั้นมีปัญหาภายในมาตั้งแต่ต้นแล้ว อานาเนียกับสัปไฟราเห็นว่าบารนาบัสได้รับการชมเชยจากการที่เขาได้ขายที่ดินของตนและมอบเงินนั้นให้แก่พวกอัครทูต ดังนั้นเมื่อพวกเขาขายที่ดินได้พวกเขาจึงอ้างว่าได้มอบเงินทั้งหมดให้แก่คริสตจักร ในขณะที่ความเป็นจริงพวกเขาแอบเก็บเงินส่วนหนึ่งไว้ให้กับตัวเอง มันอาจจะดูเหมือนไม่ได้เลวร้ายอะไร ประเด็นไม่ใช่ว่าคริสตจักรเรียกร้องเงินของพวกเขาทั้งหมด หรือการที่พวกเขาโกหกต่อคริสตจักร คำกล่าวหาของเปโตรคือการที่พวกเขาโกหกต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์

มีชายและหญิงหลายร้อยคน ที่นั่งอยู่ข้างหน้าผมทุกๆ สัปดาห์เพื่อจะฟังผมเทศนา มีบางคนที่มีส่วนหน้าจากการเป็น “คริสเตียน” แต่ไม่ได้รู้จักพระเยซูในฐานะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดเลย คนเหล่านี้เป็นเพียงพวกอนุรักษนิยมซึ่งไปโบสถ์ตามธรรมเนียมที่เพียงแค่ว่าพระเยซูไว้บนความคดโกงแบบอนุรักษนิยมของพวกเขาเท่านั้นเอง พวกเขาสามารถพูดภาษาคริสเตียนแบบเราได้ แต่เมื่อถูกจับได้ว่า

ล่วงหน้าหรือไม่ชีวิตแต่งงานของพวกเขา กำลังพังลง หรือเมื่อลูก ๆ ของพวกเขากำลังติดเฮโรอีนก็กลับไม่มีเสียงร้องขอความช่วยเหลือหรือคำสารภาพใดๆ จากพวกเขาเลย พวกเขายังคงเสแสร้งแกล้งทำเป็นว่าทุกอย่างยังคงไปได้สวย ทำทุกอย่างเหมือนกันนี้เกิดขึ้นในคริสตจักรแห่งแรกของกรุงเยรูซาเล็มเช่นกัน

มีปัญหาเรื่องโครงสร้างเกิดขึ้นเช่นกัน ในกิจการ 6:1-7 แม่ม่ายชาวยิวที่พูดภาษากรีกกำลังถูกมองข้ามในเรื่องการแจกจ่ายอาหาร เมื่อผมเทศนาเรื่องนี้ที่คริสตจักรของผม ผมต้องการจะใช้มันเป็นโอกาสในการพูดถึงประเด็นสำคัญเรื่องการเหยียดสีผิวและการแบ่งพรรคแบ่งพวก แต่ในพระธรรมตอนนี้มันไม่มีการสารภาพบาปหรือการกลับใจ มันเป็นเรื่องปัญหาเรื่องของการจัดการที่ทำให้คริสตจักรจำเป็นต้องปรับโครงสร้างใหม่ พวกเขาต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์เพื่อที่จะสามารถตอบสนองความต้องการของผู้คนได้ พวกเขาต้องปรับโครงสร้างให้ถูกต้อง พูดอีกอย่างคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงแต่ให้พวกเขามีคำเทศนาที่ประกอบไปด้วยฤทธิ์อำนาจแต่ยังให้พวกเขามีสติปัญญาในการแก้ไขปัญหาด้านการจัดการที่มาพร้อมกับการเติบโตของคริสตจักรด้วย

ในตอนแรกคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มก็เป็นเพียงแค่คริสตจักรหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาไม่ได้มีแผนที่จะไปยังเมืองสะมาเรียหรือที่อื่น แต่ในพระเมตตาของพระเจ้าพระองค์ทรงมีแผนการ และแผนการนั้นรวมไปถึงการที่มีคนถูกฆ่าตาย สเตเฟนได้ยืนขึ้นและอีกครั้งเหมือนกับที่เปโตรทำเขาก็ได้กล่าวคำแถลงที่ไม่เอาใจผู้ฟังสุดๆ เขาเล่าพระคัมภีร์เดิมตั้งแต่ต้นและยกความผิดทั้งหมดให้แก่ผู้ฟังของเขา เหล่าบรรดาสมาชิกของสภาแซนเฮดรินเมื่อได้ยินก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ถอดเสื้อคลุมออกแล้ววางไว้ตรงเท้าของชายที่ชื่อเซโล จากนั้นก็พากันขว้างก้อนหินใส่สเตเฟนจนตาย ซึ่งการนั้นทำให้การข่มเหงต่อผู้เชื่อครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็มได้เริ่มขึ้น ผลคือพวกเขากะจัดกระจายไปและนำข่าวประเสริฐติดตัวไป

ที่สะสมเรื่อยด้วย นี่ไม่ได้อยู่ในแผนการของพวกอัครทูตแน่ แต่มันคือแผนการของพระวิญญูณบริสุทธิ์ พระวิญญูณไม่ได้เพียงแค่ทำให้คริสตจักรแห่งใหม่เกิดขึ้น พระวิญญูณช่วยให้คริสตจักรแห่งใหม่นี้ไปปลูกคริสตจักรใหม่อีกหลายแห่ง

พระเจ้านั้นครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง ดังนั้นเราจึงค่อยๆ เห็นเปลวไฟแห่งข่าวประเสริฐเริ่มขยายวงกว้างออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม เราได้เห็นว่าพระวิญญูณช่วยให้คริสตจักรสามารถหยั่งรากลงไปได้แม้ท่ามกลางวัฒนธรรมที่แตกต่าง เราเห็นฟิลิปพูดคุยกับชนที่ชาวเอธิโอเปีย เราเห็นโครเนลิอัสกลับใจ เปโตรพูดอย่างตรงไปตรงมากับเขาว่า “คุณก็รู้แหละว่าผมไม่ใช่คนต่างชาติที่เป็นคนบาปเหมือนคุณ และแม้แต่จะพูดคุยกับคุณมันก็ผิดกฎแล้ว แต่ผมได้รับนิมิตจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นผมจึงมาที่นี่” ผลคือคนต่างชาติกลุ่มหนึ่งได้รับความรอด และเปโตรที่ยังชวนเชื่อยุ่หลังจากคำตำหนิของพระเยซูก็เข้าใจอีกครั้งว่าแผนการของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าที่เขาเข้าใจ

เรื่องยังคงดำเนินต่อไปในกิจการของอัครทูต 13:1-3

“คริสตจักรที่เมืองอันทิโอกมีผู้เผยพระวจนะและอาจารย์ได้แก่ บารนาบัส ลิเมโอนที่เรียกกันว่านิเกอร์ ลูสิอัสชาวไซรีน มานาเอน (ผู้เติบโตมากับเฮโรดผู้ครองแคว้น) และเซาโล ขณะที่เขาทั้งหลายกำลังนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าและอดอาหารพระวิญญูณบริสุทธิ์ก็ตรัสว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับเราเพื่องานซึ่งเราได้เรียกให้พวกเขาทำ” ดังนั้นหลังจากอดอาหารและอธิษฐานแล้วพวกเขาจึงวางมือบนเขาทั้งสองแล้วส่งออกไป”

นับจากวินาทีนี้ จุดโฟกัสของหนังสือกิจการก็ได้ย้ายออกจากคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็มไป มันได้ติดตามการเดินทางของมิชชันนารีที่ชื่อเปาโลแทน หลังจากที่ท่านถูกส่งไปที่เมืองอันทิโอก เมืองอันทิโอกกลายมาเป็นต้นแบบของการส่งคนออกไป และเป็นอีกครั้งที่พระวิญญูณบริสุทธิ์คือผู้เริ่ม

ต้นความเคลื่อนไหวนี้ นี่คือชีวิตที่อยู่ในฤทธิ์อำนาจของพระวิญญานและมันคือชีวิตของผู้ที่ออกไปทำงานมิชชัน

หนึ่งในสิ่งที่เราได้กล่าวไว้ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มต้นคริสตจักรของเราคือ ไม่มีใครที่ไม่สามารถถูกแทนที่ได้ เราพยายามสร้างสิ่งนี้ขึ้นมาเพื่อที่หากพระวิญญานบริสุทธิ์บอกว่า “จงส่งครูผู้สอนที่ดีที่สุดและคนงานผู้กล้าหาญที่ทำการอัศจรรย์ของเจ้าออกไปที่อื่น” เราก็จะสามารถมีหัวใจของอันโทโกได้ พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าสิ่งที่พระองค์กำลังทำอยู่ที่คริสตจักรของเรา หนึ่งในสิ่งที่ผมอธิษฐานเผื่อคริสตจักรของเราคือสิ่งยิ่งใหญ่ที่แท้จริงที่พระเจ้าจะกระทำจะเกิดขึ้นกับคนรุ่นถัดไป ผมหวังว่าสิ่งที่เราเห็นและคิดในตอนนี้อยอดเยี่ยมแท้ที่จริงจะเป็นเพียงแค่ผลแรกของสิ่งที่พระเจ้าจะกระทำให้สำเร็จ ในที่สุดอันโทโกได้กลายมาเป็นต้นแบบให้แก่เราทุกคน เพราะว่าจากคริสตจักรเมืองอันโทโกก็ได้เกิดมิชชันนารีผู้ออกไปปลูกคริสตจักรที่ไปปลูกคริสตจักรแห่งอื่นต่อไปอีกเรื่อย ๆ จนกระทั่งข่าวประเสริฐได้เดินทางมาถึงเรา

ผมกลับใจมาเชื่อพระเยซูคริสต์เพราะเพื่อนในทีมอเมริกันฟุตบอลของผมบอกว่า “เราต้องบอกนายเกี่ยวกับเรื่องของพระเยซู นายว่างตอนไหนล่ะ?” และสิ่งนี้เกิดขึ้นเพราะว่าเมื่อ 2,000 กว่าปีที่แล้วพระวิญญานบริสุทธิ์ ได้ลงมาสวมทับชายและหญิงผู้ซึ่งเต็มใจจะออกไปและปลูกคริสตจักร ทุกๆ ครึ่งที่คริสตจักรได้ปลูกอีกคริสตจักรหนึ่งมันคือการที่คริสตจักรนั้นอำแขนออกแล้วบอกว่า “ด้วยเงินและทอง พี่ชายและน้องชาย พลังงานและทรัพยากรทั้งหมดเราได้มอบให้ท่าน จงออกไปรับใช้ในที่ที่ไม่มีความสว่างเกิด”

คริสตจักรที่ไปปลูกคริสตจักรในที่อื่นจะต้องประสบกับการสูญเสียและการจากลาอันเนื่องมาจากข่าวประเสริฐที่แสนเศร้าและสวยงาม ที่ถูกต้องและดีงาม จากสิ่งเหล่านี้เราชื่นชมยินดีในพระสิริร่วมกันในขณะที่เรากำลัง

ประหลาดใจกับทุกสิ่งที่พระเจ้ากำลังกระทำอยู่ ตอนนี้มีงานรออยู่แล้ว พระวิญญูณบริสุทธ์กำลังสร้างผู้ชายของพระเจ้าขึ้นมากมายและเมื่อพระเจ้าเรียกพวกเขาให้ไปทำงานอื่นเราจะต้องมีใจที่กว้าง และหนุนใจพวกเขาเมื่อคุณเห็นว่าของประทานจะกระตุ้นให้เขาไปทำสิ่งใหม่ๆ

เรากำลังทำสิ่งเดียวกันนี้กับโบ ฮิวจ์ส โบคือเพื่อนรักของผม ผมให้บัพติศมาเขาที่อ่าวเม็กซิโก ผมรู้จักและใช้ชีวิตกับโบมาเป็นเวลานานและเขาก็ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรของเรามาแปดปีแล้ว เราออกไปทานข้าวเที่ยงด้วยกันเป็นประจำ โบเป็นผู้ชายที่มีของประทานและดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้ามากที่สุดคนหนึ่งที่ผมเคยรู้จักมา เขาเป็นผู้ปกครองคริสตจักรและผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์คนหนึ่ง เขามีครอบครัวที่น่ารัก เขาเป็นคนที่ทำให้คริสตจักรจริงจังและเห็นความสำคัญในเรื่องของคริสตจักรศึกษา¹⁵

แต่ตอนนี้เรากำลังส่งโบออกไปด้วยการจากลาอันเนื่องมาจากข่าวประเสริฐ ผมจะคิดถึงการทำที่ได้เห็นเขาทุกๆ วัน คิดถึงการที่ได้อยู่ในสนามรบฝ่ายวิญญูณเดียวกันและการร่วมตัดสินใจในเรื่องใหญ่ๆ กับเขา แต่เราต้องการจะเป็นเหมือนกับอันโทโกไมไซเยรูซาเล็ม เราต้องการจะประกาศว่าอาณาจักรของพระเยซูนั้นประเสริฐกว่าและเรายอมเจ็บปวดเพื่อที่สิ่งคุ้มค่า

คำสั่งที่บอกให้ไปปลุกคริสตจักรอยู่ในเรื่องราวที่นำผมไปสู่จุดที่ผมจะต้องเขียนบทนี้และคุณก็จะต้องอ่านมัน! โดยการทำงานของพระวิญญูณบริสุทธ์พระกิตติคุณได้ถูกส่งมอบและตกทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุคนและมันได้ถูกเผยแพร่ออกไปทั่วโลกจนกระทั่งมันได้เดินทางมาถึงเรา และจากนั้น เมื่อเรารับต้อนรับพระเยซูเข้ามาในชีวิตเราก็ได้รับฤทธิ์อำนาจของพระวิญญูณบริสุทธ์ด้วย เสมือนว่าเรากำลังเดินจับมือไปกับพระบิดาและในบางครั้งก็ได้รับการสวมทับด้วยฤทธิ์อำนาจซึ่งมาจากเบื้องบน เราคือ

15 Ecclesiology : การศึกษาในเรื่องธรรมชาติและโครงสร้างของคริสตจักร

พยานของพระคริสต์ขณะที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์ เราคือพยานของพระองค์เมื่อเราเป็นพยานถึงความดีงามและพระกรุณาของพระองค์ และเราจะเป็นพยานให้กับพระองค์ที่ในกรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย สะมาเรีย และจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

ตอนนี้ถึงทีของเราแล้วละ ไม่ว่าคุณจะมีเวลาอีกสิบปี ยี่สิบปีหรืออีกห้าสิบปีเหลืออยู่ เรายืนอยู่บนสิ่งที่ถูกก่อสร้างขึ้นมาโดยชายและหญิงที่มีชีวิตอยู่ก่อนเราซึ่งยอมจำนนชีวิตของเขาแด่พระเยซู เรามีทรัพยากรและโอกาสมากมายที่พระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ในมือของเรา และในขณะที่เราวิ่งไปข้างหน้าเราจะต้องคิดให้ได้ก่อนว่าอะไรคือสิ่งที่เราจะทิ้งไว้ให้คนที่กำลังตามเรามาอยู่

ตอนที่เรากำลังเริ่มต้นคริสตจักรของเรา เราไม่มีเงินเลย แม้ว่าเมื่อคริสตจักรของเราจะโตขึ้นเรื่อยๆ เราก็โตด้วยสมาชิกที่มีอายุรวยี่สิบกว่าๆ ที่มีชีวิตเต็มไปด้วยภาระหนี้สินและถวายเป็นเงินอันน้อยนิด ดังนั้นผมจึงเริ่มใส่ภาระใจและความรักร้อนรนให้กับคนหนุ่มในคริสตจักรที่มีของประทานและจ่ายเงินให้กับพวกเขาเพียงนิดหน่อยเท่านั้น หนึ่งในความหวังที่ผมมีต่อเครือข่ายกิจการ 29 เมื่อเราได้ขยายออกไปทั่วโลก คือที่คนหนุ่มสาวจากทั่วทั้งสหรัฐอเมริกาจะมีโอกาสมากมายในการที่จะได้เรียนรู้ว่าการรับใช้พระเจ้าในบริบทที่แตกต่างกันนั้นมันเป็นอย่างไรมาก่อนถึงแม้ว่าคุณจะไม่มีอะไรเลยอยู่ในมือคุณก็ยังมีโอกาส และเรามีโอกาสมากมาย และเรามีพระวิญญานบริสุทธิ์

บทที่ 7

ความหลากหลายทางเชื้อชาติ การปลุกคริสตจักรที่เอาชนะวัฒนธรรม

โอบี โมกฮาเก

เมื่อไม่นานมานี้ขณะที่ผมกำลังนั่งไล่ดูรูปเก่าๆ ของตัวเองสมัยที่ยังเป็นวัยรุ่นอยู่กับภรรยา ในแต่ละรูปที่เปิดดูภรรยาก็จะถามว่า “นั่นใครนะ?” และทุกๆ ชื่อที่เอ่ยมาก็จะมีเรื่องราวที่ทำให้ยิ้มหรือไม่ก็หัวเราะได้ ผมรู้สึกทั้งกับการที่ชีวิตของแต่ละคนได้สร้างผลกระทบบางอย่างต่อชีวิตผมหลังจากผ่านไปสักสิบรูป ภรรยาของผมพูดกับผมขึ้นมาว่า “คุณนี่ใช้ชีวิตกับคนจากหลากหลายวัฒนธรรมมานานเสียก่อนที่จะมีนิมิตปลุกคริสตจักรที่มีคนจากหลายวัฒนธรรมอีกนะนี่!”

แต่ละรูปเป็นรูปของคนที่มาจากต่างเชื้อชาติกัน อัลบั้มรูปของผมคือหม้อต้มจับฉ่าย (melting pot) ของคนจากหลากหลายเชื้อชาติ ผมเติบโตมาพร้อมกับความคิดที่ว่านี่เป็นเรื่องปกติและธรรมดาว่าทุกคนอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต่างกันและทุกคนยอมรับในความแตกต่างนี้ สิ่งที่ผมเชื่อนี้ไม่จริงเลย เมื่อผมย้ายจากบอตสวานาไปแอฟริกาใต้ในปี 1998 สี่ปีหลังจากแอฟริกาใต้ได้รับประชาธิปไตย ผมก็เจอความจริงชนเข้าอย่างจัง ขณะที่ผมเดินไปตามถนนแถบชานเมือง ผมรู้สึกได้ว่าตัวเองไม่เป็นที่ต้องการของคนที่นี่ พวกเขาทำให้ผมรู้สึกว่าไม่น่าจะอยู่ที่นี่ มันเป็นอะไรที่ผมไม่เคยเจอมาก่อนในชีวิต ตลอดชีวิตที่เติบโตขึ้นในบอตสวานา ผมมักจะถูกรายล้อมไปด้วยผู้คนที่มียศและเบื้องหลังทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน พวกเราไปโรงเรียนเดียวกันและซื้อของจากร้านค้าเดียวกัน อดคิดและการเหยียดสีผิวยังคงมีอยู่ แต่พวกมันไม่ได้คอยดักรุมพร้อมที่จะจู่โจมอยู่ทุกที่และคอยแต่จะทำให้คุณรู้สึกด้อยค่าเกินกว่าจะเป็นมนุษย์ หรือพร้อมจะเปลี่ยนศักดิ์ศรีความเป็นคนของคุณอยู่ทุกเมื่อ ความสุขจากการที่ได้พบปะผู้คนจากกลุ่มหนึ่งแล้วไปเจอคนอีกกลุ่มหนึ่งอย่างที่ผมเคยชินเพราะการที่ได้เติบโตมาจากเมืองแห่งถนนลูกรังของประเทศบอตสวานา ความสุขจากการที่ได้เรียนรู้เรื่องราวใหม่ๆ และความตื่นเต้นที่จะได้เดินผ่านแต่ละแยกบนท้องถนน ความยินดีแบบนี้ค่อยๆ จางหายไปทุกๆ ปีที่อาศัยอยู่ที่แอฟริกาใต้ แม้จะมีความจริงที่ว่าแอฟริกาใต้โฉมใหม่มันกำลังเป็นหนึ่งเดียวกันมากยิ่งขึ้นอย่างเป็นทางการ แต่ภายในใจของเรานั้นยังคงรู้สึกว่ามีการแบ่งแยกกันอีกมาก

สิบเจ็ดปีต่อมาหลังจากที่ผมได้ย้ายเข้าไปอยู่ที่แอฟริกาใต้เป็นครั้งแรก หลายสิ่งหลายอย่างก็ยังไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงมากนัก (อย่างน้อยก็ในระดับหัวใจละ) แน่นอนว่ามีความก้าวหน้ามากมายได้เกิดขึ้นนับตั้งแต่ปลายปี 1990 และแน่นอนว่าความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังจากยุคของการแบ่งแยกสีผิวนั้นต่างกับราวฟ้ากับดิน ชุมชน โรงเรียนและสภาพ

แวดล้อมแถวบ้านเรามีความหลากหลายทางชาติพันธุ์มากขึ้น แต่ความไม่ไว้วางใจกันระหว่างคนแต่ละชาติพันธุ์นั้นยังคงมีอยู่

บางครั้งคนจะพูดว่าปัญหาที่เกี่ยวกับเรื่องเชื้อชาตินี้ก็เหมือนกับ “ช้างสีชมพูที่ยืนอยู่ในห้อง” สำนวนนี้หมายความว่ามันมีปัญหาก็ใหญ่และเห็นอยู่ทนโท่แต่ไม่มีใครอยากจะทำถึงมัน สำนวนนี้ได้สะท้อนความรุนแรงของปัญหานี้เอาไว้ เมื่อผมนึกถึงการอยู่ร่วมกันโดยปราศจากความจริงจากใจ ผมไม่ได้เห็นภาพช้างสีชมพูวิ่งร่าลอมมาหรรอก ผมกลับเห็นภาพสิงโตตัวหนึ่งที่กำลังชูค้ำรามคอยจะฉีกเนื้อและกัดกินใครก็ตามที่มาขวางทางของมัน สิงโตตัวนี้จะต้องถูกขังไว้ในกรงไม่ใช่ถูกเพิกเฉย ประเด็นของเรื่องเชื้อชาติและการคั่นตึกกันเป็นเรื่องที่ร้ายแรงขนาดนั้น

หากเรายังคงดำเนินอยู่บนเส้นทางที่เรากำลังเดินอยู่นี้คือการแคมีชีวิตอยู่แบบต่างคนต่างอยู่ เราก็จะยังคงสร้างความไม่ไว้วางใจต่อกันและกันไปเรื่อย ๆ แบบนี้ และยิ่งเวลาผ่านไปสิ่งนี้จะนำไปสู่การถือทิฐิ ความขมขื่นใจและความเกลียดชังกัน เราจำเป็นจะต้องก้าวข้ามกำแพงทางด้านเชื้อชาติ วัฒนธรรม สังคมและเศรษฐกิจ ไม่ใช่เพียงแค่ในแอฟริกาได้เท่านั้นแต่ทั่วทั้งโลกด้วย เราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะยอมรับความแตกต่างของกันและกันเพื่อที่เราจะสามารถชื่นชมยินดีในกันและกันในแบบที่เราถูกสร้างมาให้ให้ได้

แล้วเราจะกลายมาเป็นหนึ่งเดียวกันโดยมีความแตกต่างหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรมมากขึ้นได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากหลายปีอันยาวนานของการอยู่ในระบบที่มีการแบ่งพรรคแบ่งพวก? ผมเชื่อว่าคริสตจักรจะต้องเป็นผู้นำในการคั่นตึกกันครั้งนี้ ที่ที่นโยบายและข้อปฏิบัติทำไม่ได้และไปไม่ถึง คือที่ที่ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์จะแบ่งบาน

ที่ผ่านมาผมสามารถสร้างมิตรภาพที่แท้จริงกับผู้คนจากต่างเชื้อชาติ สังคมและเศรษฐกิจได้อย่างดี ที่เป็นแบบนี้ได้ก็เพราะผมเติบโตมา

ท่ามกลางความหลากหลายและท่ามกลางการมีสิทธิพิเศษในด้านสังคม และเศรษฐกิจที่ต่างกัน ผมมักจะมีเพื่อนที่เป็นคนผิวขาว ผิวดำ เพื่อนที่เติบโตขึ้นมาจากแถบชานเมืองและเพื่อนที่ไม่ได้เติบโตขึ้นมาจากที่แบบนั้น แต่ผมเริ่มมาสังเกตเห็นว่า ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาเองก็ไม่เคยเดินข้ามเส้นแบ่งมาเพื่อที่จะเรียนรู้ชีวิตของอีกฝั่งเลย ผมอยากให้พวกเขาได้สัมผัสกับความสุขของการที่ได้รู้จักกับผู้คนจากหลากหลายที่มาเช่นเดียวกับที่ผมได้รับ ผมรู้สึกว่าการที่กำลังพลาดความงดงามของการทรงสร้างที่หลากหลายที่ให้นมนุษย์ชาตินั้นมีรสชาติและกลิ่นอายที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นผมจึงเสาะหาคริสตจักรที่ได้สะท้อนความหลากหลายทางสังคมของเราไว้ แต่ผมก็ต้องผิดหวัง และแม้ว่าจะมีคริสตจักรที่ทำงานนี้ได้เป็นอย่างดีเยี่ยมอยู่แล้วคือการนำให้คนจากทุกประเภมารวมกัน แต่คริสตจักรแบบนี้ยังมีน้อยอยู่มาก ในความขาดแคลนและช่องโหว่ที่เกิดขึ้นนี้เองที่ผมรู้สึกว่าการเจ้าได้เรียกให้ผมไปปลุกคริสตจักรที่ข้ามวัฒนธรรมหรือคริสตจักรที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติซึ่งจะสะท้อนสภาพสังคมของเราและเฉลิมฉลองในความแตกต่างของเราได้

คำว่า “ข้ามวัฒนธรรม (Transcultural)” คือคำที่ผมได้ยินครั้งแรกจาก ลีออนห์ ครัมพ์ จูเนียร์ และทีมงานของเขาที่คริสตจักรรีโนเวชั่นจากเมืองแอตแลนต้า สหรัฐอเมริกา คริสตจักรแห่งนี้ได้ทำหลายสิ่งหลายอย่างที่หล่อหลอมนิมิตของผมให้เป็นรูปเป็นร่างและประยุกต์ให้มันสามารถใช้ได้กับบริบททางสังคมของแอฟริกาใต้ เมื่อผมพูดถึง “คริสตจักรที่ข้ามวัฒนธรรม” ผมหมายถึง ชุมชนที่สะท้อน ยอมรับและชื่นชมยินดีในความหลากหลายของสภาพสังคมของมัน แต่โดยอำนาจแห่งข่าวประเสริฐก็ได้เอาชนะมันและสร้างชุมชนแห่งใหม่แห่งเดียวขึ้นมาในพระคริสต์ นี่คือนิมิตของเราสำหรับคริสตจักรรูกเทศเฟลโลว์ชิพ (Rooted Fellowship) ที่เรานึกเบิกขึ้นมาในเมืองฟริทอเรีย และนิมิตของเราก็ไม่ใช่เพียงแค่การเห็นคริสตจักรข้ามวัฒนธรรมเช่นนี้เกิดขึ้นเท่านั้น แต่เป็นการที่จะเห็นผลกระทบ

ของมนุษยยาวงกว้างออกไปด้วย

บ่อยครั้งที่ผมจะถูกคนถามว่าทำไมผมถึงมีใจรื้อร้นในเรื่องแบบนี้ทำไมจะต้องปลุกคริสตจักรที่ข้ามวัฒนธรรมในเมืองที่มีใจแข็งกระด้างที่สุดในแอฟริกาใต้ด้วย? คำตอบนั้นพบได้ในข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ

ข่าวดีจะนำผู้คนมารวมตัวกัน

โดยทั่วไปข่าวดีจะพาให้ผู้คนมาเจอกัน สิ่งนี้เป็นจริงกับทุกๆ ข่าวดี เราจะเห็นแผนลับของสโมสกรักที่รวบรวมตัวกันอยู่ในบาร์เพื่อเฉลิมฉลองร่วมกันหลังจากที่เสียงนกหวีดครั้งสุดท้ายสิ้นสุดลง ผู้คนส่งเสียงเชียร์และสวมกอดกัน (แม้ว่าพวกเขาจะเพิ่งเจอกันครั้งแรก) หรืออีกตัวอย่างหนึ่งก็คือครั้งแล้วที่คุณไปงานแต่งงานโดยที่รู้จักเพียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวแล้วก็แขกหรือเพียงแค่ไม่กี่คนในงานนั้น? ถึงกระนั้นงานเลี้ยงคุณก็ออกไปเต้นรำและเฉลิมฉลองร่วมกับคนอื่น ๆ รวบรวมว่าพวกคุณรู้จักกันมาหลายปีแล้ว ข่าวดีนั้นพาผู้คนให้มาเจอกัน

ไบรอัน โลริทส์ จากคริสตจักรทรินิตี้เกรซ รัฐนิวยอร์ก กล่าวว่า นี่คือการเคลื่อนไหวที่ทำงานอยู่ท่ามกลางทุกชุมชนที่มีความหลากหลาย เขายังกล่าวอีกว่า ข่าวที่ดีมากจริงๆ จะนำแม้แต่คนแปลกหน้าให้มาเจอกัน และในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์เราก็มีข่าวที่ดีที่สุดในโลกอยู่ในมือแล้ว ข่าวนี้พาให้ผู้คนมารวมตัวกันโดยไม่ขึ้นอยู่กับการเชื่อชาติ วัฒนธรรม อายุ หรือเบื้องหลังทางสังคมและวัฒนธรรมใดๆ

“ข่าวประเสริฐ” นั่นคือข่าวดี นี่แหละคือความหมายของคำว่าข่าวประเสริฐ หรือพระกิตติคุณ (gospel) ข่าวดีของพระเยซูคริสต์คือการที่พระองค์ลงมาเพื่อใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางสิ่งที่ได้ทรงสร้างขึ้นมานั้น พระองค์ดำเนินชีวิตอย่างสมบูรณ์แบบและไร้อິตแบบที่เราไม่สามารถทำได้ และยอมตายในแบบที่คุณและผมสมควรจะตายเพราะความบาปของเราเอง แต่เรื่องราวไม่ได้จบลงแค่นั้นเพราะพระองค์ถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความ

ตายแล้วลอยขึ้นสู่สวรรค์เพื่อไปนั่งที่ตรงขวามือของพระบิดา วันหนึ่งพระองค์จะกลับมาเพื่อจะทำให้ทุกสิ่งกลับสู่สภาพดีและกลับมาตั้งอาณาจักรของพระองค์ให้เสร็จสมบูรณ์ แน่แน่นอนว่านี่คือชาวที่**ดี** คือชาวดีที่หลอมรวมคนแปลกหน้าไว้ให้เป็นหนึ่งเดียว!

พันธกิจของเปาโลได้แสดงภาพนี้ไว้อย่างสวยงาม เปาโลจะเดินทางจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่งเพื่อประกาศข่าวดีแห่งพระกิตติคุณนี้ในทุกๆ ที่ไป เปาโลจะถามคำถามสองข้อ คำถามแรกท่านจะถามว่าธรรมศาลาอยู่ที่ไหน เปาโลต้องการจะประกาศกับพวกยิวที่เคร่งศาสนาผู้เชื่อว่าพวกเขาคือลูกของพระเจ้าอย่างแท้จริงโดยกำเนิด คำถามที่สอง คือท่านจะถามว่าตลาดและสถาบันการศึกษาอยู่ที่ไหน เปาโลต้องการจะประกาศกับคนที่ถูกมองว่าห่างไกลจากพระเจ้าคือคนต่างชาตินั่นเอง เปาโลอยาก**ให้ทุกคน**ได้ยินข่าวดีนี้ อยากให้ทุกคนได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยข่าวประเสริฐและให้พวกเขาร้องขอให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา

จากการที่มีทั้งพวกคนยิวและคนต่างชาติเข้ามาเชื่อนี้ มันคงเป็นเรื่องง่ายที่จะถูกทดลองให้ปลุกคริสตจักรสองแห่ง คริสตจักรแห่งหนึ่งสำหรับชาวยิวที่เชื่อในข่าวประเสริฐ และอีกแห่งเป็นของคนต่างชาติที่เชื่อในข่าวประเสริฐเช่นกัน นี่คือนี่สิ่งที่คริสตจักรมักจะทำมาตลอดประวัติศาสตร์ เราพร่ำบอกกับตัวเองว่าสิ่งนี้มันสมเหตุสมผลแล้วเพราะโดยวิธีนี้คริสตจักรของเราจะเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่เปาโลไม่ได้เริ่มปลุกคริสตจักรสองแห่ง เปาโลบอกว่า “บัดนี้ที่ท่านทั้งสองพอกอยู่ในพระคริสต์ พวกท่านก็เป็นชุมชนแห่งเดียวกัน”

ข่าวดีจะกลายกำแพงที่ขวางกั้นในใจเรา

ในเอเฟซัส บทที่ 2 เปาโลอธิบายว่าเหตุใดจุดเริ่มต้นของคริสตจักรจึงเป็นการก้าวข้ามทางวัฒนธรรม ในข้อ 14-16 ท่านพูดถึงกำแพงที่เกิดขึ้น

ระหว่างพวกคนยิวและคนต่างชาติ ช่วงเวลาที่ท่านเขียนถึงสิ่งนี้ ตัวอย่างนี้จะตราตรึงใจผู้อ่านจดหมายเปาโลเป็นอย่างมาก เพราะพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มมีกำแพงจริงๆ ที่ขวางกั้นระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ บนกำแพงมีคำจารึกเป็นภาษาละตินและภาษากรีกว่าห้ามไม่ให้คนต่างชาติล่วงล้ำเข้าไปในอาณาเขตของคนยิว เปาโลกล่าวว่าความตายของพระเยซูได้ทำลายกำแพงนี้ลง เพื่อให้คนยิวและคนต่างชาติสามารถนมัสการร่วมกันได้

แน่นอนว่ากำแพงที่ขวางกั้นไม่ได้มีอยู่เพียงแค่นี้ในพระวิหารเท่านั้น กำแพงที่ขวางกั้นยังสามารถก่อตัวขึ้นในใจเร่อีกด้วย แต่ข่าวประเสริฐได้เปลี่ยนแปลงหัวใจของเรา มันไม่อาจมีที่ว่างพอสำหรับการแบ่งแยกเชื้อชาติในใจเรา เพียงเพราะบางคนมีรูปลักษณะที่ต่างไปจากเรา เติบโตมาในสภาพสังคมที่ไม่เหมือนเราหรือมาจากเบื้องหลังทางการเงินที่ต่างไปจากเรา ความรู้สึกเหนือชั้นกว่าคนอื่นมลายหายไปเมื่อเราทุกคนยืนอยู่พร้อมกันต่อหน้าไม้กางเขน

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่บ่อยครั้งคริสตจักรเองเป็นผู้สร้างกำแพงนี้กลับขึ้นมาอีก คือกำแพงที่พระคริสต์ได้ยอมตายเพื่อทำลายมันลง ครั้งหนึ่งมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์เคยกล่าวว่า เวลาที่มีการแบ่งแยกสีผิวได้ชัดมากที่สุด在美国คือเวลา 11 นาฬิกาของเช้าวันอาทิตย์ นั่นคือเมื่อห้าสิบปีที่แล้ว แต่ในปัจจุบันสิ่งนี้ยังคงเป็นจริงอยู่ในหลายคริสตจักรของเราที่แอฟริกาใต้ไม่ว่าจะเป็นที่ในเมืองหรือแถบชานเมืองของแอฟริกาใต้ โรงเรียนก็มีนักเรียนทุกสีผิวปะปนกันไป ในที่ทำงานของเราก็มีคนจากหลากหลายเชื้อชาติที่ทำงานร่วมกัน แม้แต่ชุมชนที่อาศัยอยู่ก็มีคนทุกเชื้อชาติ ทุกสีผิวอาศัยอยู่ร่วมกัน แต่ในเช้าวันอาทิตย์เราขึ้นรถแล้วขับไปที่คริสตจักรของกลุ่มคนที่มีอะไรคล้ายๆ กันกับเราเพื่อนมัสการพระเจ้าผู้ทรงเรียกเราให้มาเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูด้วยฤทธิ์แห่งพระวิญญาณ

ในสมัยของเปาโลสถานที่เดียวที่คุณจะสามารถเห็นคนยิวและคนต่างชาติมาอยู่ร่วมกันด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันคือที่คริสตจักรและสิ่งนี้ทำให้ผู้คนประหลาดใจอย่างมาก มันช่างเป็นภาพที่อธิบายข่าวประเสริฐได้อย่างทรงพลังทีเดียว ไม่ใช่แค่บนโลกนี้เท่านั้นแต่บนแผ่นดินสวรรค์ด้วย ในเอเฟซัส 3:10 เปาโลกล่าวว่า พระเจ้าได้รวบรวมให้คนจากเชื้อชาติต่างๆ มาเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ “เพื่อว่าภุติผีที่ครอบครองและพวกภุติผีที่มีอำนาจในสวรรค์ จะได้รับรู้จักพระปัญญอันมากล้นหลายของพระเจ้าของพระเจ้าโดยทางคริสตจักรในเวลานี้”

เรื่องนี้ได้ทั้งคำถามที่ยากข้อหนึ่งให้กับเราว่า ในสังคมที่มีความคล้ายคลึงกันที่เรารู้สึกคุ้นเคยและปลอดภัยอยู่นั้น ตัวเราเองได้กลายมาเป็นอุปสรรคต่อข่าวประเสริฐหรือไม่? ในวิวรณ์ 7:9 ยอห์นได้เห็นนิมิตของ “มหาชนที่ไม่มีมีใครนับจำนวนได้ ที่มาจากทุกประชาชาติ ทุกเผ่าทุกชนชาติและทุกภาษายืนอยู่ต่อหน้าพระที่นั่งและเฉพาะพระพักตร์ลูกแกะของพระเจ้า” เรากำลังล้มเหลวในการสำแดงภาพอันงดงามของคริสตจักรแบบที่ควรจะเป็นและที่กำลังจะเป็นอยู่หรือไม่? คนข้างนอกไม่สนใจจะเข้ามาในคริสตจักรอีกต่อไปเพราะเราเองก็ไม่ได้ต่างอะไรไปจากสโมสรแห่งหนึ่งหรือไม่?

ทุกวันนี้ผู้คนติดใจให้กับคริสตจักรว่าเป็น “โบสถ์ของคนผิวดำ” “โบสถ์ของฝรั่ง” “โบสถ์ของคนรวย” หรือไม่ก็ “โบสถ์ของพวกคนจน” ซึ่งสิ่งนี้ไม่ควรจะเกิดขึ้นเลย! หนึ่งในสิ่งที่แสดงข่าวประเสริฐได้ดีที่สุดคือการมาอยู่ร่วมกันของคนผิวดำ ผิวยาว คนรวย คนจน ผู้ชาย ผู้หญิง คนที่เกหรือคนที่เซย ทุกคนมารวมตัวกันเพราะข่าวดีแห่งพระกิตติคุณ

การอยู่ร่วมกันบนความแตกต่างนั้นย่อมจะเป็นงานที่หนัก เพราะถ้ามันง่ายทุกคนก็คงทำกันไปนานแล้ว แต่ข่าวประเสริฐได้เปลี่ยนแปลงหัวใจเรา เปลี่ยนจากเราที่เคยเป็นศัตรูของพระเจ้าให้กลายมาเป็นบุตรของพระองค์ ครั้งหนึ่งผมเคยได้ยิน เดอร์วิน เกรย์ ศิษยาภิบาลอาวุโสของ

คริสตจักรทรานสฟอร์เมชัน ในรัฐเซาท์แคโรไลนา ประเทศสหรัฐอเมริกา กล่าวว่า “คริสตจักรที่มีคนจากหลากหลายเชื้อชาตินั้นไม่ใช่แค่ผลที่ดีอีกอย่างของชาวประเสริฐ แต่มันคือผลของชาวประเสริฐ”

ความต่างต่างนั้นเกิดขึ้นได้เสมอ

ธรรมชาติของความหลากหลายนั้นแตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ถ้าคุณอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีแต่คนผิวขาวหรือชุมชนที่มีแต่คนผิวดำคริสตจักรท้องถิ่นของคุณก็จะสะท้อนถึงสิ่งนั้น แต่ความต่างมักจะแฝงอยู่ในทุกชุมชนเสมอ จะมีกลุ่มคนที่รวย คนที่จน คนที่ลงคะแนนไม่เหมือนคนอื่น คนที่เติบโตขึ้นมาจากสภาพที่แตกต่างไปจากคนอื่น ฉะนั้นความแตกต่างภายในคริสตจักรจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้เสมอ

ผู้อ่านหลายคนมีความเชื่อแบบนี้ว่าชาวประเสริฐจะผลักดันให้เราออกมาจากจุดปลอดภัยของเราเพื่อที่จะออกไปสร้างคริสตจักรซึ่งมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย คุณอาจจะอยากเป็นกระบอกเสียงและผู้สนับสนุนให้กับเรื่องความหลากหลายและการคืนดีกันนี้ แต่คุณยังมีอีกคำถามหนึ่งที่ต้องตอบคือ แล้วจะทำได้ยังไง? คนๆ หนึ่งจะสามารถนำชาวประเสริฐมาปรับใช้กับชีวิตของคนทั่วไปที่ชีวิตของพวกเขาถูกหล่อหลอมมาโดยความคิดที่สนับสนุนการแบ่งแยกได้อย่างไร?

คำตอบนั้นคือชาวประเสริฐและมันจะยังคงเป็นชาวประเสริฐตลอดไป แต่ชาวประเสริฐนี้จะต้องถูกนำมาปรับใช้ มันไม่เพียงพอที่จะพูดแค่ว่า “เทศนาเรื่องชาวประเสริฐไปเลยแล้วทุกอย่างจะมีทางออกเอง” แน่แน่นอนที่เราจะต้องเทศนาเรื่องชาวประเสริฐ แต่เราต้องให้เครื่องมือกับคนเหล่านั้นเพื่อที่เขาจะสามารถนำมันมาปรับใช้ได้ด้วย นี่ไม่ได้หมายถึงโปรแกรมประเภท “เจ็ดก้าวสู่ความสำเร็จ” เลย แต่เราจะต้องทำอะไรบางอย่าง ชาวประเสริฐไม่เพียงแต่จะต้องถูกประกาศออกไปแต่มันจะต้องอยู่ในชีวิตจริงด้วย

ความแตกต่างระหว่างบรรดาผู้นำ

หนึ่งในทางปฏิบัติที่สำคัญที่สุดที่คุณสามารถทำได้คือ การพยายามสร้างทีมผู้นำที่สะท้อนความหลากหลายทางสังคมของคุณขึ้นมา ผู้คนมักจะพูดอยู่บ่อยครั้งว่า “บรรณธรรมาสน์เป็นอย่างไร บรรยาภาสคคริสตจักรก็เป็นอย่างนั้น” ส่วนใหญ่แล้วชุมชนมักจะเดินตามรูปแบบที่ผู้นำของเขาได้วางเอาไว้ ถ้าสิ่งที่คนได้เห็นอยู่ข้างหน้าเขาล้วนแต่เป็นผู้ชายผิวขาวที่ใส่กางเกงยีนส์รัดรูป ใส่รองเท้าแตะกับผมทรงเท่ๆ แบบไทยข้าง คุณก็จะเจอดูตคนที่มีลักษณะคล้ายๆ กันแบบนี้เข้ามา ทีมผู้นำที่มีความแตกต่างกันคือกุญแจสำคัญในการเริ่มต้นเส้นทางของการสร้างคริสตจักรซึ่งมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย

ลองพิจารณากลุ่มผู้นำของคริสตจักรที่เมืองอันโทโอก “คริสตจักรที่เมืองอันโทโอกมีผู้เผยพระวจนะและอาจารย์ได้แก่ บารนาบัส สิเมโอน ที่เรียกกันว่านิเกอร์ ลูสิอัสชาวไซรีน มานาเอน (ผู้เติบโตมากับเฮโรดผู้ครองแคว้น) และเซาโล” (กจ.13:1) ผู้นำกลุ่มนี้มีความหลากหลายในทีมประกอบไปด้วย บารนาบัสผู้ซึ่งเป็นคนยิวและชาวพื้นเมืองเกาะไซปรัส มีสิเมโอนซึ่งเป็นคนผิวดำ เพราะคำว่า ‘นิเกอร์’ คือคำในภาษาลาตินที่แปลว่า ‘ดำ’ มีคนต่างชาตอีกคนที่ชื่อว่าลูสิอัส ที่อาจจะเป็นคนผิวดำด้วย เพราะเขามาจากไซรีนในแอฟริกาเหนือ และในทีมยังมีมานาเอนผู้ซึ่งอาจจะเป็นชาวกรีกก็ได้เพราะชื่อของเขาคือภาษาฮีบรูแต่เขียนในรูปแบบของภาษากรีก คือ ‘เมนาเฮม’ จากนั้นก็มีเซาโล ซึ่งเป็นคนยิวที่ได้สัญชาติโรมันโดยทางพ่อของเขา

นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างแน่นอน มันคือแผนการที่คิดไว้แล้วอย่างรอบคอบของพระเจ้าซึ่งโดยพลังแห่งข่าวประเสริฐได้ถูกทำให้สัมฤทธิ์ผล ผมอยากจะลองไปนั่งสังเกตการณ์อยู่กับการประชุมของพวกเขาสักครั้ง ผมไม่คิดว่าทุกเรื่องมันจะราบรื่นไปหมดหรอก คงไม่ใช่ในแบบที่เข้าประชุมแล้วออกมาภายในสามสิบนาทีโดยที่ทุกวาระการประชุมได้รับการ

เห็นด้วยเป็นแน่ มันคงจะเป็นเรื่องที่ทำหายพอสมควรเพราะวิธีการที่แต่ละคนจัดการกับปัญหาย่อมสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมและเบื้องหลังของแต่ละคน แต่การตอบสนองของพวกเขาแต่ละคนจะต้องผ่านเครื่องกรองแห่งข่าวประเสริฐมาแล้ว และบ่อยครั้งที่เมื่อวัฒนธรรมและความชอบส่วนบุคคลถูกกลั่นกรองโดยข่าวประเสริฐ ผลที่ได้กลับมาก็คือ ‘ไม่’!

บ่อยครั้งเราถูกหลอกให้คิดว่าความคล้ายคลึงกันนั้นดีกว่า นี่คือคำโกหก มันอาจจะง่ายกว่าแต่ไม่ดีกว่าแน่นอน กลุ่มผู้นำที่มีความหลากหลายจะถูกบังคับให้เผชิญหน้ากับปัญหาเหล่านี้แล้วหาทางแก้ไขมันด้วยกัน และนั่นทำให้คุณสามารถดูแลฝูงแกะของคุณได้ผ่านทางปัญหาเหล่านี้

ทีมผู้นำที่คริสตจักรของเราเป็นทีมที่มีความแตกต่างกันและเราไม่ได้เห็นตรงกันในทุกเรื่องเสมอไป ความแตกต่างส่วนใหญ่ของเราไม่ได้เกิดจากความแตกต่างในเรื่องการตีความของพระคัมภีร์ ส่วนใหญ่แล้วพวกมันมาจากความชอบส่วนตัวที่เกิดจากเบื้องหลังทางสังคมที่ต่างกัน เราจำเป็นต้องวางสิ่งเหล่านี้ลงที่ไม่กางกางเขนแล้วอธิษฐานเหมือนที่พระเยซูอธิษฐานว่า “ขออย่าให้เป็นไปตามใจเรา แต่ตามน้ำพระทัยของพระบิดา” สิ่งสำคัญคืออาณาจักรของพระเจ้า ไม่ใช่อาณาจักรของพวกเรา กำลังนำคนของพระองค์ไม่ใช่คนของเรา ดังนั้นคำถามที่เราจะต้องถามคือ “อะไรจะทำให้คริสตจักรได้รับประโยชน์สูงสุดเพื่อที่สมาชิกจะได้พบกับความไพบูลย์ของพระเจ้า แทนที่จะเป็น ‘ความไพบูลย์’ แห่งสีโปรตหรือเพลงโปรตของข้าพเจ้า?”

ความแตกต่างกันในการนมัสการ

ความแตกต่างกันในการนมัสการเป็นสิ่งสำคัญในความพยายามที่จะเป็นคริสตจักรที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ คนจะต้องเรียนรู้ว่าพระเจ้านั้นไม่ได้รับการสรรเสริญผ่านทางบทเพลงแห่งชีวิตคริสเตียนหรือเพลงคริสเตียนตามสมัยนิยมเท่านั้น เพลงนมัสการแนวอื่นก็สามารถเป็น

เครื่องหอมบูชาในการนมัสการพระองค์ได้เหมือนกัน

เมื่อพูดถึงเรื่องแนวดนตรี เราทุกคนมักจะยึดติดอยู่กับสิ่งที่เราชอบและไม่ค่อยจะยืดหยุ่นยอมรับสไตล์อื่นซักเท่าไร ในคริสตจักรของเรา ผมต้องสื่อสารให้คริสตจักรเห็นนิมิตนี้อยู่เรื่อยๆ ว่าแนวดนตรีในการนมัสการที่ผสมผสานหลากหลายเชื้อชาตินั้นเป็นอย่างไร นิมิตที่คุณจะต้องแบ่งปันให้คริสตจักรเห็นคือว่า ในคริสตจักรที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ฉันจะร่วมชื่นชมยินดีกับพี่น้องชายหญิงของฉัน ถึงแม้ว่าดนตรีนั้นจะไม่ใช่แนวของฉันก็ตาม ฉันสรรเสริญพระเจ้าเมื่อฉันเห็นพวกเขา นมัสการพระเจ้าในแบบที่พวกเขาคุ้นเคย และในเพลงถัดไปเมื่อแนวดนตรีค่อนข้างจะถูกใจฉันพวกเขาก็จะสามารถทำสิ่งเดียวกันได้ด้วย โดยวิธีการนี้เราจึงสามารถเริ่มดำเนินชีวิตตามอย่างเอเฟซัส 5:18-21ได้

“...แต่จงเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จงสนทนากันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และบทเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ จงร้องและบรรเลงเพลงในใจถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า จงขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาสำหรับทุกสิ่งอยู่เสมอในพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา จงยอมเชื่อฟังกันและกันเนื่องด้วยใจเคารพยำเกรงพระคริสต์”

เรื่องนี้เป็นการต่อสู้ที่ยากสำหรับเราในช่วงที่คริสตจักรของเราเพิ่งเริ่มต้น ไม่ใช่เพราะที่มิกคนดนตรีไม่อยากจะเล่นเพลงแนวอื่นแต่เป็นเพราะพวกเขาเล่นมันไม่เป็นต่างหาก ดังนั้นเราจึงได้ให้ที่ปรึกษาด้านดนตรีมาทำงานร่วมกับนักดนตรีของเราอยู่สองสามเดือน พวกเขาได้เรียนรู้วิธีการทอดออร์ดและการเล่นในรูปแบบอื่นเพื่อที่จะสามารถทำให้เกิดเสียงที่ต่างไปจากเดิมได้ บางครั้งการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ ก็ทำให้เกิดความแตกต่างอย่างมากต่ออารมณ์ในดนตรีของคุณได้ (ไม่ต้องกลัวที่จะให้ผู้ไม่เชื่อเข้ามาช่วยในเรื่องดนตรีสำหรับการนมัสการของคุณ มันอาจจะเป็นโอกาสที่ทำให้เขารู้จักกับพระเจ้าก็ได้)

ผมรู้สึกว่าการคริสตจักรของเราได้เปรียบหนอยที่เรามีนักดนตรีที่เต็มใจจะยึดหยุ่นในเรื่องนี้ ทีมนักดนตรีต้องถามตัวเองว่า “สิ่งที่เราทำอยู่นี้ คือเพลงที่เราเลือกและสไตล์ดนตรีของเรา จะนำมาซึ่งประโยชน์สูงสุดแก่คริสตจักรเพื่อที่พวกเขาจะได้พบกับความไพบูลย์ของพระเจ้า หรือเราแค่ทำสิ่งที่เราชื่นชอบในฐานะของนักดนตรี?”

ไม่ว่าคุณจะเลือกไปในทิศทางใด หลักการต่อไปนี้เป็นกุญแจสำคัญ ข้อแรก การนมัสการนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าเสมอ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับนักดนตรีหรือแม้แต่เพลง มันเกี่ยวกับความอัศจรรย์และพระสิริของพระเจ้า ข้อสอง การนมัสการนั้นเป็นกิจกรรมที่ทำร่วมกันของที่ประชุมเสมอ ทุกคนจะต้องสามารถร้องเพลงด้วยกันได้ บ่อยครั้งที่เพลงที่ใช้ร้องในการนมัสการมักจะมีเสียงที่สูงเกินกว่าที่ที่ประชุมจะสามารถร้องตามได้ แต่การนมัสการไม่ใช่การแสดง ถ้าเพลงนั้นมีเสียงสูงเกินไป บางคนก็จะหยุดร้องเพลง บางคนก็จะหยุดมาที่คริสตจักร ถ้าจะเป็นแบบนี้ก็ให้นักร้องเสียงทองเหล่านี้ได้มีเวทีส่วนตัวในรถของเขาจะดีกว่า!

การบอกเล่าเรื่องราวของตัวเอง

ในคริสตจักรของเรา เราจำเป็นจะต้องสร้างบรรยากาศที่ปลอดภัยที่คนจะสามารถระบายเรื่องราวในใจและเรียนรู้จากกันและกันได้มากขึ้น จากประสบการณ์ของผมนี่คือเรื่องที่ท้าทายที่สุดในการสร้างคริสตจักรซึ่งมีวัฒนธรรมที่หลากหลายเพราะมันได้เข้าไปสะกิดรอยแผลเก่าและความรู้สึกผิดของผู้คน

โดยทั่วไปแล้วในแอฟริกาใต้จะมีคนอยู่สองกลุ่ม กลุ่มแรกคือคนที่มีแต่ความโกรธแค้นและความขมขื่น ถ้าพวกเขาไม่ได้รับผลโดยตรงจากความโหดร้ายและความอยุติธรรมของนโยบายแบ่งแยกสีผิว พวกเขาก็ได้ฟังเรื่องราวที่ถูกถ่ายทอดมาจากคนรุ่นพ่อแม่ของเขา ส่วนคนอีกกลุ่มหนึ่งคือพวกที่มีส่วนร่วมในระบบที่ไร้ความยุติธรรมนี้หรือไม่ก็ได้รับผลประโยชน์

จากมัน พวกเขามักจะรู้สึกผิดและละอายใจกับมัน ความท้าทายคือการที่จะทำให้คนทั้งสองฝ่ายพูดคุยกัน ไม่ใช่แค่พูดอยู่ฝ่ายเดียวหรือต่างฝ่ายต่างพูดแทรกกันไปมา แต่คือการรับฟังซึ่งกันและกันด้วยความจริงใจ

ความผิดพลาดที่เราสามารถทำในฐานะของผู้นำคือการรวบรวมผู้คนเข้ามาเพื่อแก้ไขปัญหา การแก้ปัญหานั้นสำคัญ แต่คุณจะไม่สามารรถแก้ไขอะไรได้เลยหากคุณไม่รู้ว่ามีปัญหาที่จริงมันอยู่ตรงไหน การได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมและอคติอันเนื่องมาจากสีผิวทำให้รู้สึกอึดอัดใจและอยากจะปกป้องตัวเองขึ้นมามากขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ แทนที่จะเป็นการรับฟังดังนั้นในกลุ่มย่อยเราจึงได้สร้างสร้างบรรยากาศที่คนจะสามารถระบายสิ่งที่อยู่ในใจโดยที่ไม่รู้สึกว่ากำลังถูกทำร้ายอยู่

บรรยากาศแบบนี้เป็นสิ่งที่ทุกชุมชนจำเป็นต้องมี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพูดถึงเรื่องการคืนดีกันระหว่างเชื้อชาติต่างๆ ผมได้สอนผู้คนถึงวิธีที่จะแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจ แม้ในขณะที่เขาอยากจะได้แย้งสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังพูดอยู่ด้วยข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่แม่นยำกว่าแน่นอนว่าข้อเท็จจริงมีส่วนสำคัญในการพยายามทำให้เกิดการคืนดีกัน แต่การที่เราฟังเรื่องราวของกันและกันถึงบาดแผล ความเจ็บปวด ความโกรธเคือง ความขุ่นข้อง ความสับสน ความรู้สึกผิด ความละอาย และความกลัวนั้นก็สำคัญเช่นกัน เราจำเป็นต้องให้อีกฝ่ายรู้ว่าเรากำลังรับฟังเขาอยู่ด้วย เราจำเป็นจะต้องตอบสนองด้วยการอธิษฐานเผื่อซึ่งกันและกัน ไม่ใช่เพราะเรารู้สึกว่านั่นคือสิ่งที่ถูกต้องที่ควรทำ แต่เพราะว่าพระเจ้าได้ตายบนไม้กางเขนเพื่อนำเราให้กลับมาคืนดีกับพระเจ้าและต่อกันและกันด้วย

ในคริสตจักรของเรา เราเรียกสิ่งนี้ง่ายๆ ว่า *การบอกเล่าเรื่องราวของตัวเอง* การบอกเล่าเรื่องราวของตัวเองได้กลายมาเป็นวิธีที่สำคัญในการยอมรับว่าเราทุกคนต่างได้รับผลกระทบจากเรื่องราวของประเทศของเรา คนบางคนได้รับผลกระทบมากกว่าคนอื่น แต่เป็นเพราะว่ามันได้ถูก

ถักทอเข้าไปกับผืนผ้าแห่งประวัติศาสตร์ของเราแล้ว มันจึงจะโผล่ออกมาอยู่เรื่อย ๆ และเราจะทำเป็นไม่สนใจมันไม่ได้ นั่นเป็นเหมือนกับการพยายามที่จะไม่สนใจเสื้อที่กำลังหิวโหยตัวหนึ่งที่อยู่ในห้องเดียวกับเรา คุณคงจะทำได้อยู่ไม่นานก่อนจะรู้ว่า ตัวเองกำลังถูกมันกินอยู่!

มีเรื่องอัศจรรย์มากมายที่เกิดขึ้นจากการที่คนเหล่านั้นได้เล่าเรื่องราวของเขาเองและการที่มีคนรับฟังพวกเขา

เราต่างรู้ว่าทุกคนล้วนมีปัญหาทั้งนั้น ไม่ว่าเราจะเป็นคนรวย คนจน คนผิวดำหรือคนผิวขาว เราทุกคนล้วนแตกสลายและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างที่สุด สิ่งนี้ได้ช่วยสร้างความเท่าเทียมกันและทำให้เราสามารถเริ่มบทสนทนาได้ พันธกิจการบอกเล่าเรื่องราวของตัวเองของเราช่วยให้เรามีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเชื้อชาติและวัฒนธรรมมากขึ้น ในขณะที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับกันและกัน การเข้าใจผิดและการด่วนสรุปเอาเองก็หายไป แน่หนอนว่ายังมีการลำเลียงเกิดขึ้นอีกหลายครั้งและมีการกระทำที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นอยู่เรื่อยๆ แต่ถ้าเราเชื่อจริงๆ ว่าเราเป็นครอบครัวเดียวกัน เราก็จะสามารถพาตัวเราเดินผ่านความรู้สึกอึดอัดใจพวกนั้นได้ ต่อมาผมจึงค่อยตระหนักได้ว่าเจตนาของพี่น้องชายหญิงของผมนั้นไม่ใช่เพื่อที่เขาจะทำร้ายผมแต่เป็นเพื่อที่เขาจะรู้จักผมมากขึ้นต่างหาก

การบอกเล่าเรื่องราวของเรานั้นมันไม่ง่ายเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกัน มันจะต้องใช้การเปิดใจและความอดทนในฐานะของผู้นำ คุณจะต้องทำสิ่งนี้ให้คนของคุณเห็นด้วย คือจงเปิดใจและเล่าถึงความกลัว ความรู้สึกผิด ความสละสลวยและอคติของคุณ จงย้ำเตือนให้ผู้คนรู้ว่าพระเจ้ายังไม่หมดหวังในตัวพวกเขาและคุณเองก็ยังไม่หมดหวังเช่นกัน แต่ละคนอยู่ในจุดที่แตกต่างกัน และในฐานะผู้นำ คุณจะต้องเดินไปกับพวกเขา แต่จงตรวจดูให้แน่ใจว่าพวกเขายังเดินอยู่ ถึงแม้ว่ามันจะเป็นก้าวเล็กๆ แบบของเด็กก็ตาม มันก็ยังดีกว่าการแน่นิ่งไม่ไปไหน จงจำไว้ว่าเจ้าสิ่งใดคำรามมันยังอยู่ในห้องนั้น

เรากำลังบากบั่นมุ่งไปเพื่อที่จะเป็นคริสตจักรที่ข้ามวัฒนธรรมซึ่งโดยอำนาจของข่าวประเสริฐจะปลูกคริสตจักรที่ข้ามวัฒนธรรมขึ้นอีกหลายแห่ง เราอยากจะเห็นว่าสิ่งนี้ได้ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวหรือการเปลี่ยนแปลงบางอย่างขึ้นเพื่ออาณาจักรและพระเกียรติของพระเจ้า แต่สิ่งนี้ก็ใกล้เคียงกว่าความสามารถหรือกำลังที่เราจะสามารถทำได้ ดังนั้นการอธิษฐานจึงจำเป็นจะต้องถูกถักทอขึ้นพร้อมไปกับความพยายามที่จะสร้างชุมชนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม กลวิธีที่ดีที่สุดในโลกก็ยังไม่สามารถทำในสิ่งที่การอธิษฐานสามารถทำได้ เราต้องการพลังเหนือธรรมชาติในการที่ทำให้ผู้คนคืนดีกันกับพระเจ้าและกลับคืนดีต่อกันและกัน ฉะนั้นในฐานะผู้นำเราจะต้องคุกเข่าลงและอธิษฐานวิงวอนพระบิดาของเราผู้อยู่บนสวรรค์ จากนั้นก็จงสนุกไปกับมัน! ป่อยครั้งที่เส้นทางอาจจะขรุขระและบางครั้งก็โดดเดี่ยว แต่พระคริสต์ได้สัญญาไว้ว่าจะไม่ทอดทิ้งเรา และไม่ว่ามันจะยากเย็นสักแค่ไหน เราก็คงรู้แล้วว่าเรื่องราวมันจะจบลงอย่างไร:

“หลังจากนั้นผมเห็นคนจำนวนมากมายืนไม่ถ่วงที่มาจากทุกชนชาติ ทุกเผ่า ทุกเชื้อชาติ และทุกภาษา ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์และต่อหน้าลูกแกะ พวกเขาสวมเสื้อคลุมสีขาวและในมือถือกิ่งปาล์ม พวกเขาตะโกนเสียงดังว่า “ชัยชนะเป็นของพระเจ้าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์และเป็น ของลูกแกะ” ” (วิว.7:9-10 ERV)

บทที่ 8

ผู้ชายที่ปลุกคริสตจักร

สตีฟ กิมมิล

คุณคงไปอยู่ที่ดาวดวงอื่นมาหรือไม่ก็ไปซ่อนตัวอยู่ในหลุมหลบภัยตลอด ยี่สิบห้าปีที่ผ่านมานี้ ถึงได้ไม่เห็นเลยว่าวัฒนธรรมโลกตะวันตกมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่อยู่หลาย ๆ ครั้งมาโดยตลอด แม้ว่าในภูมิภาคอื่นๆ ในโลกจะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงอยู่บ้างเหมือนกัน สำหรับพวกเราหลายคน แค่เวลาผ่านไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น โลกนี้ก็เปลี่ยนไปจากสภาพเดิมที่มันเคยเป็นอยู่มากจนแทบจะจำไม่ได้ เรื่องที่เห็นได้ชัดที่สุดคือเรื่องของสภาพเพศ (sexuality) และเรื่องเพศชายเพศหญิง (gender) เราไม่ควรแยกสองประเด็นนี้ออกจากกันเสียทีเดียวเพราะพวกมันเกี่ยวข้งกันอย่างใกล้ชิด

นับวันสิ่งที่เราอาจเรียกได้ว่า “ความไม่ต่างกัน” จะเป็นบรรยากาศของสังคมทุกวันนี้มากขึ้น มีการต่อต้านจากสังคมต่อเรื่องความคิดแบบคู่ตรงข้าม (binary opposites เช่น ขาวดำ ดีชั่ว ชายหญิง) ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดมาให้เป็นอย่างนั้น เพศชายและเพศหญิงจึงไม่ถูกมองว่าเป็นคำบ่งชี้ทางชีวภาพที่เป็นประโยชน์อีกต่อไป แทนที่จะเป็นแบบนั้นพวกมันกลับเป็นเหมือนกับจุดต่าง ๆ บนเส้นกราฟซึ่งมีหลายระดับพร้อมกับเสรีภาพในการเลื่อนจุดไปมาตามแต่อารมณ์จะพาไปมากกว่า ในโลกที่ไม่มีการแยกแยะหรือความแตกต่างกันนี้คุณจะทำอะไรก็ได้ เพศของชายและหญิงถูกมองว่าไม่ได้เป็นอะไรไปมากกว่าลักษณะเฉพาะที่ถูกกำหนดมาโดยวัฒนธรรม ในขณะที่เรื่องทางเพศได้กลายมาเป็นเรื่องของความชอบเพียงอย่างเดียวเท่านั้น และมันยังเป็นสิ่งที่เราสามารถเลือกได้ด้วย

ในราวๆปี 1940 อัลเฟรด คินซี¹⁶ ได้เป็นผู้คิดค้นสิ่งที่เรียกว่า “มาตรวัดของคินซี” ขึ้นมา ซึ่งมันเป็นมาตรวัดที่ใส่คนลงบนตาชั่งจากเลขศูนย์ไปจนถึงเลขหกขึ้นอยู่กับนิยามทางเพศที่แต่ละคนจะระบุเกี่ยวกับตัวเอง (ศูนย์คือคนที่มีความต้องการทางเพศต่อเพศตรงข้ามเท่านั้น และหกคือคนที่มีความต้องการทางเพศต่อเพศเดียวกัน) โดยอ้างอิงจากมาตรวัดนี้ผลสำรวจแสดงให้เห็นว่าคนแต่ละรุ่นมองเรื่องเพศของพวกเขาว่ามีการเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าคนรุ่นก่อนหน้าตัวเองเสมอ อ้างอิงจากโพลสำรวจของ 2015 YouGov คนช่วงอายุจาก 18-24 ปี ร้อยละ 43 บอกว่าตัวเองเป็นอะไรสักอย่างที่ไม่ใช่ทั้งคนที่มีความต้องการทางเพศต่อเพศตรงข้ามหรือคนที่มีความต้องการทางเพศต่อเพศเดียวกันเท่านั้น¹⁶

นี่จึงเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ประเด็นเรื่องของบทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกัน

16Will Dahlgreen and Anna-Elizabeth Shakespeare, '1 in 2 young people say they are not 100% heterosexual', YouGov.co.uk (16 August 2015), <yougov.co.uk/news/2015/08/16/half-young-not-heterosexual>.

(complementarianism : ความเชื่อที่ว่าชายและหญิงต่างมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันแต่ก็ส่งเสริมซึ่งกันและกันทั้งที่ในบ้านและคริสตจักร) จึงมีความสำคัญมาก เพราะบทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกันนี้ให้เกิด ارتباطกับธรรมชาติอันแตกต่างของสภาพเพศและเพศของชายหญิง การกระทำเช่นนี้จึงเป็นการสวนกระแสวิวัฒนาการแห่งยุคปัจจุบัน

เมื่อเรามองมาที่บทบาทและหน้าที่ที่ต่างกันของชายและหญิง เราเชื่อตามทุกตัวอักษรอย่างไม่ลังเลว่าในพระคริสต์ผู้ชายและผู้หญิงนั้นเท่าเทียมกันในด้านของศักดิ์ศรี ความสำคัญและคุณค่า ซึ่งไม่ได้หมายความว่าเราไม่ใส่ใจมัน เพียงแต่หมายความว่าเราจะไม่ไปพิสูจน์อะไรที่มันชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นความจริง ความเท่าเทียมกันต่อหน้าพระเจ้านี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจโต้แย้งหรือเปลี่ยนแปลงได้และมันก็ชัดเจนในตัวของมันเองอยู่แล้ว ผู้หญิงเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐหรือไม่? แน่นนอน! ผู้หญิงเป็นผู้ร่วมงานและเพื่อนร่วมงานได้ไหม? คุณตายถูกแล้ว! ผู้หญิงปลุกคริสตจักรได้หรือไม่? ได้แน่นอน! ไม่ใช่เพียงแค่ผู้หญิงสามารถทำทั้งหมดนี้ได้แต่พวกเธอควรที่จะเป็นส่วนหนึ่งของทีมบุกเบิกคริสตจักรด้วย ผลงานของพวกเธอนั้นมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้ง มีคุณค่าอย่างแท้จริงและมีความสำคัญอย่างมาก บทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกันจะยกย่องทั้งความเท่าเทียมกันของทุกเพศและแยกแยะให้เห็นความแตกต่างในธรรมชาติของทั้งสองเพศ คือในด้านชีวภาพและด้านการทำหน้าที่

เครือข่ายกิจการ 29 ได้กล่าวถึงบทบาทดังกล่าวไว้ดังนี้ (พร้อมกับพระเจ้าจะอ้างอิงตามเนื้อหาที่ตรงกันของแต่ละบริบท)

เราเชื่อมั่นในความเท่าเทียมกันทั้งในด้านฝ่ายวิญญาณและด้านศีลธรรมของชายและหญิง และเชื่อในเรื่องความรับผิดชอบในฐานะผู้นำที่ถ่อมใจของผู้ชายทั้งในบ้านและในคริสตจักร

1. ทั้งผู้ชายและผู้หญิงต่างก็ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้า ดังนั้น ต่อหน้าพระเจ้าพวกเขาจึงเท่าเทียมกันในฐานะมนุษย์คนหนึ่งซึ่งมีศักดิ์ศรีและคุณค่าเท่ากัน และพวกเขาสามารถเข้าไปหาพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระคริสต์ได้อย่างเท่าเทียมกันอีกด้วย
2. ผู้ชายและผู้หญิงต่างเป็นผู้รับมอบของประทานฝ่ายวิญญาณซึ่งมีไว้เพื่อมอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกเขาในการทำพันธกิจในคริสตจักรท้องถิ่นและที่อื่นๆ ดังนั้น ผู้หญิงจึงควรได้รับการหนุนใจ การฝึกฝนและการเสริมกำลังเพื่อที่พวกเขาจะได้นำของประทานเหล่านั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในพันธกิจ ในการรับใช้พระกายของพระคริสต์ และโดยการสอนในวิธีที่สอดคล้องกับพระวาทะของพระเจ้า
3. ทั้งสามีและภรรยาต่างมีความรับผิดชอบต่อพระเจ้าในเรื่องการดูแลเอาใจใส่ชีวิตฝ่ายวิญญาณและการเสริมกำลังฝ่ายวิญญาณร่วมกันภายในบ้านของเขา แต่พระเจ้าได้มอบความรับผิดชอบหลักไว้ให้แก่ผู้ชายที่จะนำภรรยาและครอบครัวของเขาด้วยการเป็นผู้นำที่เป็นเหมือนผู้รับใช้และด้วยความรักที่เสียสละตามอย่างพระเยซูคริสต์
4. หลักแห่งความเป็นผู้นำของผู้ชายนี้ไม่ควรจะถูกเอาไปปนกับหรือใช้เป็นใบเบิกทางให้กับการควบคุมอย่างกดขี่ข่มเหงหรือการครอบงำชีวิต หลักแห่งความเป็นผู้นำของผู้ชายนี้ควรจะเป็นการดูแลทะนุถนอมด้วย ความรักและความอ่อนโยนจากผู้ชายที่ดำเนินกับพระเจ้า โดยตระหนักว่าตัวเขาเองก็อยู่ภายใต้อำนาจของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสุภาพและอ่อนโยนเช่นกัน
5. คณะผู้ปกครอง/ศิษยาภิบาลของแต่ละคริสตจักรท้องถิ่นได้รับอำนาจจากพระเยซูคริสต์เพื่อคอยสอดส่องดูแลและเพื่อที่จะเทศนาสั่งสอนพระคำของพระเจ้าในการประชุมของคริสตจักรเพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ขึ้น ตำแหน่งของผู้ปกครอง/ศิษยาภิบาลสงวนไว้สำหรับผู้ชายเท่านั้น

(ปฐมก.1:26-27; 2:18, กจ.18:24-26, 1คร.11:2-16, กท.3:28, อฟ.5:22-33, คส.3:18-19, 1ทธ.2:11-15; 3:1-7, ทด.2:3-5, 1ปด.3:1-7)

มันสำคัญที่จะจดจำในสิ่งที่ข้อเชื่อดังกล่าวยืนยันและสิ่งที่มันไม่ได้ยืนยัน

มันไม่ใช่ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงนั้นด้อยกว่า ซึ่งที่จริงก็ค่อนข้างจะตรงกันข้าม มันเริ่มต้นมาจากความเชื่อที่ว่าผู้ชายและผู้หญิงนั้นต่างเท่าเทียมกัน และถูกสร้างขึ้นตามพระฉายหรือรูปภาพของพระเจ้าเหมือนกัน ผู้ชายและผู้หญิงต่างมีความผิดบาปและสมควรจะถูกพระเจ้าลงโทษเท่าๆ กัน ผู้ชายและผู้หญิงต่างเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากพระคุณของพระเจ้าในพระคริสต์และเป็นผู้รับผลจากการตายเพื่อไถ่บาปอย่างเท่าเทียมกัน และผู้ชายกับผู้หญิงเป็นผู้รับการทรงอยู่ด้วยเพื่อเสริมกำลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเท่าเทียมกันด้วย คริสตจักรและทีมผู้บุกเบิกคริสตจักรต้องการการมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นจากผู้ชายและผู้หญิง ทั้งผู้ชายและผู้หญิงต่างก็มีหน้าที่ที่จำเป็นและขาดไม่ได้ต่อวิถีชีวิตในคริสตจักรและการออกไปทำงานมิชชันในโลกนี้ของคริสตจักร การที่เราจะยืนยันว่าบทบาทนี้มีความแตกต่างกันและเสริมสร้างซึ่งกันและกันจึงไม่ใช่การดูถูกทั้งเพศชายและหญิง

ทั้งความเชื่อดังกล่าวก็ไม่ใช่ว่าจะให้กับการปกครองแบบเผด็จการหรือเป็นการยอมให้ผู้ชายกดขี่ผู้หญิงด้วย ณ จุดนี้ คำยืนยันที่สำคัญสองข้อควรจะต้องถูกชี้แจง

ประการที่หนึ่ง เรากำลังพูดถึงการเป็นผู้นำในบ้านและในครอบครัวแห่งความเชื่ออยู่ เราไม่อาจจะขยายสิ่งนี้ออกไปในสังคมวงกว้างได้ จอห์น น็อกซ์ คงได้ยกเลิกความเป็นผู้นำของพระราชาินีแล้วด้วยผลงานที่มีชื่อเสียงในทางไม่ดีของเขา คือหนังสือที่มีชื่อว่า *เสียงแตรแรกที่ต่อต้านอำนาจปกครองอันเลวร้ายของผู้หญิง (The First Blast of the Trumpet Against the Monstrous Regiment of Women)* แต่มันเป็นเรื่องยากที่จะใช้ข้อโต้แย้งจากพระคัมภีร์ทำนองนี้ต่อผู้หญิงทุกคนที่อยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจหรือมีอิทธิพลในสังคมโดยทั่วไป อันที่จริง ในการที่จะทำเช่นนี้

ได้มันจะต้องมีการหลอมรวมอย่างเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างที่สุดหรือไม่ก็จะมีแต่ความสับสนวุ่นวายระหว่างคริสตจักรกับรัฐบาล

ประการที่สอง สิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสุดขั้วกับการกดขี่ข่มเหงของผู้ชายกำลังจะถูกอภิปรายตรงนี้ มันคือการทรงเรียกให้ผู้ชายแสดงความรับผิดชอบในการปรนนิบัติและเลี้ยงดูภรรยาของตนเองที่บ้านและรับใช้ดูแลพี่สาวน้องสาวของตนที่คริสตจักร ต้นแบบของความเป็นผู้นำแบบนี้คือองค์พระเยซูคริสต์และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรักที่เสียสละของพระองค์ซึ่งแสดงออกบนไม้กางเขน (อฟ. 5:25-27) พระเยซูคือเจ้าบ่าวผู้รับผิดชอบเจ้าสาวของพระองค์โดยการยอมสละชีวิตของพระองค์เองเพื่อที่เธอจะได้จำเริญขึ้น พระเยซูให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพระเจ้ามาก่อนของพระองค์กับพระเจ้า พระองค์ตายและถูกพระเจ้าทอดทิ้งเพื่อที่คริสตจักรของพระองค์จะได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า

จุดยืนเรื่องบทบาทที่เสริมสร้างกันและกันคือการที่ยอมรับว่าพระเจ้าสร้างผู้ชายและผู้หญิงมาแตกต่างกัน มันไม่ได้มีเพียงแค่เพศเดียว อีกทั้งเพศชายและเพศหญิงก็ไม่ใช่เส้นกราฟของความเป็นชายและหญิงซึ่งมีหลายระดับที่ปรับเปลี่ยนไปมาได้ง่าย ๆ แน่หนอนว่าเราต้องคอยระวังสมมติฐานทางวัฒนธรรมที่ไม่ถูกต้องในเรื่องความเป็นชายและหญิง แต่มันก็ชัดเจนในพระคัมภีร์แล้วว่าพระเจ้าได้สร้างเพศมาสองเพศซึ่งแตกต่างกัน “พระองค์ทรงสร้างทั้งผู้ชายและผู้หญิง” (ปฐม.1:27)

เพศที่ต่างกันนำมาซึ่งบทบาทที่ต่างกัน ทั้งในบ้านและในคริสตจักร ผมขอพูดอีกครั้งว่าเราจะต้องไม่ขยายความเรื่องนี้จนเกินจริง ชายและหญิงในพระกายของพระคริสต์มีสิ่งที่เหมือนกันมากกว่าสิ่งที่ไม่เหมือนกัน เราทุกคนถูกเรียกมาให้ความเชื่อเดียวกัน ความรักเดียวกันและความหวังเดียวกัน อย่างไรก็ตามเราได้รับบทบาทหน้าที่ที่ต่างกันด้วย ผมถูกพระคัมภีร์โน้มนำให้เชื่อว่าผู้นำนั้นคือผู้ชาย ที่บ้าน สามียกพระเจ้าเรียก

มาให้เป็นผู้นำ นี่หมายถึงความรับผิดชอบในการสร้างบรรยากาศและรักษาสภาพแวดล้อมในแบบที่ผู้อยู่ภายใต้การดูแลของเขาจะจำเริญขึ้นที่คริสตจักร ศิษยาภิบาลได้รับมอบหมายหน้าที่เดียวกันนี้ในการสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่คนอื่นๆ จะจำเริญขึ้นเพื่อพระเกียรติของพระเจ้าเช่นกัน ที่คริสตจักรผู้หญิงถูกเรียกมาให้รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า (ร่วมกับผู้ชายส่วนใหญ่ที่ไม่ใช่ผู้ปกครอง) ในการยอมอยู่ใต้อำนาจของคณะผู้ปกครอง (ที่เป็นผู้ชาย) ด้วยความเปรมปรีดิ์และถ่อมใจ ไม่มีการถูกครอบงำอย่างฝืนใจในการยอมเชื่อฟังนี้ สิ่งนี้ต้องทำด้วยความเต็มใจในฐานะสาวกคนหนึ่งและทำออกมาจากใจที่ยาเกรงพระคริสต์ มันน่าทึ่งมากที่ข้อพึงปฏิบัติในเรื่องครอบครัวทั้งในเอเฟซัสและโคโลสีนั้นเปาโลได้กล่าวกับพวกผู้หญิงโดยตรงและเรียกร้องให้พวกเธอยอมเชื่อฟัง “เหมือนที่ยอมเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ.5:22) “ซึ่งเป็นสิ่งที่เหมาะสมในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (คส.3:18)

นี่หมายความว่าผู้ชายควรจะเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการเทศนาและสั่งสอนพระคำของพระเจ้า สิ่งนี้ถูกกำหนดไว้อย่างแน่ชัดเจนแล้วใน 1ทิโมธี 2:12 ว่า “ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือมีสิทธิอำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้สงบเงียบ” มันยังเป็นส่วนขยายในด้านเหตุผลของความ เป็นเป็นผู้นำของผู้ชาย นี่คือส่วนสำคัญของข้อโต้แย้งจากประเด็นดังกล่าว ในคริสตจักรความเป็นผู้นำนั้นถูกใช้ผ่านทาง การเทศนาและสั่งสอนพระคำของพระเจ้า คณะผู้ปกครองในคริสตจักรไม่ได้มีสิทธิอำนาจเพียงเพราะตำแหน่งของพวกเขา พวกเขาใช้สิทธิอำนาจของพระคริสต์ โดยการประกาศพระคำของพระคริสต์ อำนาจของพวกเขามาจากที่อื่น มันมาจากพระคริสต์ผ่านทางพระคำของพระองค์ นี่คือขอบเขตและขนาดแห่งสิทธิอำนาจของพวกเขา สิทธิอำนาจของพวกเขา นั้นถูกจำกัดเพียงแค่ภายใต้การใช้พระคำของพระเจ้า พวกเขาไม่สามารถจะบอกให้คนอื่น

ทำอะไรก็ได้ตามอำเภอใจของเขา อย่างไรก็ตามนี่คือสิทธิอำนาจที่แท้จริง เพราะมันเป็นสิทธิอำนาจของพระคริสต์

แล้วสิ่งนี้หมายถึงอะไรในทางปฏิบัติ? ความเชื่อในเรื่องบทบาทที่เสริมสร้างกันและกันของเครือข่ายกิจการ 29 กระตุ้นให้เกิดคำถามมากมายในเรื่องของการประยุกต์ใช้ เนื่องจากสิ่งนี้ได้เปิดช่องว่างให้กับประเด็นที่ตามมาอีกมากมายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น

- ผู้หญิงสามารถเป็นพนักงานของคริสตจักรได้หรือไม่?
- ผู้หญิงสามารถมีบทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับการดูแลงานของผู้ชายได้หรือไม่?
- ผู้หญิงสามารถได้รับคำแนะนำว่า “ศิษยาภิบาล” สำหรับงานส่วนที่ได้รับมอบหมายในพันธกิจได้หรือไม่? หรือให้เธอถูกเรียกว่า “ผู้อำนวยการ” หรือ “ผู้ประสานงาน” แทน?
- ในสถานการณ์หรือบริบทใดบ้าง (ถ้าจะมี) ที่ผู้หญิงสามารถสั่งสอนหรือเทศนาได้?
- ผู้หญิงสามารถนำหรือเป็นผู้ร่วมในกลุ่มเซลล์ได้หรือไม่?
- ผู้หญิงสามารถนำในการนมัสการที่ทั้งคริสตจักรมานมัสการร่วมกันได้หรือไม่?
- ผู้หญิงสามารถให้บัพติศมาหรือดูแลจัดการพิธีมหาสนิทได้หรือไม่?
- ผู้หญิงสามารถเป็นมัคนายกได้หรือไม่?
- ผู้หญิงสามารถพูดบรรยายในงานสัมมนาที่มีทั้งผู้ชายและผู้หญิงมาฟังหรือไม่?

เราไม่ได้พยายามลดความสำคัญของคำถามเหล่านี้ลง เราจะต้องจำไว้ว่าบางทีกลุ่มคนที่เชื่อในเรื่องบทบาทที่เสริมสร้างกันและกันก็จะหันไปพึ่งพาคำตอบจากวิธีการแบบสุดโต่งเพื่อที่จะตอบคำถามซ้อยากๆ เหล่านั้น บางคนรู้สึกไม่สบายใจที่ว่างขอบเขตมากเกินไปให้กับผู้หญิง ดังนั้น

พวกเขาจึงปล่อยให้ผู้หญิงทำเกือบทุกอย่างที่ผู้ชายทำได้ นี่คือสิ่งที่เราอาจเรียกมันได้ว่า “บทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกันแบบในนาม/formal complementarianism” (คือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับบทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกันแบบการปฏิบัติตามหน้าที่/functional complementarianism) คนอีกกลุ่มก็กำจัดปัญหาโดยการไม่อนุญาตให้ผู้หญิงมีบทบาทที่สำคัญอะไรเลย นี่คือสิ่งที่เราอาจเรียกมันว่า “บทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกันแบบหวาดกลัว/ fearful complementarianism” (คือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับบทบาทที่เสริมสร้างกันและกันด้วยใจขอบพระคุณ) ทั้งสองต่างก็ไม่ได้เป็นรูปแบบที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เลย

วิธีการที่แต่ละคนใช้ในการแก้ไขปัญหาที่กล่าวมานั้นขึ้นอยู่กับขอบเขตของทัศนคติของแต่ละคนที่มีต่อหลักที่ยึดตามกฎเกณฑ์ (Regulative principle) หลักที่ยึดตามกฎเกณฑ์บอกเราว่าทุกสิ่งที่เราทำในคริสตจักรนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่พระคัมภีร์สั่งไว้หรือเป็นสิ่งที่พระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจนเท่านั้น กล่าวคือกิจกรรมใดๆ ก็ตามที่จะเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรอย่างถูกต้องจะต้องเป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันมาอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ สิ่งที่ยึดกันข้ามกับสิ่งนี้คือสิ่งที่หลายคนรู้จักกันดีในนามของ หลักเชิงบรรทัดฐาน (Normative principle) หลักการนี้บอกว่าเราสามารถทำอะไรก็ได้ตราบเท่าที่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวห้าม กิจกรรมใดๆ ก็จะเป็นส่วนหนึ่งอย่างถูกต้องของคริสตจักรไม่จำเป็นต้องมีการอนุญาตอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ก็ได้ ตัวอย่างเช่น ผู้หญิงสามารถเป็นผู้ให้บัพติศมาได้ไหม? ฝ่ายที่สนับสนุนหลักที่ยึดตามกฎเกณฑ์อาจจะตอบว่า “ไม่ได้” เนื่องจากเรื่องนี้ไม่มีคำสั่งที่ชัดเจนในพระคัมภีร์ ส่วนกลุ่มของฝ่ายหลักเชิงบรรทัดฐานอาจจะตอบว่า “ได้” เพราะมันไม่มีคำสั่งห้ามในเรื่องนี้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์

วิธีการจัดการที่แตกต่างกันเหล่านี้บวกกับความแตกต่างในการประยุกต์ใช้ของแต่ละหลักการได้ก่อให้เกิดพื้นที่สีเทาๆ ที่ไม่ใช่ทั้งขาวหรือดำและทำให้เกิดความคลุมเครือด้วย ในพื้นที่เหล่านี้เราสามารถและ

เราควรที่จะยอมให้แต่ละคนมีเสรีภาพที่มาจากข่าวประเสริฐ คริสตจักรที่แตกต่างกันยอมจะตัดสินใจประเด็นเหล่านี้แตกต่างกันภายใต้จิตสำนึกที่ดี

แต่ในความคลุมเครือเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าทุกอย่างจะต้องคลุมเครือไปด้วย พระคัมภีร์ได้บอกเราไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าตำแหน่งของศิษยาภิบาลหรือผู้ปกครองคริสตจักรนั้นได้ถูกจำกัดไว้ให้เฉพาะผู้ชายเท่านั้น และเมื่อใดก็ตามที่มีการใช้อำนาจผ่านทาง การสั่งสอนหรือเทศนา พระคัมภีร์ มันก็ควรจะถูกระงับโดยผู้ชาย

สิ่งนี้สำคัญด้วยหรือ? เหตุใดสิ่งนี้จะต้องเป็นความเชื่อพื้นฐานที่สำคัญของเครือข่ายกิจการ 29? ทำไมจึงไม่ปล่อยให้เรื่องนี้เป็นเรื่องของความเชื่อส่วนตัวของแต่ละคริสตจักรที่อยู่ในเครือข่ายด้วย? ที่จริงสมาชิกในเครือข่ายกิจการ 29 กลุ่มที่เชื่อในเรื่องการบัพติสมาให้กับเด็ก (Paedobaptism) นั้น ยึดถือสิ่งที่พวกเขาเชื่อในเรื่องให้บัพติสมาแบบนี้ก็ด้วยเหตุผลตามข้อพระคัมภีร์หลายข้อ แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังคงยืนยันที่จะร่วมงานในเครือข่ายกับคนอื่นๆ ที่เชื่อในการบัพติสมาให้แก่ผู้เชื่อเท่านั้น (Credobaptism) และในทำนองเดียวกัน กลุ่มคนที่เชื่อในเรื่องการบัพติสมาให้กับผู้เชื่อเท่านั้น ก็ยินดีที่จะร่วมงานกับพวกเขาด้วยเช่นกัน แต่แล้วทำไมจึงต้องทำให้เรื่องบทบาทที่เสริมสร้างกันและกันนี้มาเป็นเอกลักษณ์ของกิจการ 29 ด้วย? ความเชื่อในเรื่องความแตกต่างที่เสริมสร้างกันและกันนี้สำคัญต่อสุขภาพฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรท้องถิ่นและทีมผู้บุกเบิกคริสตจักรอย่างไร? ทำไมจึงไม่ถือว่ามันเป็นประเด็นที่สำคัญรองลงมาเพื่อที่เราจะสามารถยอมให้แต่ละคนมีเสรีภาพตัดสินใจเองได้เพื่อความเป็นหนึ่งเดียวกันในข่าวประเสริฐ?

ท้ายที่สุดแล้ว มุมมองเรื่องบทบาทที่เสริมสร้างกันและกันนี้ไม่ใช่หัวใจสำคัญของข่าวประเสริฐ มันไม่ได้สำคัญเท่ากับเรื่องการลงมาเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ ความเป็นมนุษย์และพระเจ้าอย่างครบถ้วนของ

พระองค์ ความตายของพระองค์บนไม้กางเขนในฐานะตัวแทนที่แบกรับเอาการลงโทษแห่งประชากรของพระองค์ไป การเป็นขึ้นมาจากความตายและการเสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์ทางกายของพระเยซูเพื่อไปรับอำนาจทั้งปวงจากพระบิดา การถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น การส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเพื่อเสริมกำลังแก่คริสตจักรในการออกไปทำพันธกิจ การกลับมาของพระคริสต์ การพิพากษาครั้งสุดท้ายและพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ ความเชื่อในบทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกันไม่ได้เป็นหนึ่งในความจริงหลักที่สำคัญที่สุดเหล่านี้

บรูซ แวร์ได้ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ว่า ในทุกวันนี้เรื่องบทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกันมีความสำคัญด้วยเหตุผลสองประการ ดังนี้¹⁷

1. บรรทัดฐานทางวัฒนธรรมที่บิดเบี้ยว

ประการแรก แวร์กล่าวว่า “ความเชื่อนี้เป็นกลยุทธ์สำคัญในการส่งเสริมความเชื่อของคริสเตียนที่ต้องอาศัยอยู่ท่ามกลางกระแสสังคมที่พร้อมจะรับเอาค่านิยมและความเชื่อที่ต่อต้านความเชื่อดั้งเดิมและความเชื่อแบบอิวานเจลิคัลอยู่เสมอ”

เขาเสนอแนะว่า เส้นแนวรบของสงครามในทุกวันนี้ระหว่างความเชื่อของคริสเตียนกับวัฒนธรรมรอบข้างนั้น ส่วนใหญ่แล้วไม่ใช่เรื่องของหลักข้อเชื่อ โลกนี้ไม่ได้โต้เถียงในเรื่องการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระคริสต์หรือเรื่องการเป็นขึ้นจากตายทางร่างกายจริง ๆ ของพระองค์ ไม่ใช่ทั้งเรื่องสิทธิอำนาจของพระวาทะหรือวิธีการที่พระเจ้าจะนับว่าเราเป็นคนชอบธรรม แต่ความกดดันของทุกวันนี้คือเรื่องเพศของผู้ชาย ผู้หญิงและเรื่องสภาพทางเพศ ความเชื่อแบบสัมพัทธนิยม (Relativism: ความเชื่อที่ว่าความจริงไม่เที่ยงแท้เสมอไป) ในสังคมของคนยุคใหม่นี้ทำให้

17 Bruce Ware, 'Gender Moves?' in *Evangelicals Now* (June 2015), <e-n. org.uk/2015/06/features/gender-moves>.

คนแทบไม่สนใจในเรื่องการยืนยันจุดยืนของหลักข้อเชื่อ ความเชื่อแบบนี้จะยินดีให้เราเชื่ออะไรก็ได้ตามแบบที่เราต้องการ แต่มันจะไม่ยอมรับการไม่เห็นด้วยในประเด็นเรื่องทางเพศและความเสมอภาคกัน

ประเด็นในเรื่องบทบาททางเพศนี้เป็นเรื่องทางจริยธรรมมากกว่าเรื่องหลักข้อเชื่อ หลักความเสมอภาคของมนุษย์ (Egalitarianism) นั้น ไม่ใช่คำสอนเท็จ แต่การประนีประนอมในเรื่องนี้ก็เท่ากับเป็นการยอมให้วัฒนธรรมรอบข้างเข้ามามีอิทธิพลต่อคริสตจักร ความคิดของเราจะค่อยๆ ถูกขับเคลื่อนไปโดยวัฒนธรรมแทนที่จะเป็นพระคำของพระเจ้า และสิ่งนั้นมันจะพาเราไปอยู่บนถนนที่มุ่งสู่การประนีประนอมทางหลักข้อเชื่อในที่สุด

มันอย่างชัดเจนว่า ในคริสตจักรความกดดันเพื่อที่จะมีการประนีประนอมในเรื่องทำนองนี้ก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และความกดดันนี้ก็เพิ่มขึ้นเมื่อคนส่วนหนึ่งในคริสตจักรเริ่มคล้อยตาม ดังนั้นการล่อลวง เพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าคริสตจักรของเรามีความยืดหยุ่นเพราะว่าเรื่องนี้ไม่ใช่หลักข้อเชื่อที่สำคัญสุดจึงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

แต่โลกนี้ไม่ได้กำลังมองหาการประนีประนอมอย่างง่ายตายกับคริสตจักรอยู่ นั่นไม่ใช่ความตั้งใจของมัน ผู้ไม่เชื่อไม่ได้คาดหวังให้มีการปรับเปลี่ยนข้อปฏิบัติเล็กๆ น้อยๆ ของคริสเตียน เพื่อจะปูทางให้พวกเขาพากันกลับเข้ามาในคริสตจักรอีกครั้งพร้อมกับฝูงชนจำนวนมาก สังคมที่เคยขึ้นชื่อว่าเป็นคริสเตียนของยุโรปจะยังคงผลักดันความเชื่อที่ต่อต้านพระเจ้าของมันต่อไป

การทรงเรียกในพระคัมภีร์ใหม่นั้นไม่ใช่การเรียกให้เป็นเหมือนโลกนี้ การทรงเรียกนั้นคือการรักษาความบริสุทธิ์และถูกแยกออกมา โรม 12:2 บอกว่า “อย่าดำเนินชีวิตตามอย่างคนในโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจของท่านใหม่ แล้วท่านจึงจะสามารถพิสูจน์และยืนยันได้ว่าสิ่งใดคือพระประสงค์ของพระเจ้า คือพระประสงค์อันดีเป็นที่พอพระทัยและสมบูรณ์

พร้อมของพระองค์” เป้าหมายของเราไม่ใช่การดำเนินชีวิตตามอย่างโลก แต่คือการรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจโดยผ่านทางพระคำของพระเจ้า เป้าหมายของเราไม่ใช่เป้าประสงค์ของโลกนี้แต่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า

2. รูปแบบของข่าวประเสริฐ

ประการที่สอง แวร์รี่ให้ข้อเสนอแนะว่าหลักของบทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกันนั้นสำคัญเพราะว่าการแต่งงานคือภาพของข่าวประเสริฐ การแต่งงานตามที่เปาโลกล่าวไว้ในเอเฟซัส 5:31-32 นั้นถูกออกแบบมาโดยพระเจ้าเพื่อที่จะสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับประชากรของพระองค์ พันธสัญญาตลอดชีวิตของการแต่งงานชี้ให้เห็นถึงพันธสัญญาที่ยั่งยืนของพระเจ้าต่อคริสตจักร ฉะนั้นการแต่งงานและบทบาททางเพศจึงไม่ใช่เรื่องของโครงสร้างทางสังคมหรือวัฒนธรรม พวกมันคือการเปิดเผยจากพระเจ้า และพวกมันก็กำลังเผยให้เห็นถึงพระสัญญาที่เปี่ยมด้วยความอันรักร่อนแรงที่พระเจ้ามีต่อคนของพระองค์ พวกมันชี้ไปที่ข่าวประเสริฐ และถ้าพวกมันถูกออกแบบมาโดยพระเจ้า เราก็ไม่มีสิทธิที่จะไปออกแบบมันใหม่อีก

แน่นอนว่าคริสเตียนที่ยึดหลักความเสมอภาคของมนุษย์นั้นรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของการแต่งงานไว้ แต่ในเอเฟซัส บทที่ 5 เปาโลไม่ได้พูดแค่ว่าการแต่งงานชี้ไปที่ความสัมพันธ์ของพระคริสต์ต่อคนของพระองค์ ท่านยังพูดด้วยว่ามันได้ชี้ไปที่ความสัมพันธ์นั้นอย่างไร ภรรยายอมอยู่ใต้อำนาจของสามีในแบบที่เธอจะได้เป็นภาพของการที่คริสตจักรยอมอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ และสามีนั้นต้องรักภรรยาในแบบที่เขาจะสามารถเป็นภาพของความรักที่พระคริสต์มีต่อเจ้าสาวของพระองค์ มันไม่ใช่การแต่งงานโดยทั่วไปที่เป็นภาพแสดงการเป็นหนึ่งเดียวกันของพระคริสต์กับคริสตจักร แต่มันคือการแต่งงานที่ผู้ชายจะต้องเป็นผู้นำ จะต้องมีความ

รักที่เสียสละและมีความรักตอบสนองต่อกันและกัน และมีการยอมเชื่อฟังของผู้หญิง การไปกำหนดความสัมพันธ์ทางเพศในการแต่งงานขึ้นมาใหม่ เป็นการทำให้ภาพซึ่งการแต่งงานเป็นตัวแทนนั้นมัวหมองและไม่ชัดเจน

มุมมองของงานมิชชัน

บทบาทซึ่งเสริมสร้างกันและกันเป็นเรื่องสำคัญเพราะมันเกี่ยวข้องกับการออกไปทำงานมิชชัน เบื้องหลังของทุกบทในหนังสือเล่มนี้คือความเชื่อที่ว่าคริสตจักรเป็นยุทธวิธีหลักของพระเจ้าในการออกไปทำพันธกิจในโลก ภารกิจของเราคือการกระจายชุมชนแห่งแสงสว่างออกไปให้เต็มโลก เพราะวิธีนี้คือหนทางที่ความมืดจะถูกทะลุทะลวงและถูกขับไล่ไปโดยข่าวประเสริฐ ในการจะให้สิ่งนี้เกิดขึ้นได้คริสตจักรต้องถูกก่อร่างขึ้นมาโดยข่าวประเสริฐและตั้งอยู่เพื่อข่าวประเสริฐ สิ่งนี้ส่งผลกระทบไม่ใช่เพียงต่อข้อความที่เราประกาศเท่านั้น แต่รวมถึงอุปกรณ์ที่เราใช้ประกาศด้วย ในฐานะที่เป็น “พระกายของพระคริสต์” คริสตจักรกำลังกำหนดรูปทรงเนื้อสัมผัสและสีสันทันให้แก่ข่าวประเสริฐด้วย

เมื่อคริสตจักรท้องถิ่นได้ดำเนินชีวิตต่อสายตาชาวโลก เธอก็ได้สำแดงข่าวประเสริฐของพระคริสต์ในสภาพแวดล้อมที่เธออยู่และช่วยให้คนที่อยู่ภายนอกนั้นเข้าใจความจริงที่คริสตจักรยกย่องมากขึ้น ตัวอย่างเช่น การถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมเป็นที่เข้าใจต่อคนอื่นได้เมื่อคนของพระเจ้าฟังพาในพระคริสต์และไม่ได้พยายามที่จะป่าวประกาศว่าตนเองชอบธรรมโดยผ่านทางอาชีพการงาน ความสำเร็จหรืองานอดิเรกของพวกเขา การอภัยบาปกลายเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจต่อคนทั่วไปเมื่อคนของพระเจ้าอดทนต่อความอ่อนแอของกันและกัน หันแก้มอีกข้างหนึ่งให้แล้วภัย “เจ็บสิบคูณเจ็ดครั้ง” คำเชื่อเชิญแห่งข่าวประเสริฐต่อทุกคนอย่างไม่เลือกหน้ากลายเป็นสิ่งที่ยากจะขัดขืนได้เมื่อคนของพระเจ้ายืนยันที่จะ

อ้าแขนกว้างและต้อนรับแม้แต่คนบาปที่สุด

บทบาบทซึ่งเสริมสร้างกันและกันนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งนี้ มันได้แสดงให้เห็นถึงบางสิ่งที่สำคัญ เป็นจริงและถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า มันได้ทำให้เราได้เห็นเสี้ยวหนึ่งของข้างในองค์ตรีเอกานุภาพ มันแสดงให้เห็นถึงความเท่าเทียมกันทั้งดงามพร้อมกับการพึ่งพาอาศัยกันอย่างสนิทสนม และเสริมสร้างซึ่งกันและกัน ขณะที่สามีนํ้าที่ในบ้านและคณะผู้ปกครองนํ้าที่ในคริสตจักรพวกเขาก็ได้ทำให้เราเห็นภาพธรรมชาติแห่งการนำของพระบิดาด้วย ขณะที่พวกผู้ปกครองดูแลเหล่าฝูงแกะพวกเขาก็กำลังเปิดช่องให้คนอื่นสามารถเข้าไปถึงหัวใจแห่งพระผู้เลี้ยงได้ ขณะที่ภรรยา กำลังยอมเชื่อฟังการนำของสามีของตน พวกเธอก็สำแดงให้โลกนี้เห็นถึงความถ่อมใจอันกล้าหาญและงดงามด้วย

เมื่อเราใคร่ครวญว่าแผนการแห่งความรอดเกิดขึ้นและสำเร็จลงได้อย่างไร และมันสามารถถูกนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร เราจะต้องรู้สึกถึงและยำเกรงในพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะต้องรู้สึกประหลาดใจในพระสติปัญญาและจะรู้สึกถึงจากความสามารถในการสนับสนุนและส่งเสริมที่แต่ละพระภาคมีต่อกันและกัน แต่เหนือสิ่งอื่นใด เราควรจะรู้สึกขอบพระคุณสำหรับการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ทั้งในการที่ยืนความจำนงและการยอมทำตามของเหล่าตรีเอกานุภาพ

นี่คือสิ่งที่บทบาบทซึ่งเสริมสร้างกันและกันได้กระทำ นี่คือนี่สิ่งที่ควรจะถูกแสดงออกในคริสตจักรที่เราออกไปบุกเบิกทั่วโลก นี่คือนี่ศาสนาคริสต์ที่จับต้องได้ นี่คือความจริงที่มีสไตล์สุดๆ เพียงข่าวประเสริฐเท่านั้นที่ทำให้มันเกิดขึ้นได้ และทั้งโลกก็กำลังรอคอยมันอยู่

บทที่ 9

ผู้หญิงที่ปลุกคริสตจักร

รูธ วูดโรว

หนึ่งในข้อตกลงร่วมกันของเครือข่ายกิจการ 29 คือเรื่องบทบาทที่เสริมสร้างกันซึ่งและกัน (Complementarianism) มันคือความเชื่อที่ว่า พระคัมภีร์สอนว่าผู้ชายและผู้หญิงมีบทบาทหน้าที่ต่างกันแต่ก็เสริมสร้างกันและกันอย่างสมบูรณ์ สิ่งนี้รวมถึงความเชื่อที่ว่าบทบาทของผู้ชายคือการนำด้วยความรับผิดชอบทั้งในชีวิตแต่งงานและในคริสตจักร คำถามคือว่า แล้วยังมีอะไรเหลือให้ผู้หญิงทำบ้าง? ผู้หญิงมีบทบาทในการบุกเบิกคริสตจักรบ้างไหม?

ดิฉันเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรที่ถูกปลุกขึ้น และฉันก็เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนแห่งข่าวประเสริฐในคริสตจักรที่ครั้งหนึ่งเคยถูกปลุกขึ้น

ซึ่งกำลังพยายามจะประกาศกับคนมุสลิมอยู่ ดังนั้นฉันจึงใช้เวลามากพอสมควรกับผู้หึงมุสลิม

เสียงของคัมภีร์กุรอานคือเสียงของผู้ชาย คัมภีร์กุรอานถูกเขียนขึ้นสำหรับผู้ชาย ผู้หึงในศาสนาอิสลามอยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้ชายและมีความสำคัญเพียงเพราะความสัมพันธ์ที่เธอมีต่อผู้ชายเท่านั้น การเป็นภรรยาหรือแม่ของใครสักคนนั้นทำให้คุณพอมีความสำคัญอยู่บ้างเพียงแค่นี้เท่านั้นเองที่ทำให้ชีวิตของคุณมีเป้าหมาย มิฉะนั้นคุณก็ไร้ความเกี่ยวข้องอะไรภายในศาสนาอิสลาม ชาวมุสลิมเชื่อว่าถ้าคุณแต่งงานกับผู้หึงเมื่อเธออายุยังน้อยมากๆ (อันที่จริงหมายถึงเมื่อเธอยังเป็นเพียงเด็กเท่านั้น) มันก็เป็นผลดีต่อตัวคุณเอง มุมมองของมุสลิมที่มีต่อสวรรค์คือการที่ผู้ชายจะได้สาวพรหมจารีหมู่หนึ่งไว้ในครอบครองเพื่อความสำราญของเขาเอง นี่คือการสอนเกี่ยวกับชีวิตหลังความตายสำหรับผู้ชาย แล้วถ้าคุณเป็นผู้หึงล่ะ? คุณตรากตรำรับใช้พระเจ้าเพื่ออะไรกัน? ผู้หึงในศาสนาอิสลามถูกสอนว่าให้รับใช้พระเจ้า แต่ไม่ใช่เพื่อสิ่งใดเลย

ในโลกตะวันตกเราอยู่ในสังคมที่กำลังถูกทำให้เป็นเหมือนผู้หึงมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ในความเป็นจริงนี้ไม่ใช่การพัฒนาในทางที่ดีขึ้นเลยสำหรับผู้หึง ผู้หึงถูกคาดหวังให้สวมบทบาททั้งในที่ทำงาน ที่บ้านและบนเตียง เราถูกยื้อแย่งไปมาระหว่างอาชีพการงานและลูกๆ ของเรา ความกังวลเกี่ยวกับบุคลิกภายนอกก็กำลังแพร่หลาย รูปร่างหน้าตาและภาพลักษณ์ภายนอกของเราก็ถูกสอบถามและแสดงความคิดเห็นอย่างต่อเนื่อง เราอาศัยอยู่ในโลกที่ไม่รู้ว่าจะเอาอย่างไรดีกับผู้หึง เราคิดว่าโลกตะวันตกมีทางออกหมดแล้วและคิดว่าทัศนคติที่พวกโลกตะวันออกมีต่อผู้หึงนั้นมันแย่มาก แต่ผู้หึงในโลกตะวันตกก็ยังไม่พบกับเป้าหมายและชีวิตที่เติมเต็มของพวกเขาอยู่ดี

เพียงแค่นี้ชาวประเสริฐเท่านั้นที่ผู้หญิงสามารถค้นพบคุณค่าและเป้าหมายที่แท้จริงของเธอ ผู้หญิงมีที่ยืนของเธอในงานพันธกิจ และคริสตจักรก็ควรจะเป็นที่ที่พวกเธอสามารถจำเริญขึ้น มีคุณค่า ได้รับการดูแลและสามารถพบชีวิตที่บริบูรณ์ได้

ภาพนิมิตของผู้หญิงในการทรงสร้างโลก

ปฐมกาล 1:26-27 บอกว่า :

“แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบเรา ตามอย่างเรา เพื่อให้เขาครอบครองปลาในทะเล นกในอากาศ สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่าทั้งปวง และสัตว์ที่เลื้อยคลาน”

ดังนั้นพระเจ้าได้สร้างมนุษย์

ตามพระฉายของพระองค์

ตามพระฉายของพระเจ้านั้น

พระองค์ทรงสร้างพวกเขาขึ้น

พระองค์ทรงสร้างทั้งผู้ชายและผู้หญิง”

ณ ตั้งแต่จุดเริ่มต้นผู้หญิงก็ถูกเอ่ยถึง ผู้หญิงถูกพูดถึง และผู้หญิงก็ได้รับการยอมรับในฐานะของผู้เป็นพระฉายหรือรูปภาพของพระเจ้า ผู้หญิงคือผู้ที่เป็ภาพสะท้อนของพระเจ้า

ในปฐมกาล บทที่ 2 อาดัมได้รับมอบหมายให้ดูแลสวน และเราพบว่าเขาต้องการผู้ช่วย ตรงนี้เราได้เห็นว่า ผู้หญิงมีที่ของพวกเธออยู่ ณ หัวใจของคำบัญชาทางวัฒนธรรม (cultural mandate : คำบัญชาแห่งการทรงสร้างที่ให้ทวีจำนวนขึ้น มีอำนาจเหนือแผ่นดินและครอบครองสรรพสัตว์) พวกเราเป็นส่วนหนึ่งของงานที่ต้องทำให้สำเร็จด้วย อาดัมและเอวาจะต้องอยู่ในชุมชนร่วมกันโดยอาศัยพระคำของพระเจ้าและอยู่

ร่วมกับพระเจ้าในการดำเนินชีวิตแต่ละวันด้วย อาตัมและเอวาต้องเป็นหุ้นส่วนร่วมกันทั้งในการทำงาน การพักผ่อนและในขณะที่พวกเขาดูแลและผลิตเพลินไปกับทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างด้วย งานนี้เป็นงานระดับโลกเลยที่เดียวเมื่อพูดถึงขอบเขตของมัน การกึ่งที่ได้มอบหมายให้แก่ผู้หญิงไม่ได้หยุดอยู่แค่ที่ประตูหน้าบ้าน

ผู้หญิงมีส่วนร่วมในการสรรค์สร้างและการเพาะบ่มทางวัฒนธรรมเคียงข้างไปกับผู้ชายในทุกๆ ระดับ ซึ่งนั่นรวมไปถึงความคิดสร้างสรรค์ ศิลปะ หัตถกรรม วิจิตรศิลป์ ยารักษาโรค วิศวกรรมและอีกมากมายที่ใดที่สังคมกำลังมีการพัฒนา ที่นั่นก็มีพื้นที่สำหรับผู้หญิงในการพัฒนาโลกนี้ร่วมกันกับผู้ชายให้เป็นไปตามภาพขององค์พระผู้สร้าง

คนมากมายทั้งที่อยู่นอกและในคริสตจักรเชื่อว่าคริสตศาสนาบอกว่าพื้นที่ที่ผู้หญิงมีอิทธิพลอยู่นั้นถูกจำกัดไว้แค่ที่ในบ้าน การเป็นแม่บ้านคืองานอันทรงคุณค่าซึ่งบ่อยครั้งผู้หญิงก็เก่งในเรื่องนี้ ตัวฉันเองก็เป็นแม่บ้านคนหนึ่ง แต่ความคิดที่ว่างานเดียวที่ผู้หญิงสามารถทำได้คือการดูแลบ้านและทำอาหารดูจะไม่เข้ากันกับนิมิตแห่งการทรงสร้างนี้เลย เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่ที่ที่บทบาทของเราควรจะเริ่มต้นและจบลง ผู้หญิงควรจะสะท้อนภาพแห่งพระผู้สร้างของเธอในทุกที่ที่เธออยู่และทุกงานที่พระเจ้าได้มอบหมายให้เธอทำ

เราเห็นภาพนี้ถูกบรรยายไว้อย่างสวยงามในการพรรณนาถึง “ภรรยาที่ดีเลิศ” ในสุภาษิต บทที่ 31 ผู้หญิงคนนี้ได้รวบรวมความหมายของการเป็นภาพสะท้อนของพระเจ้าไว้ในตัวเธอ เธอผลิตเพลินไปกับการสร้างสรรค์ เธอทำงานด้วยสองมือของเธอ เธอมีส่วนร่วมในงานธุรกิจ เธอดูแลครอบครัวของเธอ เธออยู่เคียงข้างสามีของเธอในการเข้าสังคมทุกระดับ ในปฐมกาล 2:18 พระเจ้าตรัสว่า “ไม่ควรที่ชายผู้นี้อยู่คนเดียว” การสะท้อนภาพของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ผู้ชายและผู้หญิงทำร่วมกัน พระธรรมตอนนี้

หมายถึงการแต่งงานโดยเฉพาะ แต่ความหมายโดยนัยคือการที่โลกนี้ไม่ควรจะมีแต่ผู้ชายเท่านั้น พระเจ้าออกแบบโลกนี้มาให้มีผู้หญิงอยู่ในนั้นด้วย นั่นหมายความว่ามันมีเป้าหมายที่สำคัญบางอย่างที่รอให้ผู้หญิงมาเติมเต็ม โลกนี้จะต้องแย่งแย่งหากไม่มีผู้หญิงอยู่ในนั้น! และมันคือพระเจ้าเองที่ เป็นผู้ประกาศสิ่งนี้

ในปฐมกาล บทที่3 เอวาฟังคำโกหกของงูที่มันพูดเกี่ยวกับพระเจ้าและอาดัมก็มาเข้าร่วมวงกับเธอด้วย พวกเขาฟังคำที่ไม่ใช่ถ้อยคำของพระเจ้า พวกเขาจึงไม่ได้อยู่ภายใต้พระคำของพระเจ้าอีกต่อไป ผลคือ ชุมชนของพวกเขาสองคนได้แตกหักและชุมชนระหว่างพวกเขากับพระเจาก็แตกสลายลงด้วย ชีวิตทุก ๆ วันของพวกเขา กำลังสิ้นสุดลงไปสู่ความหายนะ

นับตั้งแต่นั้นมาผู้หญิงก็พบกับปัญหา เนื่องจากพวกเธอไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้พระคำของพระเจ้าแล้ว พวกเธอจึงไม่มีความสุขกับเป้าหมายที่พระเจ้ามีไว้สำหรับเธอ พวกเธออยากจะไปตามทางของตัวเอง เอวาเชื่อว่าเวลานี้เธอได้หาอิสราเอลมาให้แก่ตัวเองแล้ว แต่ในความเป็นจริงทั้งตัวเธอและบรรดาบุตรสาวของเธอก็ไม่ได้พบกับอะไรนอกเสียจากความ เป็นทาสนับตั้งแต่นั้นมา เธอคิดว่าได้ซื้ออิสราเอลมาให้กับตัวเอง แต่เธอกลับกำลังเป็นทาสของทัศนคติที่มีต่อโลกและกำลังเดินห่างออกไปจากชีวิตที่อยู่ใต้คำแนะนำอันชาญฉลาดของพระเจ้าอยู่

ทุกวันนี้มีหลายที่ในโลกที่ผู้หญิงถูกบังคับให้เป็นทาส ในโลกตะวันตก พวกเราก็มักจะอยู่ในกลุ่มของการเป็นทาสอย่างสมัครใจ แม้จะขึ้นชื่อว่าสมัครใจแต่ก็ยังเป็นทาสอยู่ดี ไม่มีใครเลยที่เป็นอิสระ มีเพียงชาวประเสริฐเท่านั้นที่สามารถปลดปล่อยเราให้เป็นไทจากสถานการณ์เช่นนี้ได้ ชาวประเสริฐจะนำเรากลับมาเป็นผู้หญิงแบบที่ควรจะเป็นซึ่งมาพร้อมกับเป้าหมายและการเติมเต็มอันเป็นของขวัญที่มาจากพระเจ้า

นิมิตที่ถูกฟื้นฟูใหม่สำหรับผู้หญิงในแผนการได้

ภาพนิมิตของการถูกสร้างขึ้นใหม่ของมนุษย์โดยผ่านทางข่าวประเสริฐคือสิ่งที่เราเห็นในโคโลสี 3:1-17

“ในเมื่อทรงให้ท่านทั้งหลายเป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว ก็จงให้ใจของท่านจดจ่อกับสิ่งที่อยู่เบื้องบนที่ซึ่งพระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า² จงให้ความคิดของท่านจดจ่ออยู่กับสิ่งเบื้องบน ไม่ใช่สิ่งฝ่ายโลก³ เพราะท่านตายแล้ว และบัดนี้ชีวิตของท่านถูกซ่อนอยู่⁴กับพระคริสต์ในพระเจ้า⁴ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของท่านปรากฏ เมื่อนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในพระเกียรติสิริด้วย

⁵ เหตุฉะนั้นจงประหารโลกียวิสัยของท่านคือ การผิดศีลธรรมทางเพศ ความโลภมราคะคณหา ความปรารถนาชั่วและความโลภ ซึ่งเป็นการบูชารูปเคารพ⁶ เนื่องด้วยสิ่งเหล่านี้พระพิโรธของพระเจ้ายกกำลังจะมาถึง⁷ ครั้งหนึ่งท่านเคยดำเนินชีวิตในทางเหล่านี้⁸ แต่บัดนี้ท่านจงกำจัดสิ่งทั้งปวงต่อไปให้หมดจากตัวท่านคือ ความโกรธ ความเกรี้ยวกราด การคิดปองร้าย การกล่าวร้าย และวาทะหยาบช้าจากปากของท่าน⁹ อย่าโกหกกัน⁹ ในเมื่อท่านสลัดทิ้งตัวตนเก่าๆ พร้อมกับความประพฤติเดิมๆ แล้ว¹⁰ และสวมตัวตนใหม่ซึ่งกำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉายาขององค์พระผู้สร้างขณะที่ท่านเรียนรู้จักพระองค์มากขึ้น¹¹ จึงไม่มีกรีกหรือยิวเข้าสู่นิรันดร์หรือไม่เข้าสู่นิรันดร์ คนชาติอื่นๆ คนป่า ทาสหรือไท แต่พระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่งและทรงอยู่ในทุกคน

¹² ฉะนั้นในฐานะประชากรที่พระเจ้าทรงเลือก ผู้บริสุทธิ์และเป็นที่รักยิ่งของพระองค์ จงสวมความสงสาร ความกรุณา ความอ่อนโยน ความถ่อมสุภาพ และความอดทน¹³ จงอดทนอดกลั้นต่อกันและกัน และไม่ว่าท่านมีเรื่องขุ่นข้องหมองใจประการใดต่อกันก็จงยกโทษให้กัน ท่านจงยกโทษให้กันเหมือนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงยกโทษให้ท่าน¹⁴ และจงสวมความรักที่ครอบคลุมความดีทั้งหมดนี้ ความรักผูกพันสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์

¹⁵จงให้สันติสุขของพระคริสต์ครองใจท่านเพราะพระเจ้าทรงเรียกท่านมาเป็น
อวัยวะของกายเดียวกัน เพื่อท่านจะได้รับสันติสุขนี้ และจงมีใจชอบพระคุณ
¹⁶จงให้พระวณะของพระคริสต์เปี่ยมล้นอยู่ในท่านขณะที่ท่านสั่งสอนและเตือน
สติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น และขณะที่ท่านร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และ
บทเพลงฝ่ายวิญญาณด้วยใจกตัญญูต่อพระเจ้า ¹⁷และไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด
จะเป็นนิจาหรือการกระทำก็ตาม จงทำทุกสิ่งในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า
ขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยทางพระเยซู”

พระธรรมเหล่านี้ได้เตรียมคำตอบสำหรับคำถามในเรื่องบทบาทของ
ผู้หญิงให้แก่เรา ถ้าคุณเป็นคริสเตียนคุณก็ได้ตายไปกับพระคริสต์แล้ว
คุณถูกทำให้เป็นขึ้นมากับพระคริสต์และตอนนี้คุณเป็นส่วนหนึ่งของ
ชุมชนแห่งใหม่ซึ่งถูกบรรยายไว้ในพระคัมภีร์ตอนนี้ ในข้อที่ 12 เราเห็นว่า
นี่คือชุมชนซึ่งสมาชิกของมันยอมให้พระคำของพระเจ้าฝังอยู่ในพวกเขา
อย่างเต็มขนาด มันคือชุมชนที่สมาชิกจะอดทนอดกลั้นต่อกัน อดภัยให้กัน
และรักซึ่งกันและกัน โดยทางความตาย การเป็นขึ้นมาและการเสด็จขึ้น
สู่สวรรค์ของพระเยซูเราจึงได้กลายมาเป็นประชากรแห่งพระวณะอีกครั้ง
เราคือประชากรที่ดำเนินชีวิตโดยถ้อยคำของพระคริสต์ที่อาศัยอยู่ใน
ชุมชนของคนทั่วไป

ดังที่ข้อ 10 กล่าวไว้ว่า เราต้อง “สวมตัวตนใหม่ซึ่งกำลังทรงสร้างขึ้น
ใหม่ตามพระฉายาขององค์พระผู้สร้าง” โดยทางข่าวประเสริฐเรากำลังถูก
สร้างขึ้นใหม่เพื่อที่เราจะกลายมาเป็นผู้หญิงแห่งปฐมกาล บทที่ 1 และ 2
อีกครั้ง พุดอีกอย่างคือ โดยทางข่าวประเสริฐผู้หญิงได้อยู่ในตำแหน่งที่
พวกเธอทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับผู้ชายในฐานะของหุ้นส่วนอีกครั้ง
และเพื่อที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เราจำเป็นต้อง

- ดำเนินชีวิตโดยพระวณะของพระคริสต์...
- อยู่ในชุมชนด้วยกันและอยู่ในชุมชนกับพระเจ้า..

- ใช้ชีวิตธรรมดาตามบริบทของชีวิตประจำวัน

ในส่วนครึ่งหลังของโคโลสี บทที่ 3 เปาโลได้พูดถึงบทบาทของผู้หญิง และผู้ชายอย่างเฉพาะเจาะจง ในโคโลสี บทที่ 3 และเอเฟซัสบทที่ 5 ผู้หญิงต้องยอมอยู่ใต้อำนาจภายในความสัมพันธ์ของการแต่งงานและใน 1 ทิโมธี บทที่ 2-3 เราเห็นว่าการดูแลและการสั่งสอนคริสตจักรคือบทบาทของผู้ชาย

แต่พระคัมภีร์นั้นไม่เหมือนกับคัมภีร์กูราน พระคัมภีร์พูดกับผู้หญิงทุกสิ่งที่เขียนในพระคัมภีร์ใหม่ก็เขียนถึงบรรดาผู้เชื่อซึ่งรวมถึงผู้หญิงด้วย ทุกคำสั่งเป็นคำสั่งสำหรับผู้หญิงเช่นเดียวกับที่สั่งผู้ชาย ทุกสิ่งที่เขียนขึ้นในโคโลสี 3:1-17 นั้นเขียนเพื่อผู้หญิงด้วย

เมื่อเราอ่านในโคโลสี บทที่ 3 เช่น ในเรื่องการ “สั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น” มันเป็นการพูดให้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายฟัง เราได้ยินถ้อยคำของพระเยซูว่า “จงไปสร้างสาวกจากมวลประชาชาติ” (มธ.28:19) คำสั่งเหล่านี้ถูกส่งมอบให้แก่ผู้หญิงเช่นเดียวกันกับผู้ชาย

หากคุณเป็นผู้เชื่อ พระคำเหล่านี้ก็กำลังพูดกับคุณอยู่ นี่หมายความว่าไม่มีทางเลี่ยงเลย ผู้หญิงจะต้องสร้างสาวก ผู้หญิงต้องทำทุกสิ่งเพื่อนามของพระเยซู นี่คือนิยามของชีวิตที่เราเกิดมา เราเกิดมาเพื่อจะเป็นสิ่งนี้มาโดยตลอด ฉะนั้นมันจึงควรจะมีไฟอันร้อนแรงอยู่เสมออยู่ในอกของคุณที่จะประกาศ สั่งสอนและปกป้องข่าวประเสริฐ นี่ควรจะเป็นบทบาทของคุณในทุกที่และทุกเวลาที่คุณสามารถทำได้ ในทุกๆ นาทีของทุกชั่วโมงของทุกวันของทุกปีของชีวิตคุณ ทุกหน้าที่ของเราควรถูกใช้เพื่อดำเนินชีวิตในการรับใช้ของพระเจ้าและผู้ช่วยและจอมกษัตริย์ของเราด้วยความรักที่ร้อนรน

พระเยซูได้เป็นขึ้นมาจากความตายและมอบความหวังของการเป็นขึ้นจากตายที่แน่นอนนั้นให้แก่คุณ พระองค์นั่งอยู่ที่เบื้องขวาของพระบิดา

และกำลังประกาศความชอบธรรมของคุณว่า “เจ้าและเจ้าและเจ้าคือเจ้าหญิงในอาณาจักรของเรา จงมาเป็นเจ้าหญิงในอาณาจักรของเรา” ฉะนั้น จงต่อสู้เพื่อความยินดีในพระเยซูเพื่อตัวคุณเองและเพื่อคนอื่น นี่คือนี่ที่คุณควรทำ นี่คือนี่หน้าที่ของคุณ

เปาโลได้ประยุกต์หลักการทั่วไปข้อนี้ให้เข้ากับบทบาทหน้าที่ที่เฉพาะเจาะจงในครึ่งหลังของโคโลสี บทที่ 3 ดังนั้นถ้าคุณแต่งงานแล้วการแต่งงานทั้งหมดของคุณก็เพื่อองค์จอมราชาเยซู คุณไม่ใช่ศูนย์กลางของมัน อันที่จริงคุณก็ไม่ใช่ศูนย์กลางของมันมาตั้งแต่แรกแล้ว เป้าหมายการแต่งงานของคุณนั้นไม่ใช่การที่สามีคอยแต่จะเอาอกเอาใจและยกย่องตัวคุณ หรือการที่คุณเอาแต่ยกย่องสามี ทั้งหมดมันเกี่ยวข้องกับพระเยซูเท่านั้น คุณจะต้องกระตือรือร้นในการยกย่ององค์พระเยซูและคุณต้องกระตือรือร้นในการที่สามีของคุณจะทำได้เช่นกันนี้ด้วย นี่คือนี่เป้าหมายของการแต่งงาน การสมรสของคุณคือการเป็นหุ้นส่วนกันในการรับใช้พระเจ้า เหมือนดังที่มันเป็นในปฐมกาล บทที่ 2

หากมีลูก คุณจำเป็นต้องจะสอนพวกเขาว่าไม่มีสิ่งใดสำคัญต่อคุณไปมากกว่าพระเยซูอีก และไม่ควรจะมีสิ่งใดที่สำคัญต่อพวกเขาไปมากกว่าพระเยซูเช่นกัน คุณจะต้องแสดงให้เห็นว่าทางเดียวที่นำไปสู่ความยินดีคือทางพระเยซู จงต่อสู้เพื่อความยินดีในพระเยซูในบ้านของคุณเอง

หากคุณยังไม่แต่งงานก็จงต่อสู้เพื่อความยินดีในพระเยซู จงอย่าเสียเวลาแม้แต่เสี้ยววินาทีในชีวิตที่พระเยซูซื้อมาด้วยเลือดอันสูงค่าของพระองค์ไปด้วยการปรารถนาที่จะแต่งงานเลย มันจะเป็นการเสียเวลาเปล่าๆ ในทางตรงกันข้ามจงต่อสู้เพื่อความยินดีในพระเยซู คือเพื่อความยินดีของคุณและของผู้อื่นในพระเยซูจะดีกว่า โคโลสี 3:15-17 กล่าวว่า

“จงให้สันติสุขของพระคริสต์ครองใจท่านเพราะพระเจ้าทรงเรียกท่านมาเป็น
อวัยวะของกายเดียวกัน เพื่อท่านจะได้รับสันติสุขนี้ และจงมีใจขอบพระคุณ
จงให้พระวาระของพระคริสต์เปี่ยมล้นอยู่ในท่านขณะที่ท่านสั่งสอนและเตือน
สติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น และขณะที่ท่านร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และ
บทเพลงฝ่ายวิญญาณด้วยใจกตัญญูต่อพระเจ้า และไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด จะเป็น
วาจาหรือการกระทำก็ตาม จงทำทุกสิ่งในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า
ขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยทางพระเยซู”

ในคริสตจักรและในครอบครัวของเรา เราจะต้องเปิดตาให้กว้าง เมื่อ
คุณมองมาที่ชีวิตการแต่งงาน ครอบครัวและที่คริสตจักรของคุณ คุณได้
เห็นคนที่มีสันติสุขและมีใจที่ขอบพระคุณหรือเปล่า? คุณเห็นคนที่
ใคร่ครวญในพระคำของพระเจ้าเมื่อพวกเขาสั่งสอนและเตือนสติกันและ
กันหรือไม่? คุณเห็นคนที่รักพระเยซูและชื่นชมยินดีก็เพราะพระเยซูหรือ
ไม่? เมื่อคุณเห็นสิ่งเหล่านี้จงสรรเสริญพระเจ้าแล้วให้คำหนุนใจแก่คน
เหล่านั้นที่มีชีวิตเช่นนั้นอยู่ ที่ใดก็ตามที่คุณไม่ได้เห็นสิ่งเหล่านี้แสดงว่า
ตรงนั้นยังมีความให้คุณทำอยู่

คุณได้รับการเตรียมพร้อมด้วยพระคำเพื่อที่จะสามารถสั่งสอนและ
ตักเตือนด้วยสติปัญญาหรือไม่? คุณฟังฟังในพระคำเพื่อที่คุณจะสามารถ
ตรวจจับได้ว่ามีบางอย่างกำลังออกนอกเส้นทางแห่งข่าวประเสริฐอยู่หรือไม่?
คุณสามารถมองลึกเข้าไปในชีวิตหรือการแต่งงานหรือการเลี้ยงลูก
ของใครสักคนแล้วรู้ได้เลยว่ามันไม่ได้กำลังเดินไปในทางของพระเยซูอยู่
ไหม? ที่ใดก็ตามที่มีโอกาสให้แก่การสั่งสอนและการว่ากล่าวตักเตือนด้วย
สติปัญญา มันก็มีที่ให้กับคุณในฐานะผู้หญิงที่จะรับใช้ข่าวประเสริฐ

สำหรับคุณผู้ชาย ที่ใดก็ตามที่มีโอกาสให้แก่การสั่งสอนและการ
ตักเตือนด้วยสติปัญญา มันก็มีพื้นที่ให้กับผู้หญิงในคริสตจักรของคุณที่
จะรับใช้ข่าวประเสริฐและมีพื้นที่สำหรับคุณในการหนุนใจและเตรียม

ความพร้อมให้แก่พวกเธอในการทำสิ่งนี้ด้วย

ฮีบรู 3:12-13 บอกเราว่าต้องระวังให้ดี “เพื่อจะไม่มีสักคนในพวกท่านมีใจบาปชั่ว ไม่ยอมเชื่อแล้วหันเหไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” มีอันตรายจากการที่คริสเตียนอาจ “มีใจแข็งกระด้างเพราะกลลวงของบาป” ซึ่งการแก้ไขคือ “จงให้กำลังใจกันและกัน”

ขณะนี้คุณกำลังช่วยสอดส่องหาคนที่กำลังล้มลงอยู่หรือเปล่า? คุณพร้อมที่จะให้กำลังใจคนอื่นด้วยความจริงเพื่อที่หัวใจเหล่านั้นจะไม่ถูกล่อลวงโดยความบาปหรือไม่? พระธรรมตอนนี้มีความสำคัญเพราะมันแสดงให้เห็นภาพอันสวยงามของชุมชนที่สมาชิกของชุมชนนั้นมาพบเจอกันทุกๆ วัน คุณต้องถามตัวเองอีกครั้งว่า คุณสนิทสนมกับคนในคริสตจักรและรู้ปัญหาที่พวกเขา กำลังเผชิญอยู่ไหม? คุณกำลังถามคำถามที่สำรวจหัวใจของคนอื่นอยู่หรือเปล่า?

ไม่มีพรหมแดนสำหรับผู้หญิงในเรื่องนี้ เราทุกคนถูกเรียกมาเพื่อให้ต่อสู้เพื่อความยินดีในพระคริสต์และเพื่อสติปัญญาแห่งข่าวประเสริฐในทุกคนที่อยู่รอบข้างเรา และนั่นรวมถึงบรรดาผู้ชาย ผู้หญิงและเด็ก ๆ ด้วย

ผู้หญิงจะต้องหนุนใจบรรดาผู้ชายที่อยู่รอบตัวเธอเพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นผู้รับใช้ที่ดีของข่าวประเสริฐ คุณอยากเห็นพวกเขาจำเริญขึ้นมาเป็นผู้ชายผู้แบกความรับผิดชอบแห่งข่าวประเสริฐ คุณอยากช่วยให้พวกเขาเติบโตขึ้นสู่การเป็นผู้นำ

ดิฉันมีลูกชายสองคน และฉันอยากให้พวกเขาเติบโตขึ้นเป็นผู้ชายแห่งข่าวประเสริฐ ฉันอยากให้พวกเขาเติบโตกว่าฉันไปเป็นผู้นำเหนือฉัน นั่นคือสิ่งที่ฉันต่อสู้เพื่อให้ได้มา ลูกสาวของฉันก็จะยังคงเป็นน้องสาวสำหรับฉันเสมอ แต่ฉันหวังว่าลูกชายของฉันจะเติบโตขึ้นกว่าฉันและเป็นผู้นำฉันในสักวันหนึ่ง ดังนั้นจงสอนลูกชายให้พวกเขาแบกรับความรับผิดชอบแห่งข่าวประเสริฐ จงเลี้ยงดูผู้นำรุ่นใหม่เพื่อคริสตจักร

เมื่ออุมาหาเอวาในสวนเอเดน อาดัมก็ยืนอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย กำลังพล่ามคำโกหกคำโตเกี่ยวกับพระเจ้าอยู่ อาดัมน่าจะพูดว่า “หยุดพูดเรื่องโกหกเกี่ยวกับพระเจ้านะ” เขาน่าจะกระตือรือร้นของเจ้านั้น แต่ไม่น่าใช่สิ่งที่เอวาคควรทำ มันไม่ใช่หน้าที่ของเธอที่จะไปเหยียบหัวของงูนั้นและตอบโต้คำโกหกหลอกลวงของมัน เอวาน่าจะพูดว่า “ว้ายิงอาดัม?” อาดัมเริ่มงานของเขาได้ดีเพราะเอวารู้ว่าพระปัญหานี้คืออะไร (เอวาไม่ได้อยู่ที่นั่นเมื่อพระเจ้าทรงมอบคำสั่งแรกให้ในสวน) ดังนั้นอาดัมจึงได้สอนภรรยาของเขาไปแล้ว ฉะนั้นเมื่องูร้ายเข้ามาเอวาน่าจะพูดว่า “อาดัม เธอบอกฉันว่าพระเจ้าบอกว่าไม่ให้เรากินผลไม้จากต้นนี้ เธอบอกว่านี่คือทางที่จะดำเนินชีวิตในพระพร เธอบอกว่างานของเราคือการครอบครองและปกป้องสวนนี้ แต่ตอนนี้มันมีคำโกหกอยู่ในสวนนี้ มีบางคนกำลังหลอกลวงฉันในเรื่องพระเจ้า” หากจำเป็นเอวาก็ควรจะต้องทำสิ่งนี้ไปตลอดชีวิตของเธอ อาดัมได้รับมอบหมายให้ปกป้องสวนจากงูนั้น แต่เอวาก็ควรจะช่วยเขาด้วยทุกกลมหายใจที่เธอมีอยู่

เหมือนกันกับเราที่นี่ เราทุกคนรู้ว่าผู้หญิงนั้นเชี่ยวชาญในเรื่องการขอบคุณเยียหาเรื่อง แต่เรามีเสรีภาพที่จะทำสิ่งที่เรียกว่าการขอบหาเรื่อง *ข่าวประเสริฐ* ดังนั้นให้เราไปกอบกู้การขอบคุณเยียขอบหาเรื่องคืนมากันเถอะ! ให้เราเป็นคนที่จะไม่ขอพูดหรือทำอะไรเลยนอกจากเสียจากการโต้เถียงและต่อสู้เพื่อพระเยซู ฉันอยากเห็นผู้ชายกลายเป็นผู้นำที่ดี ฉันอยากเห็นผู้ชายมีความรับผิดชอบ ฉันอยากเห็นผู้คนจำเริญขึ้น ฉันอยากจะทำต่อสู้เพื่อนามของพระเยซูในแบบที่พระเจ้ามอบหมายให้ฉันทำ

ผู้หญิงในชุมชนของคริสตจักร

สิ่งนี้จะมีลักษณะอย่างไรในทางปฏิบัติ? นี่คือตัวอย่าง 2 แบบจากสภาพแวดล้อมและบริบทของชุมชนเรา

1. การทำโฮมสคูลด้วยกัน

ฉันเป็นแม่ที่ทำโฮมสคูลให้กับลูกๆ ทั้งสี่คนที่บ้าน ฉันยังทำโฮมสคูลร่วมกับอีกสองครอบครัวที่อยู่ในชุมชนคริสตจักรเดียวกันด้วย ซึ่งบอกได้เลยว่าบางทีมันก็วุ่นวายมาก! เราไม่ได้มีบ้านหลังใหญ่จะนั้นเราจึงมีพื้นที่จำกัดและในบางครั้งเมื่อพวกเรามารวมตัวกันก็จะมีเด็กทั้งหมดสิบเอ็ดคน เราสอนเด็กๆ ของพวกเราด้วยกัน แต่เป้าหมายหลักของเราคือการได้พาลูกๆ ของเรามาอยู่ร่วมกันเพื่อที่พวกเราจะได้ทำงานร่วมกันในฐานะแม่ เราพูดคุยกันในเรื่องของความสัมพันธ์ คือความสัมพันธ์ที่เรามีต่อผู้ไม่เชื่อ คุณกันว่าลูกๆ ของเราเป็นอย่างไรบ้าง มันยังเป็นโอกาสที่จะได้เห็นแต่ละคนเลี้ยงดูลูกของพวกเขาและเราเองจะได้มีส่วนในชีวิตของลูกๆ ของกันและกันอีกด้วย ช่วงเวลาที่พวกเราอยู่ด้วยกัน ดิฉันเดาว่าคนข้างนอกอาจจะไม่สามารถบอกได้เลยว่าเด็กคนไหนเป็นลูกของใคร นั่นเพราะว่าเราต่างสอนและเลี้ยงดูลูกๆ ของกันและกัน เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี้เอง มันมีบางเหตุการณ์เกิดขึ้นกับเด็กๆ ของเราสองสามคน ดังนั้นเราจึงพักการเรียนการสอนไป แม่ของเด็กนั้นรู้สึกหมดหวัง เธอไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรกับพวกเขาดี ดังนั้นเราจึงพูดคุยกันว่าควรจะทำอะไรต่อไปดี

2. เรียนรู้ไปด้วยกัน

ฉันเป็นคนที่ชอบกิน และฉันได้มีบทสนทนาเรื่อยๆ กับผู้ปกครองคริสตจักรคนหนึ่งทำงานเป็นเทรนเนอร์ส่วนตัว เราพูดคุยกันเยอะในเรื่องความหมายของการฉลาดในการกิน เราคุยกันเยอะในเรื่องความหมายของการมีความสุขกับอาหารในขณะที่ต้องไม่หลงไปกับวิธีการแบบที่ว่า “ห้ามหยิบ, ห้ามชิม, ห้ามแตะต้อง!” แบบที่พระคำของพระเจ้าเตือนเราไว้ในโคโลสี 2:20-23 เราคุยกันเรื่องเกี่ยวกับความหมายของการกินแบบฉลาดและไม่ถูกควบคุมโดยกระเพาะอาหารของเราเอง เราได้พูดคุยกันเรื่องนี้มา

ระยะหนึ่งแล้ว ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ก็คือเราทั้งคู่ต่างเติบโตมากขึ้นในด้านสติปัญญา ดิฉันไม่คิดว่ามีอะไรที่ไม่เหมาะสมในการสนทนาของเราเลย เราได้สอนซึ่งกันและกัน ในขณะที่เดียวกันเขาก็สนใจในเรื่องที่เราสนทนากันมากขึ้นแล้ว ไขมันให้เป็นประโยชน์ในการสอนคนอื่นๆ ต่อไปด้วย ฉันไม่ได้พยายามไปแทนที่เขาหรือแย่งชิงอำนาจของเขา เราทั้งคู่ต่างเรียนรู้ไปด้วยกันและผลคือเขาที่ได้รับการเตรียมความพร้อมในการที่จะเป็นผู้นำต่อไป ผลคือการทำที่เราทุกคนต่างได้ประโยชน์ร่วมกันในชุมชนคริสตจักรของเรา

ผู้หญิงในงานมิชชั่นของคริสตจักร

โลกที่เราอยู่เต็มไปด้วยผู้คนที่ไม่รู้จักกับพระเยซู พวกเขาไม่รู้จักกับสันติสุขและวาระแห่งการหยุดพักของพระองค์ พวกเขาไม่รู้ว่าความยินดีและความสงบสุขที่ข่าวประเสริฐได้นำมานั้นมันมีหน้าตาอย่างไร เรื่องพวกนี้ช่างห่างไกลจากประสบการณ์ของพวกเขาหลายหมื่นปีแสง

นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมเราจึงต้องปลุกคริสตจักรและเป็นเหตุผลว่าทำไมผู้หญิงเราจึงควรต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการบุกเบิกคริสตจักร คุณไม่จำเป็นต้องมีบทบาทอย่างเป็นทางการ หรือตำแหน่ง หรือเงินเดือน คุณไม่จำเป็นต้องถูกเรียกว่าผู้นำหรือศิษยาภิบาลเพื่อจะรับหน้าที่ในการออกไปทำงานมิชชั่น คุณก็แค่ออกไปพบเจอกับผู้คนแล้วแบ่งปันข่าวประเสริฐให้พวกเขาฟัง

ดังนั้นคำถามของฉันก็คือว่า คุณได้เปิดบ้านให้กับผู้ไม่เชื่อบ้างหรือเปล่า? คุณได้ร่วมทานอาหารกับพวกเขาบ้างหรือไหม? คุณคอยรับฟังและตอบคำถามของพวกเขาหรือเปล่า? คุณได้หนุนใจให้คนอื่นทำสิ่งเดียวกันด้วยหรือไม่?

พระธรรมทุกตอนที่เรารู้สึกว่ามาแล้วนั้นถูกนำมาประยุกต์ใช้ตรงนี้ด้วย การสร้างสาวกนั้นรวมถึงผู้เชื่อที่อยู่รอบตัวคุณและผู้ที่ยังไม่เชื่อที่อยู่รอบๆ ตัวคุณด้วย จงต่อสู้เพื่อความยินดีแห่งข่าวประเสริฐในชีวิตของคนเหล่านั้นที่ยังไม่เชื่อ จงยืนหยัดต่อสู้ เราได้สร้างวลีหนึ่งขึ้นมาในคริสตจักรของเราว่า เราควรจะเป็น “ผู้หญิงที่ดู” คือจุดยืนเพื่อข่าวประเสริฐหรือบางครั้งเราก็พูดถึงการเป็น “นักรบผู้อ่อนสุภาพ”

แล้วสิ่งนี้จะมีหน้าตาเป็นอย่างไรในทางปฏิบัติ? นี่คืออีกสองตัวอย่างจากบริบทของพวกเรา

ชุมชนแห่งข่าวประเสริฐของฉันมุ่งเป้าหมายอย่างเฉพาะเจาะจงไปที่การพยายามจะประกาศกับคนอังกฤษที่มีเชื้อสายมาจากคนแถบเอเชีย ดินแดนอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ของประชากรมาจากประเทศแถบเอเชีย ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวที่อพยพมาจากบังกลาเทศ เราตั้งใจที่จะอาศัยอยู่ท่ามกลางชุมชนคนมุสลิม เราเป็นเพื่อนกับพวกเขา เราได้สร้างความสัมพันธ์กับพวกเขา

ทุกบ่ายวันพุธผู้หญิงทุกคนจากชุมชนข่าวประเสริฐของฉัน (ยกเว้นผู้หญิงหนึ่งคนที่เป็นโสดและทำงานประจำ) จะมาพบปะกันที่บ้านของฉัน บ้านก็อัดแน่นไปด้วยคน! เราจะเลี้ยงอาหารเล็กๆ ของพวกเราร่วมกัน จากนั้นก็อธิษฐานด้วยกันเผื่อคนที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า คือคนที่เรากำลังทำความรู้จักด้วย เราส่งลูกๆ ของพวกเราออกไปให้พักผ่อน (ซึ่งนั่นสำคัญมาก) ตามห้องต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หลังจากนั้นเราก็ทำงานฝีมือด้วยกันและเชิญเพื่อนชาวมุสลิมของเราให้มาร่วมกิจกรรมด้วย ผู้หญิงบางคนอยากมาร่วมกลุ่มด้วยแต่พวกเธอไม่ได้รับอนุญาตให้มา ส่วนคนอื่นๆ ก็มาเป็นครั้งคราว เวลาที่ไม่มีใครมาเราก็ใช้เวลาในอธิษฐานเผื่อผู้หญิงคนที่เรารู้จักแทน เราอธิษฐานที่เราจะได้มีโอกาสอื่นๆ ที่จะได้

ใช้เวลากับผู้หญิงเหล่านี้ กฎที่สำคัญคือการที่เราได้สัญญาร่วมกัน
ในฐานะชุมชนแห่งข่าวประเสริฐว่าจะอุทิศเวลาส่วนนั้นให้แก่การพยายาม
ทำความรู้จักผู้หญิงมุสลิมเหล่านั้น

ภรรยาของผู้ปกครองคริสตจักรของเราคนหนึ่งไม่ได้สอนหนังสือ
ให้กับลูกเองที่บ้าน ลูกๆ ของเธอเรียนอยู่ที่โรงเรียนแถวบ้านแห่งหนึ่ง
ดังนั้นเธอจึงวางแผนให้การไปรับ-ส่งลูกที่โรงเรียนเป็นงานพันธกิจเสียเลย
เธอเก่งมากในเรื่องนี้ เธอต้องแน่ใจก่อนว่าจะต้องมีโอกาสมากพอที่เธอจะ
นำข่าวประเสริฐออกไปนำเสนอต่อผู้ปกครองของเด็กๆ เหล่านี้อย่าง
ประสบความสำเร็จให้มากที่สุด เธอไม่เคยพาลูกๆ ของเธอไปส่งโรงเรียน
คนเดียวเลย เธอมักจะเคาะตามประตูบ้านของผู้คนในย่านนั้นที่ลูกๆ ของ
พวกเขาไปโรงเรียนเดียวกันเพื่อที่พวกเขาจะได้เดินไปโรงเรียนพร้อมกัน
หรือไม่เธอก็จะช่วยครอบครัวอื่นๆ โดยการไปรับ-ส่งเด็กๆ เหล่านั้นให้
พวกเขา เธอคุยกับผู้คนและสร้างความสัมพันธ์อย่างมีเป้าหมายเพื่อที่เธอ
จะสามารถสร้างโอกาสในการพูดคุยเรื่องพระเยซูกับคนเหล่านั้นได้

บทที่ 10

บทสรุป

สตีฟ กิมบิส

จากทั้งหมดทั้งปวงที่เราได้พูดกันเกี่ยวกับเรื่องการบุกเบิกคริสตจักร ตัวผมเองก็ยังไม่เชื่อหมดทั้งร้อยว่าสิ่งนี้ได้หยั่งรากลึกลงไปในจิตสำนึก ร่วมกันของคริสเตียนกลุ่มอีแวนเจลิคัลในยุคปัจจุบันจริงๆ แค่ดูจากตัวเลขของคริสตจักรที่~~ไม่ได้~~ไปบุกเบิกคริสตจักรแห่งใหม่เลยคุณก็จะเห็นสิ่งนี้ แต่ยิ่งไปกว่านั้น แม้แต่คริสตจักรที่มีขนาดใหญ่และมีทรัพยากรมากก็ออกไปบุกเบิกคริสตจักรแห่งใหม่เพียงนานๆ ครั้งเท่านั้น อันที่จริงบางคริสตจักร อาจทำอย่างไม่เต็มใจคือทำแบบชักช้าและลังเล แล้วจะมีผู้นำคริสตจักร ผู้เปี่ยมด้วยประสบการณ์สักกี่คนที่ยอมทิ้งคริสตจักรที่มั่นคงแล้วและออกไปปลูกคริสตจักรแห่งใหม่บ้าง? เท่าที่ผมรู้คือแทบไม่มีเลย เพราะถ้ามัน

เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ผมขอรับประกันเลยว่าจำนวนการปลุกคริสตจักรจะสูงขึ้นอีกหลายเท่าตัวเลยละ

ทุกคริสตจักรที่ยังตั้งอยู่ล้วนเกิดจากการที่ครั้งหนึ่งมีคนปลุกมันขึ้นมา แน่หนอนว่ามันเกิดขึ้นเพราะหลายเหตุผลด้วยกัน บ้างก็ดี บ้างก็ไม่ดี และบ้างก็น่าเกลียดแบบสุดๆ แต่ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดคริสตจักรเหล่านี้ทุกแห่งก็ถูกก่อตั้งขึ้น ข้อมูลแค่นี้ก็น่าจะมีเหตุผลมากพอให้เราออกไปทำการกิจนั้นใช่ไหม? เท่าที่เห็นดูเหมือนว่าเหตุผลเท่านี้จะไม่เพียงพอ

แล้วข้อเท็จจริงล่ะ? ในการสำรวจคริสตจักร 350 แห่ง โดยหน่วยงาน Challenge 2000 ในช่วงเวลาก่อนที่จะเข้าปี 2000 พบว่าคริสตจักร 64 แห่งที่ก่อตั้งขึ้นภายในทศวรรษที่ผ่านมาเติบโตขึ้นโดยเฉลี่ย 75 เปอร์เซ็นต์ต่อปี ในทางตรงกันข้าม แม้แต่คริสตจักรกลุ่มอีแวนเจลิคัลและกลุ่มคาริสแมติกที่เข้มแข็งที่ก่อตั้งขึ้นก่อนหน้านั้นก็มีการเติบโตเพียงแค่ 6 เปอร์เซ็นต์ต่อปีเท่านั้น คริสตจักรที่ปลุกใหม่โตเร็วกว่าคริสตจักรที่มันคงอยู่แล้วถึง 12 เท่า นอกจากนั้น 68 เปอร์เซ็นต์ของการเติบโตของสมาชิกในคริสตจักรใหม่นั้นมาจากการผู้เชื่อใหม่ทั้งหมด มีเพียงแค่ 25 เปอร์เซ็นต์ของสมาชิกเป็นคริสเตียนที่ย้ายมาจากคริสตจักรแห่งอื่น

ข้อมูลแบบนี้สนับสนุนคำยืนยันที่ว่า การปลุกคริสตจักรคือกลยุทธ์ในการประกาศที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด แต่กระนั้น ตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมา ก็ยังไม่เห็นกลุ่มอีแวนเจลิคัลมีความก้าวหน้าในเรื่องนี้เลย ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องความเร่งด่วนหรือเรื่องความคิดสร้างสรรค์ รูปแบบของการปลุกคริสตจักรที่ทำกันอย่างแพร่หลายยังคงเป็นภาพของคริสตจักรที่มีขนาดใหญ่พอสมควรส่งคนกลุ่มหนึ่งพร้อมด้วยศิษยาภิบาลออกไป กรุณาอย่าเข้าใจผมผิด สิ่งนี้มันยอดเยี่ยมมากเมื่อมันเกิดขึ้น ผมยืนยันได้ว่าผมไม่ได้มีความคิดที่จะวิพากษ์วิจารณ์รูปแบบนี้เลย ปัญหาเดียวของผมก็คือ นี่เป็นรูปแบบหลักในการบุกเบิก บางทีผมอาจจะจุกจิกหรือเรื่องมากเกินไปก็ได้ แต่มันไม่ใช่การปลุกคริสตจักรจริงๆ มันเป็นเหมือนการ “เปลี่ยน

กระถางต้นไม้” มากกว่า เราควรจะตื่นเต้นดีใจเมื่อมันเกิดขึ้น แต่การปลุกคริสตจักรในรูปแบบอื่นน่าจะปลุกเร้าจินตนาการของเราให้ตื่นขึ้นมากกว่า

ดังนั้น ในบทสรุปนี้ผมอยากกลับไปทีหนังสือกิจการของอัครทูตเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลว่าลักษณะของการปลุกคริสตจักรที่เกิดขึ้นในคริสตจักรยุคแรกนั้นเป็นแบบไหนและบทเรียนอะไรที่เราสามารถเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ในการปลุกคริสตจักรในยุคปัจจุบันได้

ผมขอเริ่มต้นโดยการตั้งชื่อหัวข้อของหลักการที่ออกมาจากหนังสือกิจการว่า : คริสตจักรเป็นผลของงานมิชชันและเป็นวิธีการในการทำงานมิชชัน นี่จึงเป็นเหตุผลที่คริสตจักรจำเป็นต้องถูกปลุกขึ้นมา

ดังที่เราเห็นในบทที่ 3 ว่าเรื่องราวในหนังสือกิจการของอัครทูตได้ถูกแบ่งออกเป็นหกส่วนด้วยกัน แต่ละส่วนก็มีจุดโฟกัสในทางภูมิประเทศที่ต่างกัน แต่ละอันมีรายงานการสรุปที่เน้นไปที่การเติบโตของชาวประเสริฐ

1:1 - 6:7 เยรูซาเล็ม (พร้อมกับการสรุปใน 6:7)

6:8 - 9:31 ยูเดีย สะมาเรียและกาลิลี (พร้อมกับการสรุปใน 9:31)

9:32-12:24 เมืองชายฝั่งถึงซีเรีย (พร้อมกับการสรุปใน 12:24)

12:25-16:5 ไชปรัสและกาลาเทีย (พร้อมกับการสรุปใน 16:5)

16:6-19:20 มาซิโดเนีย อคาયાและเอเชีย (พร้อมกับการสรุปใน 19:20)

19:21-28:31 โรม (พร้อมกับการสรุปใน 28:31)

ให้เราเดินทางผ่านพระคัมภีร์อย่างรวดเร็ว ตามรอยการเดินทางในครั้งนี้ไปกับลูกาขณะที่ท่านพาเราออกเดินทางจากเยรูซาเล็มไปถึงกรุงโรม สิ่งที่เราจะค้นพบในเรื่องราวที่เกิดขึ้น คือการปลุกคริสตจักรนั้นห่างไกลจากคำว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ที่ใดที่ชาวประเสริฐเกิดผล ที่นั่นจะมีคริสตจักรเกิดขึ้น

ในวันเพ็นเทคอสต์ มีคน 3,000 คนกลับใจมาเชื่อพระเยซู (กิจการ 2:37-41) ทันทีที่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้นลูกาก็บรรยายถึงชีวิตที่ใช้ร่วมกันของพวกเขา (2:42-47) พวกเขาเป็นพยานให้กับพระคริสต์ผ่านทางคำพูดและชีวิตของพวกเขาเหมือนดังที่พระเยซูได้สั่งพวกเขาไว้ในคำกล่าวที่เกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการประกาศใน 1:8 และผลที่ได้คือได้มีคริสตจักรเกิดขึ้น (หรืออาจเรียกได้ว่ามีคริสตจักรหลายแห่งเกิดขึ้นขึ้นอยู่กับคำนิยามของคุณ) คำบรรยายของชีวิตที่ใช้ร่วมกันหลังวันเพ็นเทคอสต์นี้แสดงให้เห็นถึงผลกระทบแรกของการเป็นพยานในกรุงเยรูซาเล็ม และเราก็พบองค์ประกอบสำคัญทุกข้ออยู่ในพระมหาบัญชาของพระเยซู คือผู้เชื่อใหม่ได้รับบัพติศมาเมื่อพวกเขาประกาศว่าเชื่อ (2:41) และโดยคำสอนของพวกเขาเพื่อพวกเขาจะได้รับการสร้างในฐานะสาวก (2:42) พวกเขาพบเจอกันและใช้ชีวิตร่วมกันทุกวัน (2:46) การติดตามพระเยซูเป็นวิถีชีวิตมากกว่าการตัดสินใจครั้งเดียว และผลคือการที่ข่าวประเสริฐขยายออกไปไกลขึ้น (2:47)

หลังจากการตายของสเทเฟน การข่มเหงได้ส่งผลให้คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม “กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย”(8:1) ลูกาบอกกับเราว่า “บรรดาผู้กระจัดกระจายไปนั้นก็เที่ยวประกาศพระวจนะในทุกแห่งหนที่พวกเขาไป” (8:4) ซึ่งรวมถึงฟิลิปด้วย ฟิลิปไปประกาศข่าวประเสริฐในแคว้นสะมาเรียและผลที่ได้คือ คริสตจักรแห่งหนึ่งได้เกิดขึ้นท่ามกลางชาวสะมาเรีย เรารู้เรื่องนี้ได้เพราะใน 9:31 ลูกาบันทึกว่าหลังจากการกลับใจของเขาโล “คริสตจักรทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีสันติสุข คริสตจักรได้รับการเสริมสร้างขึ้นและเพิ่มจำนวนมากขึ้นเนื่องจากพวกเขาดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้รับการปลอบโยนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” คริสตจักรได้ประกาศข่าวประเสริฐในขณะที่กระจัดกระจายออกไป และผลที่ได้คือการที่คริสตจักร

ได้เกิดขึ้น “คริสตจักร” เพิ่มจำนวนขึ้นเมื่อสมาชิกคริสตจักรในท้องถิ่นได้ก่อตัวขึ้นในเขตยูเดีย กาลิลีและสะมาเรีย กลุ่มผู้เชื่อเหล่านี้ล้วนได้ก่อตัวขึ้นจากคริสตจักรแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ถึงแม้พวกมันอาจจะไม่ได้รับการบุกเบิกจากคนในเยรูซาเล็มโดยตรง อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่าพวกเขายังจะรักษาความสัมพันธ์กับคริสตจักรเยรูซาเล็มและพวกผู้นำไว้อยู่

ในกิจการ บทที่10 เหตุการณ์สำคัญได้เกิดขึ้นเมื่อเปโตรถูกส่งไปหาโคเรเนลิอัสซึ่งเป็นนายร้อยชาวโรมัน โคเรเนลิอัสและคนในครัวเรือนเป็นคนต่างชาติ พระเจ้าได้เตรียมเปโตรให้พร้อมสำหรับก้าวต่อไปนี้ด้วยนิมิตที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งในนิมิตนั้นมีเสียงที่ประกาศว่า “อย่าเรียกสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงชำระแล้วว่ามลทิน”(กจ.10:15) เหตุการณ์นี้ได้เตรียมหนทางให้แก่การประกาศข่าวประเสริฐและการปลุกคริสตจักรในโลกของคนต่างชาติ

ในกิจการ11:19-26 เรารู้ว่าข่าวประเสริฐเดินทางมาถึงอันติโอกซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ทางตอนเหนือของกรุงเยรูซาเล็มไป 350 ไมล์ได้อย่างไร มันได้เกิดขึ้นโดยปราศจากแผนการหรือกลยุทธ์ใดๆ มันคือผลของการที่ผู้เชื่อแค่พูดเรื่องของพระเยซูให้กับทุกคนที่เขาพบเจอ และมันเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติที่คนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่ง (ซึ่งส่วนใหญ่ก็น่าจะเป็นคนต่างชาติ) ได้กลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า เห็นได้อย่างชัดเจนว่าคนเหล่านี้ไม่ได้อยู่กันแบบต่างคนต่างอยู่และไม่มีความสัมพันธ์กัน เพราะเมื่อบาร์นาบัสเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มมาถึงก็ปรากฏว่ามีคนกลุ่มหนึ่งได้ก่อตัวขึ้นมาก่อนหน้านั้นแล้ว หนังสือกิจการไม่ได้บอกเราว่าเหตุใดบาร์นาบัสจึงถูกส่งตัวไปแต่เมื่อไปถึงท่านก็ได้รับการหนุนใจโดยสิ่งที่ได้เห็นและท่านก็เริ่มที่จะหนุนน้ำใจคนเหล่านั้นเช่นกัน บาร์นาบัสยังได้ชวนเซาโลให้มาเข้าร่วมในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นด้วย ลูกาก็บันทึกที่ตรงๆ ไปเลยว่า “บาร์นาบัสกับเซาโลร่วมประชุมกับคริสตจักรและสั่งสอนคนเป็นอันมาก” (11:26) อีกครั้งที่เราได้เห็นวาทะที่ใดก็ตามที่ข่าวประเสริฐเกิดผล ที่นั่นจะมีคริสตจักรเกิดขึ้น

ในกิจการ บทที่ 13 เราได้เห็นการที่อันโทโกกกลายเป็นคริสตจักรที่ปลุกคริสตจักรแห่งใหม่เมื่อพวกเขาตอบสนองต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขาก็ได้แต่งตั้งเปาโลและบาร์นาบัสให้นำชาวประเสริฐออกไปยังชาวโลก คริสตจักรที่เมืองเดอร์บี ลิสตราและอโคเนียม ได้เกิดขึ้น เนื่องจากความซื่อสัตย์ของบรรดาผู้นำคริสตจักรเหล่านั้น ในขณะที่เดินทางออกไปเปาโลและบาร์นาบัสประกาศข่าวประเสริฐและได้เห็นคนกลับใจมาเชื่อ และขากลับพวกเขาได้แต่งตั้งผู้นำให้กับสิ่งที่ตอนนี้ลูกาเรียกว่า (บรรดา) คริสตจักร (14:23)

ในขณะที่เรื่องดำเนินไปแรงขับเคลื่อนก็มารวมตัวกัน คริสตจักรแห่งแรกในยุโรปถูกก่อตั้งขึ้นที่เมืองฟิลิปปี (16:11-40) หลังจากนั้นก็มีคริสตจักรเกิดขึ้นที่เมืองเธสะโลนิกาและเบเรอา (17:1-15) โครินธ์และเอเฟซัส (18:1-11; 19:1-10) เราได้รับการบอกเล่าถึงคริสตจักรในเมืองโตรอัส (20:7-12) ไทระ (21:3-5) ทอลเลมาอิส (21:7) และเมืองซีซารียา (21:8-14) และต่อมาเปาโลก็เดินทางไปกรุงโรม (28:15-16) ซึ่งที่นั่นมีคริสตจักรอยู่แล้ว จากพระธรรมส่วนที่เหลือในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ เราได้รู้จักคริสตจักรที่อยู่ในเมืองโคโลสี เลาดีเซีย (คร.4:16) เธสะโลนิกา ทั้งทั้งเกาะครีต (ทต.1:5) ปอนทัส คัปปาโดเชีย เอเชียและบิธีเนีย (1ปต.1:1) สมอร์นา เปอร์กามัม ธิยาทิรา ซาดิส ฟิลาเดเฟีย (วว.1:11) ในตอนท้ายของช่วงเวลาในพระคัมภีร์ใหม่เราไม่เพียงแต่เห็นคริสตจักรถูกกล่าวถึงตลอดทั้งเรื่อง แต่พวกมันขยายไปไกลจนถึงตอนเหนือของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนด้วย

ที่ได้ก็ตามที่ข่าวประเสริฐไปถึงมันก็จะมีคริสตจักรแห่งใหม่เกิดขึ้น ที่นั่น นี่คือรูปแบบของการขยายคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ หากว่าพระมหาบัญชาคือตัวกำหนดแผนการของเรา การประกาศก็คือการรวมผู้เชื่อเข้ามาอยู่ในคริสตจักรหรือไม่ก็เริ่มต้นคริสตจักรแห่งใหม่ด้วยคนเหล่านั้น ยุทธวิธีของเปาโลนั้นพุ่งเป้าไปที่การปลุกคริสตจักร การบุกเบิก

คริสตจักรไม่ใช่ผลพลอยได้จากการประกาศของท่านแต่คือส่วนสำคัญของมัน ในหนังสือกิจการ การปลูกคริสตจักรไม่ใช่เรื่องน่าตกใจที่ต้องใช้เวลานานกว่ามันจะเกิดขึ้น มันไม่มีอะไรที่แปลกประหลาดหรือผิดปกติในนั้นเลย มันไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์ แต่มันเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอและอย่างเป็นปกติ เช่นกันการปลูกคริสตจักรควรจะเป็นส่วนหนึ่งในความคิดของคริสตจักรของเรามากเท่ากับสิ่งอื่นๆ ที่เราทำ ตามหลักของพระเยซูแล้ว เป้าหมายของเรานั้นไม่ได้หยุดอยู่ที่การนำคนมาเชื่อพระเยซูเท่านั้น แต่คือการสร้างสาวก และการสร้างสาวกหมายถึงการปลูกคริสตจักร

เมื่อปูพื้นฐานให้การปลูกคริสตจักรเป็นหัวใจสำคัญของการออกไปทำงานมิชชันแบบพวกอัครทูตแล้ว ตอนนี้เราก็ตกอยู่ในจุดที่สามารถจะเห็นได้จริงๆ แล้วว่าคริสตจักรเหล่านี้เริ่มต้นได้อย่างไร ผมอยากนำเสนอหลักการหกข้อ หลักการพวกนี้ไม่ได้เป็น “วิธีการ” แต่พวกมันจะช่วยเราในทางปฏิบัติเมื่อเรากำลังอยู่ในกระบวนการปลูกคริสตจักรที่มักจะมีหลากหลาย ซึ่งบ่อยครั้งก็ยากลำบากและบางครั้งก็ยุ่งยากซับซ้อน

1. ประกาศข่าวประเสริฐ

มีสิ่งหนึ่งที่เรารู้อย่างแน่นอนคือการที่เปาโลออกไปรอบ ๆ ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เพื่อประกาศเรื่องข่าวประเสริฐ บรรดาผู้เชื่อมารวมตัวกันโดยวิธีนี้ (กิจการ 13:5, 13:7, 13:44, 17:13) คำกล่าวของเปาโลในหนังสือกิจการ 20:24 ใช้เป็นคำสรุปพันธกิจของท่านว่า “ข้าพเจ้าถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าไม่ได้มีคุณค่าอันใดสำหรับตน ขอเพียงแต่ข้าพเจ้าวิ่งให้ถึงหลักชัย และทำภารกิจซึ่งองค์พระเยซูเจ้าทรงมอบหมายให้สำเร็จก็แล้วกัน คือภารกิจในการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” ทุกคริสตจักร ที่ถูกปลูกลงไปหลังจากคริสตจักรเมืองอันท็อกก็เกิดขึ้นโดยวิธีนี้นี้เพราะเปาโลประกาศข่าวประเสริฐในทุกที่และทุกโอกาสที่ท่านมี

ถ้อยคำของเปาโลที่มีต่อคริสตจักรในเมืองโครินธ์ในบทเริ่มต้นของจดหมายฉบับแรกของท่านได้อธิบายสิ่งนี้ไว้อย่างชัดเจน เหตุใดพระเยซูผู้เป็นขึ้นมาจากความตายจึงปล่อยให้ถูกส่งออกไป? “เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ถูกตรึงตายบนไม้กางเขน” (1คร.1:17 ; 2:2)

นี่อาจจะเป็นเหมือนเรื่องที่ทุกคน “รู้อยู่แล้ว” แต่ไม่มีสิ่งใดที่สำคัญไปกว่าการทำให้ข่าวประเสริฐชัดเจนและรักษาให้มันเป็นจุดศูนย์กลางในการปลุกคริสตจักรอีกแล้ว ลูกาบอกกับเราว่าเปาโลพักอยู่ที่เมืองโครินธ์เป็นเวลาสิบแปดเดือนเพื่อสั่งสอนพระคำของพระเจ้า (กจ.18:11) บริบทนี้แสดงให้เห็นว่าท่านไม่เพียงแค่อธิบายเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐเท่านั้น ข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดคือข่าวประเสริฐที่ชำระเราให้เป็นเหมือนพระเยซูด้วย ฉะนั้นมันเป็นเรื่องที่น่าทึ่งมากหากว่า “ข่าวประเสริฐ” ของคุณไม่ใช่ข่าวประเสริฐที่แท้จริง ทิม เคลเลอร์อธิบายมันแบบนี้ว่า :

“เราจะต้องไม่ลืมว่าพระเยซูนั้นเปี่ยมไปด้วยทั้งพระคุณและความจริง (ยน.1:14) ความจริงที่ไม่มีพระคุณนั้นไม่ใช่ความจริงของแท้ และพระคุณที่ไม่มีความจริงก็ไม่ใช่พระคุณของแท้เช่นกัน ศาสนาหรือปรัชญาแห่งชีวิตใดที่ไม่เข้าใจหรือละทิ้งความจริงข้อหนึ่งข้อใดนี้ไป ถ้าไม่ไปกลายเป็นแบบพวกฟาริสีที่เคร่งกฏเกินควรก็จะกลายเป็นพวกที่ปล่อยตัวให้ทำบาป ไม่ว่าจะเป็นไปในทางใด ความยินดี ฤทธิ์อำนาจและการปลดปล่อยแห่งข่าวประเสริฐก็ได้ถูกขโมยไปเสียแล้ว ถ้าไม่ใช่โดยขโมยคนใดก็คนหนึ่ง”¹⁸

ข่าวประเสริฐคือข่าวดีแห่งพระคุณพระเจ้า มันคือข้อความที่จดจำอยู่กับสิ่งที่พระเจ้ากระทำในพระคริสต์ ข่าวประเสริฐบอกว่าทั้งในชีวิต ความตายและการฟื้นคืนมาของพระเยซู พระเจ้าคือผู้กระทำหมดทั้งสิ้น แน่แน่นอนว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่มนุษย์แม้แต่คนเดียวจะสามารถมีส่วนช่วยในความรอด

18Timothy Keller ,*CenterChurch* (GrandRapids : Zondervan ,2012),p.48.

ของตัวเองได้ การเข้าใจชาวประเสริฐช่วยให้เราให้อยู่ห่างไกลจากทั้งความ
หยิ่งยโสที่คิดว่าตนอยู่เหนือผู้อื่นและจากความขี้ขลาดตาขาว ชาวประเสริฐ
คือสิ่งที่คน (รวมถึงคน ‘ของเรา’ ด้วย) จำเป็นต้องได้ยิน และเพียงแค่ชาว
ประเสริฐเท่านั้นที่สามารถก่อให้เกิดชุมชนของผู้บริสุทธิ์ที่ยังต่อสู้กับบาป
อยู่ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในอีกชื่อว่าคริสตจักรของพระเจ้าได้

2. เข้าใจบริบทและสภาพแวดล้อม

เมื่อประกาศชาวประเสริฐ เปาโลไม่เคยปฏิบัติต่อคนแต่ละกลุ่มด้วยวิธี
เดียวกัน เปาโลไม่ได้กำหนดว่าต้องใช้วิธีการเดียวกันในการเข้าหาทุกคน
จงดูความแตกต่างระหว่างข้อความทั้งสองนี้ ในกิจการ 13:16-41 เมื่อ
ท่านเทศนาในธรรมศาลาในเมืองอินทียอกแคว้นปิสิดีเย จุดเชื่อมต่อของ
ท่านคือประวัติศาสตร์ของพวกเขาและจุดขัดแย้งคือธรรมเนียมปฏิบัติ (13:39)
แต่ในกิจการ 14:15-17 ใน “การเทศนา” ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการของ
ท่านต่อกลุ่มคนในเมืองลิสตราที่กำลังจะถวายเป็นบูชาต่อท่านและบารนาบัส
อยู่ เปาโลไม่เคยกล่าวถึงข้อพระคัมภีร์ของชาวยิวเลย ในทางกลับกัน
จุดเชื่อมต่อของท่านคือเรื่องการทรงสร้างโลกและจุดขัดแย้งของท่านคือ
เรื่องการบูชารูปเคารพ

เมื่อใดก็ตามที่เรากำลังสื่อสารชาวประเสริฐ เราจำเป็นต้องมีมุมมอง
ทั้งสองด้านอยู่ในนั้นด้วย คือ ความเชื่อมโยงกันและความขัดแย้ง เราจำเป็น
จะต้องหาทางสร้างเรื่องราวที่เชื่อมโยงทางวัฒนธรรมหรือสังคม แต่เมื่อ
ถึงจุดหนึ่งเราก็จะต้องแสดงให้เห็นว่าเรื่องราวของชาวประเสริฐขัดแย้ง
กับเรื่องราวนั้นอย่างไร นี่เป็นจุดที่ทำให้หายที่สุดของชาวประเสริฐ ซึ่งจุดนี้
ควรมุ่งไปที่การเรียกร้องให้กลับใจ

เราไม่ควรกลัววัฒนธรรมหรือไม่แยแสบัณฑิตวัฒนธรรมของสังคม ปัญหา
อย่างหนึ่งของโลกตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งของประเทศที่พูดภาษา

อังกฤษเป็นภาษาแรกคือการเหมารวมว่า “วัฒนธรรมกระแสนิยม” นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นทั่วไปและเป็นสิ่งที่คนทั้งโลกชื่นชอบและเข้าถึงด้วย แต่สิ่งนั้นสามารถปิดบังความแตกต่างที่สำคัญระหว่างบริบทในแต่ละท้องถิ่นได้ด้วยเพียงเพราะว่าคนบางคนในกรุงเตหะราน (เมืองหลวงของอิหร่าน) เขาอาจจะเข้าใจวัฒนธรรมบางเรื่อง ดิมีค็อก ฟังเพลงฮิปฮอป หรือรู้จักว่าจอห์นนี่ เดปป์เป็นใคร ก็ไม่ได้หมายความว่าเรากับเขามีความเชื่อมโยงกันทางวัฒนธรรมจริงๆ ตัวอย่างเช่น คนอเมริกันหลายคนต้องประสบกับความสับสนทางวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย เมื่อพวกเขาย้ายมาอยู่ที่ประเทศอังกฤษเพราะพวกเขาไม่ได้เรียนรู้ที่จะเห็นคุณค่าของความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างแบบอเมริกันและแบบอังกฤษ มันไม่ต้องใช้เวลานานที่จะทะลุผ่านเปลือกนอกของวัฒนธรรมกระแสนิยมเพื่อจะผ่านไปชนตอของสิ่งที่เราอาจเรียกได้ว่าเป็นวัฒนธรรมที่อยู่ “ลึกลงไปข้างใน”

มันเป็นไปไม่ได้ที่จะอยู่ในบริบทหรือสภาพสังคมแบบที่เป็นกลาง เปาโลคือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านวัฒนธรรม ท่านเป็นคนยิวอย่างแน่นนอน “เป็นชาวฮีบรูแท้” แต่ท่านก็มาจากเมืองทาร์ซัสซึ่งไม่ใช่เมืองธรรมดาๆ เสียด้วย (กจ.21:39) มันคือเมืองที่เป็นศูนย์กลางทางการศึกษาและเป็นที่มีวัฒนธรรมชั้นสูงซึ่งแข่งอยู่กับกรุงเอเธนส์และโรม ดังนั้นเปาโลจึงไม่ได้เติบโตขึ้นมาจากเมืองหลังเขาที่มีวัฒนธรรมแบบพวกสันโดษ และสิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความสามารถของท่านในการปรับตัวเพื่อประโยชน์ของข่าวประเสริฐ ฤๅณาในการปลุกคริสตจักรในแต่ละบริบทคือการเข้ากับบริบทหรือสภาพแวดล้อมนั้นๆ เพื่อที่ว่าเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐ เราจะสามารถสำแดงให้เห็นว่าแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐได้ส่องไปยังวัฒนธรรมรอบข้างอย่างไร ทั้งในการร่วมยินดีในความสำเร็จของมันและการเปิดโปงความบกพร่องของมันด้วย

3. มีความรักร้อนรนต่อผู้อื่น

เราเห็นความรักร้อนรนที่เปาโลมีต่อผู้คนอย่างชัดเจนเมื่อท่านอยู่ที่กรุงเอเธนส์ในกิจการ บทที่ 17 ดูเหมือนว่าเปาโลจะไม่ได้ตั้งใจที่จะอยู่ในเมืองนั้นหรือรวบรวมผู้เชื่อเพื่อสร้างชุมชนแห่งข่าวประเสริฐนี้ขึ้นมาเลย มันเป็นเพียงการแวะหยุดพักเพื่อรอสิลาสกับทิโมธี เปาโลเพิ่งได้รับการคุ้มกันให้ออกมาจากเบเรอาโดยกลุ่มสาวกที่เป็นห่วงท่าน แต่เมื่อไปถึงที่นั่นเปาโลก็หยุดไม่ได้ ท่านได้รับผลกระทบอย่างมากจากสิ่งที่ได้เห็น เมืองนี้อยู่ใต้อำนาจของรูปเคารพและท่านก็รู้สึกหึงหวงพระเกียรติของพระเจ้าอย่างมาก ท่านเห็นความโง่เขลาและความบาปแล้วหัวใจของท่านก็แตกสลาย

การปลุกคริสตจักรไม่ใช่การทำแบบฝึกหัดวิชาสังคมศึกษาที่เราจะสามารถค้นคว้าหาข้อมูลได้จากตำรา ไปเยี่ยมชมร้านค้าของคนท้องถิ่นและพูดคุยกับคนเหล่านั้น มันไม่ใช่เรื่องของการทำแบบสอบถามและการวิเคราะห์ข้อมูลแน่นอนว่าทั้งหมดนี้ก็สามารถเป็นประโยชน์ได้ แต่การปลุกคริสตจักรคือเรื่องของการรักผู้คนและการที่พระเกียรติสิริของพระเจ้าได้รั้งใจเรา

ในมาระโก 6:34 เมื่อพระเยซูมองเห็นคนหมู่ใหญ่ “ก็สงสารพวกเขา” ถ้อยคำที่มาระโกใช้แสดงให้เห็นว่ามันเป็นการตอบสนองทางอารมณ์อย่างลึกซึ้งต่อสภาพที่พวกเขาเป็นอยู่ คุณจะต้องรักคนเหล่านั้นที่คุณกำลังจะปลุกคริสตจักรกับเขา คุณจะต้องมีความรู้สึกว่าคุณเหล่านั้นคือคนของคุณ คุณจะต้องร่วมแบ่งปันความเจ็บปวดและความยินดีกับพวกเขา คุณควรจะต้องรู้สึกว่าคุณจะอยู่ที่นั่นมากกว่าที่ไหนๆ หากว่าสิ่งนี้ขาดหายไปก็จงอธิษฐานขอมันจากพระเจ้า หากว่าคุณยังไม่ได้มีประสบการณ์เหล่านี้มันคงจะหมายความว่า คุณไม่ได้ออกไปใช้ชีวิตแบบเคียงบ่าเคียงไหล่กับคนในชุมชนนั้น คุณไม่ได้ไปอยู่ในชีวิตของคนอื่น ไม่ได้ไปรับฟังเรื่องราวหรือแบกภาระร่วมกับพวกเขา

4. เริ่มต้นด้วยความเชื่อมโยงที่มีร่วมกัน

เปาโลมีแนวทางที่สามารถคาดเดาได้แต่ขณะเดียวกันก็ยืดหยุ่นด้วย อย่างแรกท่านแวะเข้าไปที่ธรรมศาลาและหลังจากนั้นก็ใช้เวลากับคนที่ยำเกรงพระเจ้า คือคนต่างชาติที่สนใจการนับถือพระเจ้าแต่องค์เดียวของศาสนา ยูดา (กจ.14:1) คนยิวมีวัฒนธรรมและหลักทางศาสนศาสตร์ที่แตกต่างจากพลเมืองของเมืองนอกรีตส่วนใหญ่ แต่คนที่เกรงกลัวพระเจ้าได้กลายมาเป็นสะพานเชื่อมทางวัฒนธรรมให้แก่เปาโล คือ พวกเขามีความเชื่อมโยงกับคนยิวในทางศาสนศาสตร์ขณะเดียวกันมีความเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมกับวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลของเมืองนั้นด้วย ดังนั้นคนเหล่านี้จึงเป็นกลุ่มคนที่เปาโลมักจะปลุกคริสตจักรด้วย พวกเขาถูกพระเจ้กำหนดไว้เพื่อให้เป็นหัวสะพานที่มีประสิทธิภาพตามแผนการของพระองค์ พุดอีกอย่างคือผู้ยำเกรงพระเจ้าเหล่านี้คือกลยุทธ์ที่สำคัญเลยทีเดียว

ในช่วงเวลาแรกๆ ของการบุกเบิกคริสตจักร เราก็พบกับการทดลองที่จะต้องทำทุกอย่างมากจนเกินไปและเน้นปริมาณมากกว่าคุณภาพ แต่กระนั้นก็ไม่มีความสามารถไปประกาศกับทุกคนได้ ดังนั้นมันจึงดีกว่าที่จะประกาศกับคนที่คุณสามารถประกาศได้ จงเข้าไปประกาศกับคนที่คุณสามารถเข้าไปสร้างความสัมพันธ์ไว้บ้างแล้วไม่ว่าจะผ่านทางสังคมที่คล้ายคลึงกัน นิสัยใจคอหรือความสนใจที่เหมือนๆ กัน อาจเป็นไปได้ว่าในตอนแรกเราต้องพอใจกับอะไรที่ดูเหมือนกับเราก่อน เราสามารถ (และควรจะ) ทำทนายให้ผู้เชื่อเติบโตขึ้นเพื่อที่เขาจะยอมรับความหลากหลายในพระคริสต์และฝึกอบรมที่พวกเขาจะยอมเป็นคนทุกประเภทเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ แต่ในระยะเริ่มต้นก็จริงยินดีที่จะหาโอกาสในการประกาศกับคนที่อยู่รอบข้างคุณ จงยอมทำงานหนักด้วยทุกวิถีทาง แต่ขณะเดียวกันก็จงทำงานอย่างฉลาดด้วย

5. จงสร้างชุมชน

คำว่า “คริสตจักร” คือคำแปลสามัญของคำในภาษากรีก *ekklesia* ซึ่งมีความหมายว่า “การมารวมตัวกัน” ดังนั้นบางคนจึงโต้แย้งว่า “คริสตจักร” จะมีตัวตนอยู่เฉพาะเมื่อมีการรวมตัวกันเท่านั้น แต่ในกิจการ 9:31 ลูกาพูดถึง “คริสตจักรทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลีและสะมาเรีย” คำว่า “คริสตจักร” ในรูปเอกพจน์นี้ถูกใช้เพื่อกล่าวถึงสิ่งที่น่าจะเป็น “คริสตจักรหลาย แห่ง” ตลอดทั่วทั้งภูมิภาคซึ่งครอบคลุมเนื้อที่ราว 5,000 ตารางไมล์ ดังนั้นมันจึงดูเหมือนว่าพระคัมภีร์ใหม่ใช้คำว่า *ekklesia* ในสิ่งที่มีความหมายละเอียดกว่านั้น มันกล่าวถึงคนเหล่านั้นซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้รวบรวมไว้เพื่อพระองค์เอง และไม่เฉพาะคนเหล่านั้นที่มารวมตัวกัน ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง เช่น มันไม่ได้ดูเหมือนว่าเปาโลพูดถึงแค่การกระทำของการมาอยู่ร่วมกัน เมื่อท่านเขียนถึงทิโมธีเกี่ยวกับเรื่องการจัดประชุมของพวกผู้ปกครอง เปาโลได้ขีดเส้นตรงระหว่างการดูแลครอบครัวในแต่ละวันกับการดูแลคริสตจักรของพระเจ้า (1ทธ.3:5) ผมเดาว่าเปาโลคงจะมีหลายเรื่องอยู่ในหัวมากกว่าแค่เรื่องเพลงชีวิตคริสเตียน สุจริตติและฝ่ายสถานที่แน่ เมื่อท่านพูดถึงการดูแลคริสตจักรของพระเจ้า ไม่ก็ข้อถัดไปท่านก็บอกว่า “แม้ว่าข้าพเจ้าหวังจะมาหาท่านในไม่ช้า แต่ข้าพเจ้าก็เขียนคำสั่งสอนเหล่านี้มาเพื่อว่า หากข้าพเจ้าล่าช้า ท่านก็จะได้ว่ารู้ว่าคุณทั้งหลายควรทำตัวอย่างไร ในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ อันเป็นเสาหลักและรากฐานแห่งความจริง” (1ทธ.3:14-15) ครอบครัวนั้นมีลักษณะเฉพาะของตัวตนและความสัมพันธ์ร่วมกันที่มากกว่าแค่ช่วงเวลาที่พักอาศัยอยู่ร่วมกันในบ้าน ในทำนองเดียวกันคริสตจักร (ครอบครัวของพระเจ้า) ก็มีลักษณะเฉพาะของตัวตนและความสัมพันธ์ที่มากกว่าเวลาที่พวกเขาจะมาประชุมกัน การกระทำของการมารวมตัวกันคือการแสดงออกอย่างหนึ่ง (ที่สำคัญมาก) ของการเป็นชุมชนของพระคริสต์

แต่คริสตจักรมีความหมายมากกว่าการมาประชุมกันในวันอาทิตย์ พระคริสต์ได้เรียกคนของพระองค์ให้มาชุมนุมกันทั้งแบบที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ แล้วร่วมแบ่งปันชีวิตของพวกเราต่อกันและกัน ภายใต้สิทธิอำนาจของคำของพระองค์

เรื่องนี้สำคัญเพราะความเข้าใจในเรื่องคริสตจักรจะเป็นตัวกำหนดแนวทางในการปลุกคริสตจักรของเรา หากเราคิดว่าคริสตจักรเกี่ยวข้องกับการประชุมในวันอาทิตย์เท่านั้นพลส่วนใหญ่ของเราก็จะถูกหุ้มเทไปให้กับกิจกรรมนั้น เราอาจจะถึงกับถูกหลอกให้คิดว่าเมื่อกิจกรรมนั้นเกิดขึ้นและกำลังดำเนินไปได้งานของเราก็เสร็จแล้ว การเปิดตัวคริสตจักรต่อสาธารณะนั้นมันง่าย แต่งานหินของการปลุกคริสตจักรคือการสร้างชุมชนแห่งสาวกโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

การปลุกคริสตจักรคือการได้เห็นชุมชนที่แท้จริงและที่แตกต่างออกไปเกิดขึ้นผ่านทางข่าวประเสริฐโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือชุมชนซึ่งเป็นภาพแห่งการปกครองของพระคริสต์และเชื่อเชิญให้คนอื่น ๆ เข้ามาในชุมชนนั้นผ่านทางข่าวประเสริฐด้วย

6. แต่งตั้งและฝึกอบรมผู้นำ

เปาโลและบาร์นาบัสประกาศพระกิตติคุณในระหว่างการไปเป็นมิชชันนารีครั้งแรกของพวกเขาและจากนั้นก็แต่งตั้งผู้ปกครองคริสตจักรในระหว่างทางกลับ (กจ.14:21-23) ในแบบเดียวกัน ทิตัสก็ถูกละไว้ที่เกาะครีตเพื่อที่จะแต่งตั้งคณะผู้ปกครองในทุกๆที่มีคริสตจักรแล้วบนเกาะนั้น (ทต.1:5)

ผู้นำซึ่งมีลักษณะตามแบบพระเจ้านั้นสำคัญต่อสวัสดิภาพของคริสตจักร ดังนั้นผู้บุกเบิกคริสตจักรควรต้องแต่งตั้งทีมผู้นำทันทีที่สามารถทำได้และเมื่อเห็นว่าเหมาะสม ผู้บุกเบิกคริสตจักรบางคนไม่เต็มใจที่จะทำแบบนี้สักเท่าไรและมันก็มีหลายเหตุผลสำหรับความลังเลใจนี้ แต่เราก็

ต้องทำมัน คริสตจักรที่เราปลูกภายใต้พระเจ้านี้ไม่ใช่อาณาจักรของเล่นของเราหรือเป็นนิคมที่เราปกครองเอง มันคือคริสตจักรของพระเจ้าและพระเจ้าเองจะจัดเตรียมผู้นำที่จะมีคุณสมบัติตาม 1 ทิโมธี บทที่ 3 และ ทิตัส บทที่ 1 ให้ หน้าที่ของเราในฐานะของผู้บุกเบิกคือการรู้จักสังเกตพวกเขาเหล่านั้น คุณลักษณะของการเป็นผู้ปกครองที่เปาโลสอนใน 1 ทิโมธี 3 สะท้อนให้เห็นถึงคนธรรมดาที่มีลักษณะตามแบบพระเจ้าที่เห็นได้ในบริบทของชีวิตประจำวัน บางทีสาเหตุที่เปาโลและบาร์นาบัสสามารถแต่งตั้งผู้นำได้อย่างรวดเร็วอาจเป็นเพราะพวกเขามองหาบรรดาผู้ชายที่ในตัวเองมีหลักฐานแห่งการมีพระคุณร่วมกันก็ได้ พวกเขาไม่ได้รู้สึกประทับใจโดยความสามารถภายนอกที่ผิวเผินของคนเหล่านั้น สิ่งที่สำคัญคือคุณลักษณะที่ได้รับการพิสูจน์แล้วโดยกาลเวลา

งานที่ผู้บุกเบิกคริสตจักรได้รับมอบหมายคือการเสาะหาผู้นำแบบนี้ให้มานั่งอยู่ในตำแหน่ง ฝึกเขาให้พร้อมที่จะเป็นนักศาสนศาสตร์ประจำคริสตจักรคนหนึ่ง สิ่งนี้จะทำให้ผู้บุกเบิกคริสตจักรสามารถออกไปบุกเบิกได้อีกครั้ง มันอาจจะเป็นความผิดพลาดของผู้บุกเบิกคริสตจักรที่จะถูกดึงให้มาดูแลงานเรื่องการอภิบาลในคริสตจักรอยู่เรื่อยๆ เมื่อตัวเขาเองมีของประทานและนิสัยที่ชอบออกไปปลูกคริสตจักรอื่นๆ เรื่อยไป

unaşu

ความสุขอย่างหนึ่งของนักเทศน์คือการที่ได้มีโอกาสเล่าข่าวประเสริฐซ้ำแล้วซ้ำอีก และหนึ่งในความยินดีของนักเขียนคือการได้รับการย้ำเตือนถึงหัวข้อที่เขากำลังสนใจอยู่นั้น ในขณะที่ผมได้ทบทวนความจริงเหล่านี้ และได้เดินทางไปกับลูกา ผมก็ได้รับการหนุนใจอีกครั้งในเรื่องงานของการปลูกคริสตจักรที่เราทั้งหลายได้ถูกเรียกมาให้ทำไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราอาศัยอยู่ในโลกที่เปลี่ยนแปลงเร็วมาก ถึงกระนั้นเราก็ไม่อาจจะสงสัย

ในการครอบครองเหนือทุกสิ่งของพระเจ้าทั้งในประวัติศาสตร์และกิจการของมนุษย์ได้เลย และเช่นกันเราไม่อาจสงสัยในความดีงาม การจัดเตรียมล่วงหน้าหรือสติปัญญาของพระองค์ในการจัดวางให้เราอยู่ในที่แห่งนี้ ณ เวลานี้ได้ เวลานี้คือโอกาสของชาวประเสริฐ ความท้าทายที่อยู่ตรงหน้าเราคือการฉวยโอกาสนี้ไว้ด้วยสองมือและด้วยหัวใจที่ขอบคุณพระเจ้า การปลุกคริสตจักรคือหนึ่งในหนทางหลักที่เราจะทำได้ มันเปิดโอกาสให้เราได้คิดในระดับพื้นฐานเลยว่าการเป็นคนของพระเจ้านั้นหมายถึงอะไรและจะทําอย่างไรให้ชาวดีของพระเยซูเป็นที่รู้จักในหมู่คนรุ่นนี้ ซึ่งในแง่ในงานของเราก็ไม่ได้ต่างไปจากงานของคนรุ่นอื่นๆ เลย เรารู้ว่าคริสเตียนในยุคก่อนตอบสนองลงด้วยการเชื่อฟังแล้วก็เกิดผลเพื่อพระเกียรติของพระเจ้าแม้ในช่วงเวลาที่ยากลำบากและเวลาที่คนละทิ้งชาวประเสริฐภารกิจของเราจึงไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่เป็นเรื่องที่เร่งด่วน

ข้อสุดท้ายของเอกลักษณ์ทางหลักข้อเชื่อของเครือข่ายกิจการ 29 ได้สื่อสารถึงภารกิจนี้ว่า

เราเห็นว่าคริสตจักรท้องถิ่นอยู่ในฐานะของผู้ออกไปทำพันธกิจ และหน้าที่ของคริสตจักรคือเครื่องมือหรือวิธีการหลักที่พระเจ้าทรงเลือกไว้เพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก คริสตจักรได้รับคำบัญชาที่ชัดเจนตามพระคัมภีร์เพื่อที่จะมองออกไปจากชุมชนที่ตัวเองอยู่ไปยังชุมชนใกล้เคียง ไปในประเทศตัวเองและทั่วโลก ดังนั้นการทำงานมิชชั่นจึงไม่ใช่โปรแกรมทางเลือกอย่างหนึ่งของคริสตจักรแต่มันเป็นส่วนประกอบที่สำคัญแห่งตัวตนของคริสตจักร เราถูกเรียกมาให้ประกาศพระคริสต์ผ่านทางชาวประเสริฐโดยผ่านทางฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อนำการครอบครองของพระองค์ไปสู่ทุกๆ ส่วนของชีวิต วิธีการหลักที่เราจะสามารถทำให้ภารกิจนี้สำเร็จไปได้คือโดยทางการปลุกคริสตจักรที่จะไปปลุกคริสตจักรอื่นๆ ต่อไปและโดยการฝึกอบรมผู้นำคริสตจักรเหล่านั้น จุดมุ่งหมายของเราคือการที่พระเยซูคริสต์จะถูกก่อร่างขึ้นอย่างเต็มที่ในเราแต่ละคนผ่านทางพันธกิจของคริสตจักรเหล่านั้น

ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดให้เราสามารถไปก่อตั้งได้ทั่วโลก เรายังเชื่ออีกว่าความรับผิดชอบของเรานั้นไม่ใช่ทั้งการถอนตัวออกจากสังคมหรือเป็นไปตามสังคม แต่ด้วยความถ่อมใจและโดยทางพระวิญญาณและความจริงแห่งข่าวประเสริฐ เรามีความรับผิดชอบที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับคนเหล่านั้นด้วยใจกล้าหาญ ในขณะที่เราต้องการที่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงของคนเหล่านั้นและเห็นคนเหล่านั้นยอมอยู่ใต้อำนาจขององค์พระคริสต์

สำหรับผู้นำคริสตจักรหลายๆ ท่านที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนเพื่อจัดการกับปัญหาภายในของคริสตจักรนั้น การปลุกคริสตจักรไม่ได้อยู่ในแผนการของกิจกรรมที่คริสตจักรต้องมาประชุมหารือกันเลย ถ้าเช่นนั้น แล้วเราจะสามารถเข้าไปประกาศกับผู้หลงหายซึ่งพระเจ้าได้ให้เรามาอยู่ท่ามกลางพวกเขาได้อย่างไร?

หนังสือ **การทวีกุณคริสตจักร** ฉบับปรับปรุงใหม่นี้เขียนขึ้นมาจากหลายปีแห่งประสบการณ์ในการปลุกคริสตจักรของเครือข่ายกิจการ 29 ซึ่งเปิดเผยให้เห็นว่า คริสตจักรที่ถูกปลุกลงไปนั้นไม่เพียงแต่จะสามารถเป็นอุปกรณ์ในการนำชาวประเสริฐไปถึงผู้คนได้ แต่มันยังสามารถถูกใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการหนุนใจคนทั้งคริสตจักรให้มีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในการทำสิ่งเดียวกันนี้ด้วย หนังสือเล่มนี้เป็นเหมือนระฆังที่ดังได้ถูกเวลา มันบอกเราว่างานมิชชั่นจะต้องเป็นศูนย์กลางแห่งตัวตนของเราในฐานะที่เป็นคนของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเพียงแค่กิจกรรมๆ หนึ่ง

ทุกวันนี้มีองค์ความรู้มากมายได้ถูกเผยแพร่ให้แก่ขบวนการบุกเบิกคริสตจักร แต่ความท้าทายใหม่ๆ ยังคงรอเราอยู่ข้างหน้า ดังนั้น ผมจึงตั้งใจที่ตอนนี้มีฉบับปรับปรุงใหม่ของหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นแล้ว มีบทเรียนจากช่วงแรกๆ ที่เราได้พบทวนและมีอะไรใหม่ๆ ที่จะต้องเผชิญ

ทิม เคลเลอร์: ศิษยาภิบาลอาวุโส คริสตจักรรีตีมเมอร์ เพรสไบทีเรียน เมืองนิวยอร์กซิตี รัฐนิวยอร์ก

นี่ไม่ใช่หนังสือประเภทที่สอนขั้นตอนในการปลุกคริสตจักรอีกเล่มหนึ่ง...ผู้เขียนหนังสือทุกคนมองเห็นความเป็นศูนย์กลางอย่างมีเอกลักษณ์ของคริสตจักรในพระประสงค์ของพระเจ้า ผมหวังว่าความตั้งใจของหนังสือเล่มนี้ที่จะปลุกเราให้เราคิดและทำสิ่งที่แตกต่างอย่างสุดโต่งเพื่อพระคริสต์จะกลายมาเป็นความจริง

โจนาธาน สตีเฟน: อาจารย์ใหญ่ สถาบันการศึกษา Wales Evangelical School of Theology เมืองบริดเจนด์ เวลส์

จากศาสนศาสตร์ที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างที่สุด ลงไปจนถึงคำถามที่เรียบง่ายว่าใคร ที่ไหน อย่างไร ทุกบทที่ถูกย่ออย่างกระชับเหล่านี้มีทั้งสติปัญญาและยังสามารถใช้ทางปฏิบัติได้ด้วย ผมขอแนะนำหนังสือเล่มนี้ด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

มาร์ก เดเวอร์: ศิษยาภิบาล คริสตจักรแคพพิทอลฮิลล์แบปติสต์ และ ประธานพันธกิจ 9Marks.org วอชิงตัน ดีซี

สตีฟ ทิมมิส อาศัยอยู่ที่เมืองเซฟฟีลด์ และเป็นศิษยาภิบาลอยู่ที่คริสตจักร เดอะคราวด์เด็คแฮลส์ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการบริหารของเครือข่ายกิจการ 29 ท่านและภรรยา เจเน็ต มีลูกด้วยกันทั้งหมดสี่คน ทั้งหมดแต่งงานแล้ว ปัจจุบันท่านมีหลานทั้งหมดเก้าคน

ผมได้รับประโยชน์จากการสอนของบรรดาผู้นำเครือข่ายกิจการ 29 ในหนังสือ “การทวีกุณคริสตจักร” ผู้เขียนต่างก็เผยให้เห็นถึงภาพของนิมิตในการปลุกคริสตจักรที่เต็มไปด้วยชาวประเสริฐ แต่ขณะเดียวกันก็เป็นประโยชน์และใช้ได้จริง

เอ็ด สเตทเซอร์: ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ Billy Graham Chair ที่ วิทยาลัยวิทตัน เมืองวิทตัน รัฐอิลลินอยส์

ขบวนการปลุกคริสตจักรนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องของการทำสงครามและเรื่องสติปัญญา หนังสือ “การทวีกุณคริสตจักร” จัดการกับปัญหาเหล่านี้ได้อย่างดี และผมก็ยินดีที่จะแนะนำหนังสือเล่มให้กับคนเหล่านั้นที่เต็มใจจะอยู่ในสนามรบแนวหน้า

ดาเนียล แอล เอคิน: อธิการบดี สถาบันการศึกษา Southeastern Baptist Theological Seminary เมืองเวคเฟอร์ส รัฐนอร์ทแคโรไลนา

คู่มือบุกเบิกคริสตจักรประเภทขั้นตอนสู่ความสำเร็จต่างๆ มากมาย แม้จะสำคัญ แต่พวกมันก็ยังบกพร่องในการชี้แจงให้เห็นถึงความต้องการของพระบิดาของเราในการทำงานมิชชั่นแบบนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วน หนังสือเล่มนี้ได้ตอบคำถามสำคัญที่ขาดหายไปในงานเขียนอื่นๆ จงอ่านมันพร้อมกับพระคัมภีร์ในมืออีกข้าง จากนั้นก็ประยุกต์มันเพื่อใช้ในชีวิตและพันธกิจของคุณ

เจดี เพย์น: นักเขียน ผู้เชี่ยวชาญพิเศษในเรื่องงานมิชชั่น และศิษยาภิบาลผู้รับผิดชอบด้านการศึกษาคริสตจักรที่คริสตจักรเดอะเชิร์ชแอพทบุคฮิลล์ เมืองเบอร์มิงแฮม รัฐอลาบามา